

Prokop József

Örökség

Elmondok egy történetet, ami velem esett meg, és azt, hogy mennyire félre lehet ismerni az embereket. Úgy tudjuk, hogy ismerjük őket, de tévedünk, és a tévedésünkért hatalmas árat kell fizetnünk. Vannak emberek, akikről azt hisszük, hogy jók, és vannak, akikről azt, hogy rosszak, de közben az ellenkezője derül ki róluk. Csalódnom kellett azokban az emberekben, akiket a legjobban szerettem, és kellemesen csalódtam azokban az emberekben, akikről azt hittem, hogy a rossz oldalon állnak. Még szerencse, hogy vannak, mert ha nem lettek volna, nem tudom, hogy viseltem volna el, ami velem megtörtént. Valószínűleg már nem is élnék. A barátaim (azok lettek) az életüket kockáztatták értem. De elmondom a történetet, és majd megtudnak mindent. És ha valamit nem értenek, vagy nem tudnak meg, azt már nem is fogják megtudni, titok is marad, mert azok az emberek, akik tudták, már nem élnek. Így igaz, már nem élnek, mert egy egyszerű örökösödési ügy (annak látszott) gyilkossággá fajult. De ne vágjunk a dolgok elébe, elmesélem úgy, ahogy történt.

Soha nem gondoltam volna, hogy visszatérek arra a helyre, ahol gyerekkoromban annyi megaláztatásban volt részem. A megaláztatásokat a nagybátyámtól és családjától kellett elviselnem. Abban az időben a nagybátyámnál laktunk, mivel a mi lakásunkat valamiért el kellett adnia apámnak. Nem múlt el nap, hogy a bácsikám ne veszekedett volna velünk, illetve apámmal. És apám nem szólt vissza... Pedig nem volt félénk alak, sőt ha nem a testvérével állt szemben, soha nem hagyta magát legyűzni, se szóban, se erőben. De ez is sok veszekedésre adott okot, mert ha apám megmondta egy illetőről a véleményét, természetesen szemtől-szembe, vagy ha, ne adj isten, képen is törölte, az mindjárt a nagybácsihoz ment panaszra. Pedig visszaemlékezve apámnak sokszor igaza volt. Általában azzal piszkálták, ha nem volna a bátyád, már rég a börtönben rohadrál! Persze hogy rosszul esett neki. De hogy miért emlegették a börtönt? Úgy élt, mint egy átlagpolgár, reggel felkelt, elment dolgozni, letudta a munkaidőt és hazajött. Kocsmába nagyon ritkán ment, gondolom azért, mert mindig belekötöttek. Velem és anyámmal szemben sem a nagybácsi, sem a nagynéni nem voltak ellenségesek. Sőt a maguk módján talán még szerettek is minket. Nem úgy, mint a két gyerekük, az unokatestvéreim. Soha nem hagytak békét, nem volt tőlük egy perc nyugtom sem, és ha a nagynéném rájuk szólt, az is csak addig tartott. Látták az apjuk erejét, apám gyengeségét, és ebből kikövetkeztették, azt tesznek velem, amit akarnak. Ketten voltak, idősebbek is voltak, és az egyikük fiú volt, ilyen helyzetben mit tud tenni egy kislány? Tűr, hallgat és fél. Apámhoz hiába mentem panaszra, azt hajtogatta állandóan, visszafizetem én még egyszer kamatostól! Majd eljön annak is az ideje! Egyszer! De nekem a segítség akkor kellett volna! Gyűlöltem a nagybátyámékat, Mert amikor nagyobb lettem és rájöttem, hogy engem végül is csak a kölykeik piszkálnak, már mertem gyűlölni és utálni őket. De mit tehet egy gyerek, ha látja, hogy az apját napról napra bántják? Hogy miért tűrte? Ez talán örök rejtély marad a számomra. (Akkor még ezt hittem.) Tíz éves voltam, amikor bekövetkezett a várva várt fordulat és elköltöztünk abból az átkozott házból. Nem kellett már tűrnöm a két piszkafának, éltük a magunk életét, apám és anyám dolgozott, én iskolába jártam, és kezdtem egyre jobb eredményeket elérni. Olyannyira, hogy feltornáztam magam az osztályelsőik közé. Később én lettem a második legjobb tanuló az osztályban. Teltek az évek... Apám sokszor emlegette, mire felnövök, lesz belőlem valaki. És mire odakerül a sor, hogy férjhez megyek, addigra egy kis vagyont is örökölök. Gondoltam jól keres, és mindig rak félre a fizetéséből valamicskét. Nem számítottam én hatalmas összegre, de jólesett, hogy gondol a jövőmre... Úgy öt év múlva kaptuk az értesítést, hogy az unokatestvéreim meghaltak. Az unokabátyám azzal az autóval, amelyiket a tizennyolcadik születésnapjára kapott, nekirohant egy kőfalnak. És hogy milyen az élet, a sors, az unokanővérem is az autóban ült. Rögtön arra gondoltam, hogy a balesetért a

bácsikám is felelős. Na, nem közvetlenül, hanem mert elhitette csemetéivel, hogy nekik bajuk nem lehet, ők sérthetetlenek és ezért nem féltek senkitől és semmitől. Ezt a kettős tragédiát a nagynéném csak három hónappal élte túl. Ha életnek lehet nevezni azt, ha valaki ki sem mozdul a szobájából, alig eszik, inni is csak annyit, amivel a gyógyszerét beveszi. A lelke mélyén tudta, hogy felelősek gyerekeik haláláért, de ez így soha nem került szóba. Miután a nagynénémet is örök nyugalomra helyezték, a nagybácsimnak már nem volt olyan fontos a harácsolás, csak éppen arra ügyelt, nehogy egy öregek otthonában kössön ki. Igaz, ezeket a dolgokat én csak hallomásból tudom, mert én, amióta elköltöztünk, nem jártam abban a házban. Sőt, még csak nem is beszéltem velük. A temetésekre elmentünk ugyan, de csak apám ment oda az ő drága testvéréhez. De úgy láttam messziről, mintha vitatkoznának valamin. Még itt sem tudták csitítani az egymás iránti gyűlöletüket. Na szóval, a nagybácsi a múlt hét kedden halt meg. Egy évvel élte túl apámat. Milyen a sors, az élet, mint mindig a „jó” húzta a rövidebbet. (Gondoltam én.) A nagybátyám nem jött el apám temetésére, igaz nem is hiányzott. Az ügyvédje keresett fel minket hat hónappal később. Fogalmam sem volt arról, hogy mit akart, mert sem anyám, sem én nem voltunk kíváncsiak rá. Elküldtük a fenébe, igaz nem a legkultúraltabb módon. De ez az ügyvéd nem az az ügyvéd, aki mindent tudott a bácsikám ügyeiről, hanem ez egy fiatal ügyvéd, aki az öregurat csak három éve „szolgálja”. A régi pribéke ugyanis meghalt. Ő sok mindent tudott volna mesélni a régi dolgokról, de ezt az ügyvédet nem hiszem, hogy annyira bizalmába fogadta volna a nagybácsikám. De az értesítést mindenesetre ő küldte a nagybátyám haláláról, és egy találkozót kért az irodájában, az ok: állítólag én örököltem mindent. Mindent, már ami megmaradt a hatalmas vagyontól. Apám mesélte, úgy tett az öreg „úr”, nyugodt lehetsz, mire oda kerül a sor, hogy a lányod örökölni fog, már csak a területnek fogja a hasznát venni! Apám halála előtt járt a bátyjánál, nem tudom minek, de ő mondta, hogy ramaty állapotban van az épület. Na tessék! Érdemes volt egy életen keresztül gyűjtögetni? Mások életét tönkre tenni? És mostanra mi maradt a nagy vagyontól? Hát érdemes volt évtizedeken át építeni az egzisztenciát azért, hogy később legyen mit lerombolni? Kevesebb pénzből is meg lehet élni, és nem kell mindenkit a haragosunkká tenni, a földbe taposni! Pedig nagyon szép volt a villa, és a környéke, de mostanra borzasztóan tönkrement. Éppen ezért, minek nekem? Csak a bajom lenne vele... Többe kerülne az átíratás, mint amennyit az egész ér. Elmegyek az ügyvéd úrhoz, de csak azért, hogy közöljem vele, nem tartok igényt az örökségre. De azért kíváncsiságból megnézem a villát, megnézem, mennyi gondot akart a nyakamba varrni a bácsikám. Úgy látszik, nem volt neki elég, amennyit gyerekkoromban szenvedtem tőle, még halála után is kínozni akar. De ez nem fog menni, már nem egy félénk kislány vagyok, aki még az apjától sem várhatott segítséget! Megoldom a problémáimat egyedül, nem szorulok senki lepusztult házára. Csak a kíváncsiság vezérel, na és az, hogy mit akart az ügyvéd úr hat hónappal ezelőtt. Azért hiába olyan ellenségféle, nem nézem ki belőle a gonoszt. Mert amikor felkeresett minket, azt képzeltük anyámmal, azért jött, hogy átadja a bácsikám „jó” kívánságait apám halálával kapcsolatban. Én már akkor sem hittem el, hogy ez az ember képes megbántani minket a nagy gyászunkban. De anyám erősködött, ne beszéljek vele, nem érdemes, úgyis csak üzenetet hozott olyan valakitől, akit nem érdemes meghallgatni. Furcsállottam a dolgot, de hallgattam anyámra, bár nem tudtam mire vélni, hogy szabályosan eltiltott az ügyvédtől, mint egy rossz udvarlótól. Most is, ahogy megkaptam az értesítést, megtiltotta, hogy találkozzam vele. Azt mondta, egy másik ügyvéddel rendeztessem le az ügyet. Megtehetném, de én mindenféleképpen beszélni akarok az ügyvéd úrral. Már csak azért is, mert anyám ilyen erőszakosan ellenezte, hogy létrejöjjön ez a találkozó. Biztos vagyok benne, valami lappang a háttérben. Talán fél, megtudok valamit a múltból? Valamit, amit eltitkoltak előlem? Vagy csak a régi rossz emlékek hagytak benne olyan mély nyomot, és ezért nem akarta, hogy bármiféle kapcsolatom legyen velük? Még azzal sem, aki nap mint nap letakarította a feneküket? A régi ügyvéd, az igen! De ez?

Neki még talán nem volt rá elég ideje. Itt vagyok az elágazásnál... De régen jártam ezen az úton. Még a temetésekkor sem, mert a temető a faluban van, minek jöttünk volna a villába veszekedni? Semmi értelme nem lett volna. Borzalmas, milyen állapotban van ez az út. Valamikor a bejáratot fák és virágok övezték, se egy kátyú, de még a faleveleket is állandóan takarították róla. Annak idején három ember dolgozott a ház körül, és ha nem végeztek el a feladatukat, mehetek, amerre láttak. Az ügyvéd úrral két órára beszéltek meg a találkozót az irodájában, és még csak dél van. Meg akartam nézni az „örökségemet”, egyedül. Na, nem mintha sokat változtatna az álláspontomon, de mégsem akartam tudatlanul megjelenni, és ha az ügyvéd úr elkezd dicsekedni az épülettel, a képébe tudjam mondani, hogy hazudik! Már látom a piszkoszöld épületet, és egy autót, ki lehet az? Az ügyvéd úr... Mi dolga van itt? Azt gondoltam, nyugodtan ebédel valahol. Vajon honnan tudta meg, hogy először idejövök? Senki, senki nem tudta a tervemet, még anyám sem... Nem is lehetett erről beszélni vele, olyan ideges lett. Na mindegy, ha itt van, hát itt van. Sok vizet nem zavar, úgyszólván az lesz, amit én akarok, és nekem nem kell ez a romhalmaz! Az „úr” eddig az autónak támaszkodott, de most elindult felém. Háát, jóképű pasi, azt meg kell hagyni. Kár hogy olyan ellenségségle... Egyszerű öltönyt viselt, nem volt rajta semmi flancos, talán nem akart kérkedni előttem. De ebben az egyszerű öltözetben is egy fess ember benyomását keltette. Szóval jól nézett ki, nagyon jól. Milyen igaz az a bölcs mondás, nem a ruha teszi az embert. Lassan, megfontoltan közeledett felém, arra gondoltam, talán attól tart, hogy megint ellenségesen fogok vele viselkedni, mint a múltkor. Nem kellene félnie, és különben is, nem én tölem kell tartania, anyám nem akart beszélni vele, ő hajtotta el.

- Jó napot, kisasszony, ha megengedi, bemutatkoznék. A múltkori találkozásunk nem volt túl sikeres. Olyan gyorsan kellett önöktől távoznom, hogy nem maradt rá időm. Alföldi Zoltán - láttam, hogy rajtam felejtette a szemét, gondoltam alaposan megnéz magának, mielőtt átverne.

- Garbóczi Melinda - nyújtottam a kezem, amit ő hosszan, két kézzel megfogott, és még a kezem a kezében volt, de én már kérdeztem is:

- Mondja, ügyvéd úr - rátértem mindjárt a lényegre, mivel a legjobb védekezés a támadás -, tulajdonképpen mit keres ön itt? - Gondoltam valamilyen mesét csak kitalál, hisz ügyvéd, okos, nem esik nehezére elkábitani egy ilyen halandót, mint amilyen én vagyok.

- Furcsának találja, hogy itt vagyok? Én pedig nem, hogy ön itt van. Kerestem telefonon, de nem tudtam elérni. Éppen ezt a találkozót akartam megbeszélni. Gondoltam, szeretné látni, hogy mit is örökölt.

- Hát, nem vagyok elbűvölve a látványtól. - Úgy éreztem, hihető, amit mond, meg különben is, miért ne mondana igazat. Úgysem azért jött, hogy megcsodálja ezt a romot, meg ezt a gizgazos kertet.

- Kérem, ne ítéljen első látásra, majd ha bejön velem a villába, ha bejön, de miért ne jönné, hisz ha másért nem, azért, hogy megnézzé, mennyit változott gyerekkora óta. És ha majd látja... De majd mindent a maga idejében.

Még mondani akart valamit, de nem hagytam, mert még mindig az járt a fejemben, miért nem csodálkozik, hogy itt vagyok, mert ha valaki, ő biztos nem tudhatta, hogy ide jövök.

- Tulajdonképpen miért is nem csodálkozik, hogy itt vagyok? És miből gondolja, hogy én oda bemegyek?

- Mert tudtam hogy maga egy okos nő, és megnézi a villát belülről is, mielőtt tárgyalni kezd róla.

- I-gen? És miből gondolja, hogy én egy okos nő vagyok, hiszen nem is ismer? - Az jutott eszembe, vajon tényleg okosnak tart, vagy csak hízeleg a célja elérésének érdekében? Ugyan, hisz itt van, és itt vagyok én is. És valóban nem tartom magam butának, igaz, zseni sem vagyok. Olyan átlagos, ahogy mondani szokták. De ezután olyat mondott, hogy szinte a lélegzetem is elállt.

- És ön miből gondolja, hogy egy olyan ember, mint amilyen a nagybátyja volt, ilyen piti információkat nem tudott megszerezni? Ne gondolja, hogy nem kísértette figyelemmel azt, hogy az ő kis húga milyen sikeresen veszi az akadályokat az iskolában.

Ez villámcsapásként ért. Biztos elvörösödött a fejem, mert az ügyvéd úr hátrált egy lépést. De megpróbáltam visszanyerni az önuralmam, ami eltartott egy percig, és csak utána kérdeztem.

- Csak nem ön volt, aki szállította a híreket rólam, magyarul, nyomozott utánam? - kérdeztem, és akkor döbbsentem rá igazán, hogy éveken át megfigyelés alatt tartottak. „Kellemes érzés”, jó hogy akkor nem tudtam róla.

- Erre nem volt semmi szükség! - ezt a mondatot olyan gyorsan hadarta el, hogy az volt az érzésem azért, hogy ne legyen időm kikaparni a szemét.

- Voltak a nagybátyjának olyan kapcsolatai, akár a suliban is, ha ő valamit meg akart tudni, azt ő meg is tudta.

- Hát ennek örülök, legalább ehhez a disznósághoz nem adta a nevét.

- Megtettem volna, ha engem kér meg rá a nagybátyja, higgye el, nem a rossz szándék vezérelte.

- Hát persze, az én bácsikám egy áldott jó lélek volt. Emlékszem rá még gyerekkoromból... Bár soha ne ismertem volna. Semmi jóra nem tudok emlékezni vele kapcsolatban.

- Igen a látszat ez, de majd megváltozik a véleménye egy hónap múlva, de lehet hogy hamarabb.

- Szerintem semmi olyan nem fog történni, sem egy hónapon belül, sem azután, amittől az én véleményem megváltozna. Vagy tud valamit, amit én nem? - gondoltam, valamit csak kiszedek belőle. Igaz, egyelőre azt sem tudom, mit kellene tőle megtudnom.

- Igen. De erre magának kell rájönnie, ha most bármit mondok, azt mondaná, persze hogy védi, hisz még most is a nagybátyám pribéke. - Nem akar mondani semmit, gondoltam. Úgy látszik, a vén tróger még a halála után is uralja ezt az embert. Azt hiszi, ha nem úgy tesz mindent, ahogy meghagyta, visszajön és számon kéri. Majd kinövi a félelmét.

- Ugye most azt gondolja, hogy még mindig a nagybátyja befolyása alatt állok? Igen, így is lehet értelmezni, pedig higgye el, csak arról van szó, valamit megbeszéltünk az öregúrral, és úgy kell lennie. Mert ha nem úgy történne, az a veszély fenyegetne, hogy az ön számára soha nem derülne ki az igazság. Ami rossz lenne, mert élete végéig hazugságban élne. Igaz, ha kiderül az igazság, az is rossz lesz önnek, de most elmondani azért nem lehet, mert nem hinne nekem. Magától kell rájönnie mindenre. - Ezek után már biztos voltam benne, hogy mégis van valami titok.

- És gondolom bizonyos dolgokra csak akkor jöhetek rá, ha elfogadom az örökséget? - Eközben arra gondoltam, teljesülne a bácsikám minden vágya, sikerülne teljes egészében tönkre tenni a testvérét és a családját is.

- Csekély az esély, hogy másképp megtudhatja, de megtudhatja. De nem biztos, hogy hinné is, amit megtud.

- Úgy néz ki, hogy bután fogok meghalni, mert nekem ez a romhalmaz nem kell. Tulajdonképpen azt sem értem, hogy a nagybátyám miért akar kitolni velem a halála után? Hisz úgysem látja már a kínlődásomat, akkor meg mi öröme van benne? Na, de még hogy ő, de önnek ebből mi a haszna? Ha jól meg is fizette, már úgy sem tudja visszavenni. Adjá oda az államnak az ingatlant, nem tartozik senkinek számadással, nem kell beszámolnia senkinek, így tudta elintézni és kész! Biztosan tudná ezt az időt hasznosabb dologra is fordítani. - Láttam rajta, hogy nagyon elgondolkozott azon, amit mondtam.

- Nem azzal bízott meg a nagybátyja, hogy megpróbáljam tönkre tenni. Amivel megbízott az, hogy ha ön is úgy akarja, nyissam fel a szemét, és már így is többet mondtam a kelleténél. De talán menjünk be a házba - mondta határozottan.

- Csak nem gondolja uram, hogy kockára teszem az életem? Még be sem lépnénk és máris ránk zuhanna valami, például az ajtó. - Úgy tettem mintha nem érdekelne, pedig éppen ezért jöttem. Nagyon kíváncsi vagyok, vajon hogy néz ki most a villa? Igaz nem gondoltam, amikor ide jöttem, hogy be is fogok jutni.

- Aki oda be akar menni, az nagyon bátor, vagy nagyon... - itt megálltam, mert rájöttem, hogy nem érdemli meg az ügyvéd úr a jelzőt, amit mondani akartam, de késő volt.

- Ostoba, ugye ezt akarta mondani?

- Ne-m, nem, csak tudja olyan merész vállalkozásnak tűnik. - De én mindjárt arra gondoltam, hogy én egy merész nő vagyok.

- Látszatra igaza van, de csak látszatra. Higgye el, nem fenyeget minket semmi veszély. Ha így lenne, gondolja, hogy mindenáron be akarnék menni? Ennyire ostobának tart?

- De, nem, valóban, csak úgy hirtelen jött.

- Akkor bizonyítsa be! Abban az esetben elhiszem, hogy nem tart bolondnak, ha bejön velem a villába. Nos, bejön? - Olyan képet vágtam, mint aki hatalmas áldozathozatalra készül, és beleegyezően mondtam.

- Hát jó... Legyen az államé a Garbóczi vagyon.

- Csak abban az esetben, ha ön nem fogadja el, vagy ha nem lesz önnek utódja, ami ugye nem így lesz?

- Ez is, az is... Lehet, hogy egyedül akarom leélni az életem, se férj, se gyerek. - De férjhez akarok menni idővel, gondoltam és imádom a gyerekeket. És ez így ment. Gondolatban mindig ellent mondtam annak, amit hangosan kimondtam.

- Ugyan kérem! Az az élet semmit nem ér! El sem bírnám képzelni magáról, hogy vénlány maradjon - mondta az ügyvéd úr, és látszott rajta, hogy komolyan gondolja, amit mondott. Éppen ezért kötekedtem vele még egy kicsit.

- Miért? Ön szerint olyan nagy öröm a házasság? Vegyük például a nagynénémet. Gondolja, neki olyan nagy örömet okozott? Egy pillanat alatt eltűnt az életéből minden, amiért érdemes volt élnie. Vagy az én szüleim, nekik mi örömük volt a házasságban?

- Sok, csak önre kell nézni. Ami pedig a nagynénjét illeti, ő kifogta. Nem feltétele egy házasságnak a tragédia. És lehet, ha tudja az igazságot, nem meghalni akart volna, hanem bosszút állni - láttam rajta, olyat mondott, amit nem akart, ezért gyorsan megkérdeztem:

- Ezt hogy érti? - Gondolkozott egy darabig, majd csendesen megkérdezte:
 - Ön nem tudja?
 - Ugyan mit kellene tudnom? - Megint merengeni kezdett, mielőtt válaszolt volna. Úgy láttam, azon gondolkozott, vajon elmondhatja-e, de sóhajtott egy nagyot és válaszolt a kérdésemre.
 - Mindegy, lesz, ami lesz, elmondom. Végül is ez egy hivatalos ügy, ez bizonyítható. Arról van szó, hogy az unokatestvére autóján a féket megpiszkálták. - Látta rajtam, hogy nagyon megdöbbenett, amit mondott, ezért még hozzátette:
 - Ezek szerint eltitkolták, nem mondták meg önnek?
 - Én erről semmit sem tudok! Honnan veszi ezt?
 - Pedig így volt, jegyzőkönyv van róla.
 - A szüleim ezt soha nem említették. Pedig elég nagy voltam már akkor is, de hogy a mai napig eltitkolták, ez azért furcsa... Mondja, ügyvéd úr, nem csak szórakozik velem?
 - Na, de kérem? Ez attól sokkal komolyabb dolog. Különben van a házban jegyzőkönyv az esetről.
 - Akkor az életem kockáztatása árán is bemegyek!
 - Csak azért nem kell, van az irodámban is egy példány. De ha bejön velem, biztos vagyok benne, hogy meg fog lepődni.
 - Én akkor fogok meglepődni, ha kijövünk.
 - Nna, jó menjünk, a többit meglátjuk menetközben. Megyek a kulcsért, az autóban van. - És addig, amíg a kulcsért ment, arra gondoltam, hogy szalad az idő, kellemes és nagyon jóképű fiatalember. Na, de várjuk ki a végét! Lehet, hogy ez csak felületi cukormáz. Elvégre valamit akar, amit én nem.
 - Itt vagyok, mehetünk.
 - Menjünk... - ezt úgy mondtam, mint akinek fáj az, ha menni kell valahova. Elindultunk a villa felé, és azon tűnődtem, egész kellemes lenne ez a találkozó, ha nem azért jött volna létre, amiért létre jött. Érdekes, most hogy beszélgettem ezzel az emberrel, még az épület is szebbnek tűnik. Kellemes sétálni együtt, elvégre fák között, a természet lágy ölén vagyunk. Igaz, egy elhanyagolt parkban, de az erdőben sincs rendezettség, és mégis jól érezzük magunkat benne. Na, itt álljunk meg! Hova akarok kilyukadni, mik ezek a gondolatok? Azért nehogy elfelejtsem, hogy miért jöttem! Vigyázz Melinda, így fognak csőbe húzni! Oda kell figyelnem a dolgokra. Észre sem veszem, és a nevemen van ez a romhalmaz.
- Közben megérkeztünk a bejáráshoz, és rögtön megjegyeztem:
- Hát ez az ajtó nem úgy néz ki, mint amelyik ránk akar dőlni, stabilnak látszik.
 - Nem csak az ajtó, az egész ház az. - Vajon mit akar ezzel mondani, mondtam, csak úgy halkan, inkább magamnak.
 - Ugyan kérem, nézzen rá - mutattam rá két kézzel a villára. De ő mosolyogva mondta:
 - A látszat csal. Ez a villa Mátyás király álmában.
- Nafene! - ez meg megint mi? Miféle titok fog kiderülni?
- Mátyás király... - kérdeztem csodálkozva.

- Majd minden kiderül, amint kinyitottam az ajtót. Ha ki tudom. - Láttam, hogy kínlódik a zárral, ezért mondtam:
 - Csak a kulccsal nem is fog menni, van egy rejtett zár, itt ni. Látszik, hogy csak akkor járt itt, amikor kinyitották önnek az ajtót.
 - Most is kinyitották volna, ha úgy akarom - mondta, és úgy vettem észre, hogy megint huncut mosolyt láttam az arcán. Tudtam, valamiben sántikál, de én is mosolyogva kérdeztem:
 - Ugyan ki?
 - Hát a személyzet. Az inas, a takarítónő, a szakácsnő, és képzelje el, még kertész is van.
 - Kertész? - néztem rá csodálkozva és rögtön meg is kérdeztem.
 - És ugyan mit csinál itt? A gazt metszi?
 - Gondozza a növényeket. Ha jobban körülnéz, láthatja, hogy van itt minden. A rózsától az egzotikus növényekig. Csak egy kicsit eldugva. Ha ide költözik, a kertész nyolc-tíz nap alatt láthatóvá tesz mindent, négy-öt ember segítségével.
 - És eddig miért nem tette? Miért hagyott mindent így elgazosodni? - kérdeztem fölényesen.
 - A nagybátyja utasítására.
 - Utasítására? Tehát miért? Egy olyan pedáns ember, mint amilyen ő volt, ilyen parancsot ad ki? Ez marhaság. Lusta a kertész és kész. Kihasználta, hogy a nagybátyám már nem állt a helyzet magaslatán.
 - Na, ez is egy olyan kérdés, amire most még nem válaszolhatok.
 - De miért nem? - hogy mire jó ez a nagy titkolódzás? Azt hiszi, hogy ez engem annyira érdekel? És igaza van, érdekel. De még mennyire hogy érdekel! Minél több megválaszolatlan kérdés merül fel, annál jobban érdekel.
 - Mert most még jobb így - határozottan mondta, nem volt a hangjában semmi sértő, de megpróbáltam a lehetetlent, és belekötöttem.
 - És ha ideköltözök és kirúgom, mert nem kell olyan ügyvéd, aki nem tájékoztat mindenről? - és kíváncsian vártam, erre mit fog mondani, de ő higgadt maradt, úgy láttam, hogy még csak meg sem lepődik a szemtelenségemen.
 - Megteheti, de most még én döntöm el, hogy mit lehet elmondani és mit nem.
- Nem ugrott be a trükkömnek. De mire is számítottam, elvégre ügyvéd, és biztos nem a rosszabbak közül való, mert akkor a nagybátyám nem fogadta volna fel. Azért folytattam a piszkálódást.
- Nem semmi egy pasi maga. Egyszer azt hiszem, hogy velem van, máskor meg kiderül, hogy még mindig a bácsikámat szolgálja.
 - Igen. És pontosan ezzel akarok magának jót. Higgye el, önnel vagyok. Ha mindent kitálatnék most, akkor maga sírva rohanna el innen, és többet a környékre sem jönne.
 - Inkább megyek is. Nem akarok sírni - úgy tettem, mint aki vissza akar fordulni.
 - Nyugodtan maradjon. Nem mondok csak annyit, amennyit éppen abban a pillanatban szükséges.
 - És akkor nem fogok sírni? - kérdeztem enyelegve. Tetszett a játék, de ő komoly maradt és komolyan mondta:

- Szerintem sírni azt fog, csak akkor már tudni fogja, hogy miért. Meg fog érteni szép lassan mindent. - Ezen megint elgondolkoztam. Titok, titok... Van egy olyan érzésem, sok minden vár még rám... Sok olyan dolog, ami fel fogja bolygatni az egész életem... Miért vagyok olyan kíváncsi? Egyszerű, mert ilyen a természetem, és ezt közöltem is vele.

- Kíváncsivá tett, menjünk be. És mikor fogok sírni és mindent megérteni?

- Ez öntől függ. Mit mennyire vesz a szívére. Szerintem folyamatosan fog sírni és megérteni mindent.

- Hát ez igazán biztató. Tehát olyan dolgokra számítsak, amit most még el sem bírok képzelni?

- Úgy van, nehéz idők lesznek önnek, és nekem is.

- Önnek? Önnek miért?

- Mert ha bármit elrontok, rosszul vagy rosszkor mondok valamit, súlyos kárt okozhatok önnek, és a megbízómnak.

- Ó a bácsikám! Szegény. - Erre nem reagált, csak ennyit mondott:

- Talán, menjünk be.

- Menjünk - mondtam kíváncsian.

- Parancsoljon. Vagy menjek én előre?

- Csak nyugodtan, nekem nem sürgős - mondtam és hirtelen olyan érzésem támadt, mintha kriptába akarnék bemenni. Tartottam tőle, hogy bután fogok viselkedni bent, és nem tévedtem. A félelmemet megosztottam az ügyvéd úrral is.

- Félek egy kicsit. Na, nem attól, hogy valami ránk esik, csak olyan régen jártam itt. Na meg a gyerekkori emlékek. Mindenre emlékszem, a legkisebb zugokra is.

- Elhiszem, még a rejtett zárra is a bejárati ajtón. Nos jöjjön, nézze meg, mit hagyott magára a nagybátyja.

És most jött az, amire egyáltalán nem számítottam, biztos táva maradt a szám a csodálkozástól, amikor kinyílt az ajtó.

- Háát ez? Semmi nem változott. Ez tényleg Mátyás király, még csak Oszkár, az inas is... Gizike hát maga is itt van még? Mindenki, mindenki, itt van... Minden olyan, mint régen... - azt hittem, csodát látok. Oszkár, az inas úgy érezte, hogy neki kell üdvözölni először a ház „úrnőjét”, mivel a házban rajta kívül nagyobb rangú személy nem tartózkodott, illetve az ügyvéd úr, de ez most nem számított, mert ő volt a kísérőm.

- Üdvözlöm kisasszony, örülök, hogy megint lesz gazdája a villának. Nagyon szép nő lett önből, amióta nem láttam.

- Igen lesz, Oszkár bácsi, és köszönöm a bókot. Csak az nem biztos, hogy én leszek az. - Megpróbáltam minél előbb felvilágosítani a helyzetről, hogy nekem ez az egész nincs ínyemre, és pénzem sincs az ilyen tréfára, amibe a nagybátyám akar belevinni, de Oszkár a szavamba vágott, mielőtt bár mit is mondhattam volna.

- Ha szabad kérdezni, miért? Az ügyvéd úr szerint ennek semmi jogi akadálya nincs, mivel ön az egyedüli örökös.

- Hogy jogi akadálya nincs az, lehet, csak éppen én nem akarok ilyen nagy gondot a nyakamba venni.

- Elhiszem. Egy ilyen birtok irányítása nem kis felelősség. De ugyebár itt van az ügyvéd úr, aki mindent tud, és mindenben tud segíteni. És higgye el, nem csak a jogi és a törvényes úton fogja ezt tenni, hanem mint, hogy is mondjam, mint barát.

- Ez nagyon kedves az ügyvéd úrtól... - de Oszkár megint a szavamba vágott.

- Bocsánat, és mi, a ház alkalmazottjai is azon leszünk, hogy minél jobban megkönnyítsük a dolgát. Persze csak úgy, ha nem akar minket lecserélni.

- Nem, egyáltalán nem akarom önöket elküldeni, elmennek anélkül is.

- És miért tennénk?

- Mert ha én lennék a villa „úrnője”, egy fityinget sem tudnék fizetni önöknek. Egyszerűen nincs miből. - Gondoltam erre igazán nem tud mondani semmit, és igazat ad nekem, de tévedtem.

- Úgy látom, még nagyon keveset tud. De nem az én reszortom, hogy felvilágosítsam, arra itt van az ügyvéd úr.

- Nem értem, mit akar ezzel mondani?

- Mondja nyugodtan Oszkár, ha már belekezdett, elvégre, ha maga tudja, akkor Melinda kisasszony pláne tudhatja - szólt az ügyvéd úr, és láttam valami huncutkás mosolyt, amit akkor gúnyosnak minősítettem, de nem sokáig, mert hamarosan megértettem, van miért mosolyognia.

- Mit kellene tudnom?

- Azt kisasszony, hogy nem csak a villát hagyta önre a nagybátyja, hanem egy nagyobb pénzösszeget is - mondta Oszkár bácsi, olyan hangnemben, mint azok az emberek, akik tudják, hogy a mondanivalójuknak súlya van.

Erre mit mondhattam volna? Derült égből villámcsapás. Minden másképpen volt, mint ahogy én elképzeltem. Úgy jöttem ide, hogy mindent csak gucsmolni fogok, és közben nem győztem kapkodni a fejemet. Eltelt egy kis idő, mire meg tudtam szólalni, de végül mégis sikerült egy pár értelmes szót kipréselni magamból.

- Hülyén érzem magam, idejöttem, hogy visszautasítsak egy romos épületet, ami csak látszatra rom, és ez még nem minden, ugyanazokat az arcokat látom itt, mint régen. Én azt hittem, mindenki utálja a vénembert, és a halála után mindenki elpucolt, de nem. És még ez sem elég, kiderült, hogy a nagybátyám anyagilag is jól állt. Meg voltam győződve arról, hogy az öregúrnak már semmije sincs. Apám mindig azt mondta, ez a részleg is ugrott, az sincs már meg, annak is vége. És most kiderült, hogy semmi nem igaz az egészből?

- Azért van, ami igaz - szólt ismét az ügyvéd úr -, például, hogy valóban nincsenek meg azok a cégek, amit az apja mondott. Csakhogy nem elvesztek, hanem Garbóczi úr eladta őket, és a pénzt másba forgatta be.

- Nem értem apámat, miért mondta azt, hogy tönkre ment a testvére? Vajon kitől kapta ezeket az információkat? Kinek állt érdekében így becsapni? De egyáltalán, miért hitte el? Annyira megbízott abban az illetőben? Szegény úgy halt meg, hogy semmit nem tudott. Mindig lehanggolt lett, amikor megtudott valamit a nagybátyám „hanyag” üzletkezeléséről. Igen, kifejezetten szomorú lett minden alkalommal. De hogy miért? Az ember azt hihetné, amilyen viszonyban voltak, örülnie kellett volna. Ki érti ezt? - de az ügyvéd úr erre is megadta a választ, mint sok minden másra.

- Mert az apja tudta, hogy az öné pusztul, ön lett szegényebb minden rossz hír hallatán. És ez így is lett volna, de nem így lett, mert Garbóczi úr ugyan eladta az üzemeket, de a pénz nem elűszott, hanem másba forgatta be, és így az apja már nem tudta nyomon követni az útját. Kedves Melinda, ez is a titkok egyike. Bele fog telni egy kis időbe, mire mindent tisztán fog látni - mondta az ügyvéd úr, olyan ábrázattal, mint az a sakkjátékos, amelyik meg van elégedve a lépésével, ami közelebb viszi a győzelemhez.

- Ezért kellene most túl lenni az egészen - és hirtelen az elégedett mosolyt felváltotta az ijedség.

- Azt nem lehet! A dolog ettől sokkal bonyolultabb! Olyan lenne önnek, mind egy hirtelen jött zivatar, ami elől nem lehet elmenekülni, amire nem lehet felkészülni.

- Rendben. De ha megengedi, ezt az ügyet itt lezárnám a mai napra, mert még azt sem fogom tudni megemésztetni, amit eddig megtudtam.

- Ahogy gondolja, kisasszony, Holnap is nap lesz, nem szalad el senki és semmi.

- Akkor én mennék is, ha megengedik.

- Ahogy gondolja.

- Viszontlátásra, holnap.

- Viszontlátásra, kisasszony - kikísértek mindannyian és álltak a lépcsőn, ameddig csak láttam őket a visszapillantó tükörben. Ahogy hajtottam haza, azon gondolkoztam, hogy most mi van? Mi lesz!

Tehát elhalasztottam az irodai tárgyalást az ügyvéd úrral, mivel a történetek után úgy gondoltam, beszélnem kell anyámmal. Valami azt súgta, nagyon titkol valamit. Adok egy lehetőséget neki, hogy ne mástól keljen mindent megtudnom. Így hát elindultam haza, és ahogy fogyott alattam a kilométer, egyre több kérdés jutott az eszembe. Vajon mi vette rá a nagybátyámat, hogy így becsapja az apámat? Na és az unokatestvérem autóján az elrontott fék? Ki akarhatta őt, őket megölni? Elég szemét volt mind a kettő, legalábbis az én szememben. Az enyémben. De még kiében? Vagy nem is őket akarták megölni? Valaki mást? De kit? Talán a nagybátyámat? Nem lehet, neki volt saját autója, és ha vele akartak volna végezni, akkor abban ölik meg. Sokkal kisebb lett volna az esély a tévedésre. Nem, szerintem nem őt akarták megölni. De akkor... Vagy mégis az unokabátyám volt a célszemély? De azt nem gondolták, hogy a húga is vele lesz! De mi az ok? Ilyen fiatalon kinek tudott ennyit ártani? Nem jut eszembe semmi. Ha csak, de ezt nem hiszem, nem hiszem, hogy kábítószer ügybe keveredtek volna. Igaz, a feltételek adottak voltak. De mégsem. Velem szemetek voltak. Na tessék, a végén kilyukadok oda, csak nekem állt érdekembe megölni őket! De én nem tettem! Akkor meg ki? Nem tudom miért, de félek a jövőtől, félek olyan dolgok derülnek ki, amiket álmomban sem tudtam volna elképzelni. Lehet, hogy minden okot velem kapcsolatban kell keresni? Minden körülöttem zajlik, csak én nem látom. Nem akarom látni... Miért motoszkál a fejemben a gondolat, hogy a szüleim körül nincs rendben valami? Nagyon félek az igazságtól, sejtem, nekem borzalmas lesz. Nekem apám és anyám a példaképem... De hogy meddig? Legszívesebben eltűnnék, hogy soha az életben ne legyen semmiféle kapcsolatom a nagybátyám hagyatékaival. De hajt az is, hogy megtudjam a múlt minden részletét, tudni akarok minden apró mozzanatot, ami kapcsolatban áll a szüleimmel. Mindent tudni akarok! Eldöntöttem, haza megyek és kérdőre vonom az anyámat. Egészen biztos, először megpróbál majd mellébeszélni. Nem hagyom! De honnét fogom tudni, hogy mikor mond igazat, és mikor nem? Nekem könnyű lesz hazudnia, hiszen semmit sem tudok. De milyen jogon gondolom, hogy hazudni fog? Hisz kiknek a szava áll szemben az anyáméval? A nagybátyám pribékeié. Kik

ők, hogy anyámat vádolom hazugsággal? Na mindegy, bizonyíthatnak mindkét oldalon, ha azt akarják, hogy higgyek nekik! Én nyitott leszek rá.

Itthon vagyok. Megvárjam, amíg anyám kérdez, vagy én kezdem a „támadást”? Nem tudom, majd a helyzet adja magát. Beléptem az ajtón és köszöntem.

- Szia, anya! - csúnyán néz rám. Nem csodálkozom rajta, eddig még soha nem fordult elő, hogy ellentmondtam neki, legalább is a nagyobb dolgokban. Na majd megbékél. Remélem!

- Szia! Sokáig voltál - szólt sértődött hangon. - Már alig hittem, hogy haza gyere.

- Lehettem volna tovább is, annyi minden történt és történhetett volna, de egy napra ez is bőven elég volt. Alig hittem, hogy haza érjek és pihenjek egy kicsit, na meg hogy elgondolkozzak a törtéteken. Annyi mindennel van tele a fejem, hogy majd szétrobban. - Nem tudtam, hogy kérdezzek vagy várjak? Úgy döntöttem, hagyom beszélni.

- Jól tetted, hogy ott hagytad őket! Én mondtam neked, hogy ne is menj el! Mondtam, hogy semmi értelme velük foglalkozni, a nagybátyád is meg az ügyvédje is szemét alakok!

- Erről szó sincs, sőt nagyon kellemesen éreztem magam. Megbeszéltem Zoltánnal, hogy holnap az irodájában találkozunk.

- Holnap is elmész? Az ügyvédhez? Nem akarsz mindjárt oda költözni? Mit akarsz még? Hiszen oda voltál több óra hosszáig.

- Nem holnap is, hanem holnap megyek az irodájába, mert ma nem voltam. - Láttam rajta, hogy meglepődött, de győzött a kíváncsisága, és megkérdezte.

- Akkor hol voltál három óra hosszáig? - szólt már-már kiabálva.

- Megnéztem a villát.

- Megnézted, megnézted! Tizenöt perc az út oda, tizenöt perc vissza, azt akarod mondani, hogy két és fél óra hosszáig nézted azt a romhalmazt? Mi olyan érdekeset találtál rajta? Még ha be tudtál volna menni, akkor igen. Mert akkor azt mondom, hogy nosztalgiaztál. Na hiszen, van is miről.

- Igen voltam bent, és nem is egyedül. Ott volt az ügyvéd úr és a személyzet is. - Mélyen bele-néztem a szemébe, mert nagyon kíváncsi voltam, hogy fog reagálni a szavaimra?

- Miféle személyzet? Meghibbantál édes lányom? Az öregnek a végén már enni sem volt mit, nemhogy még szolgálokat tartson. És különben is, az irodába indultál, hogy keveredtél a villához? - kérdezte rosszat sejtve.

- Nem olyan bonyolult az, kiteszem az irányjelzőt, elfordítom a kormányt és azon az úton vagyok, amelyik a villához vezet. Ugyan miért nem mehettem volna oda először? - tudtam, ezt erősnek fogja találni, de nem baj, egy kicsit muszáj felpörgetni.

- Szoktál te velem így beszélni? Vagy eddig nem figyeltem oda? Mi történt, miért beszélsz velem ilyen hetykén?

- Ne haragudj anya, csak olyan dolgok történtek, hogy nem tudom elfelejteni. Cikáznak a fejemben a gondolatok, nem is akármilyenek.

- Mégis mi történt? - kérdezte kíváncsian.

- Mit gondolsz anyukám, engem illet az a villa? - látszott rajta, hogy az első pillanatban nem is tudja, mit mondjon, de azért halkán, szinte suttogva mondta:

- Tulajdonképpen, téged, de csak a bajod lenne vele - majd egyre hangosabban még hozzátette: - Apád mondta, hogy nem sokat ér az már. Inkább semmit. Igen sok pénzének kell lenni annak, aki vissza akarná állítani a régi állapotot.

- Éppen ez az, apám semmit nem tudott az ottani állapotokról. Igaz, hogy kívül ramaty, de bent minden a régi. És hidd el nekem, szolgálók is vannak, sőt ugyanazok, akik voltak.

- Biztos át akarnak verni.

- Én is ezt gondoltam, de most már kételkedem.

- Lehet hogy a nagybátyád eladott valamit, hogy ezt a kis színjátékot meg tudja neked rendeztetni az ügyvédjével. Elvégre meddig tart pár napig valakiket szerződtetni, hisz huncut volt az idősebb Garbóczi, nekem elhiheted! - ezt úgy mondta, mintha ott lett volna akkor, amikor ezt a tervet kieszelték a nagybátyámék.

- Éppen ezért akarok elmenni holnap, mert Zoltán megmutat minden iratot, ami csak létezik az ügyel kapcsolatban.

- Rendben van, tiéd lesz a birtok. De ha nem tudod minél hamarabb eladni, miből fogod a költségeket fizetni? Tudod mennyi pénz kell csak egy hónapi fenntartásra? Annyit nem keresel egész évben. Akkor igen, ha olyan gazdag lett volna az öreg, mint amilyen volt, akkor lenne miből fent tartani. De így?

- Hát akkor jól figyelj! - ismét mélyen a szemébe néztem. - A nagybátyámnak pénze is volt, nem is kevés. Közölte velem Zoltán, hogy semmit nem tékozolt el, csak egyik helyről egy másik helyre fektette be a pénzt, vagyis eladta, amije volt és a pénzt csendestársként forgatta vissza, hogy senki ne tudja nyomon követni, még apám sem. - Láttam rajta a döbbenetet, amitől meg se tudott szólalni, majd erőt vett magán.

- Nem mondod komolyan? Hogy mik sülnek ki. A drága sógorom átvágott mindenkit.

- De, de a legkomolyabban - mondtam, és élveztem, hogy így meg tudtam lepni, de a meglepetéséből hamar felocsúdott és mohón kérdezte:

- És, és sok pénz?

- Pontos összeget nem tudok, de Zoltán...

- Zoltán, Zoltán. Talán már tegeződtek is? Vedd tudomásul, ha igaz, amit mondasz, kaphatsz különbet is, mint ez a ficsúr ügyvéd! Akkor te úrinő leszel!

- De anya, egy nő nem a pénztől úrinő, egy férfi nem a pénztől úr, hanem a tanult viselkedéstől. Sok pénzes gazember él a földön, nem gondolod?

- Az most mindegy! Szegény apád, ha ezt megérhette volna. Ha avval a tudattal halt volna meg, hogy nem volt hiábavaló... - és hirtelen a szájára tette a kezét, láttam rajta, hogy majdnem kimondott olyat, amit nagyon megbánt volna.

- Mi, anya? - kérdeztem hirtelen.

- Aaz... hogy annyit túrt a bátyjának.

- Aha... Mondd csak anya, te tudtad, hogy az unokatestvérem autóján megbabrálták a féket? - kíváncsian néztem minden rezdülését, De úgy vettem észre, hogy nyugodt maradt, és válaszolt, mintha azt kérdeztem volna, hogy van-e itthon kenyér.

- Tudtam, persze hogy tudtam. Annak idején a rendőrök sokat foglalkoztak vele. Gyanús volt mindenki nekik. De tulajdonképpen soha nem lett teljesen bebizonyítva, hogy nem baleset volt. Így abbahagyták a nyomozást. Tudtam én, hogy nem csak az örökségről beszélgettetek.

- Nem hagyták abba a nyomozást, még nem évült el az ügy.

- Igen? Jó, de többet nem kérdezősködtek. - Egy darabig hallgatott, majd hirtelen megleve-
nedett és mondta:

- Figyelj csak, lányom, holnap elmegyek veled én is az ügyvédhez.

- Minek, anya?

- Szeretnék ott lenni, amikor felolvassa a végrendeletet. Szeretném hallani, mennyit örököltél.

- Egy szóval sem mondtam, hogy én leszek az örököse a Garbóczi vagyonnak, csak beszélni fogunk róla. Eddig tiltottál tőlük, most meg te is jönni akarsz? Mi ez a hirtelen változás? - A vagyon, a gazdagság. Pedig nem így ismertem az anyámat. De lehet, hogy tévedek, gondol-
tam, és csak meg akar védeni, nehogy valamilyen meggondolatlan lépést tegyek?

- Nem tiltottam meg, csak mondtam, hogy minek mész oda. De akkor még más volt a helyzet, beláthatod - mondta határozottan, mikor pár órája ezen veszünk össze, hogy én menni akar-
tam, ő meg azt akarta elérni, hogy maradjak, ne foglalkozzam velük. De tudtam, miért válto-
zott meg így a véleménye, legalábbis sejtettem. Ki is mondtam, amit gondoltam.

- Akkor még azt hitted, hogy mindent elveszített a sógorod? - Ezt méregből mondtam, de nem vette fel a kesztyűt, vagy nem vette észre az arcomon és a hangomon a változást, pedig biztos szembetűnő volt, mert azt hittem, hogy leég az arcomról a bőr.

- Igen. De most már kíváncsivá tettél, menni akarok! - mondta ellentmondást nem tűrő hangon, és elkezdett a rádióval együtt énekelni és még ringatta is magát hozzá. Gondoltam, egyelőre elég neki ennyi, hagyom énekelni, táncolni. De rájöttem, nekem volt elég ennyi, mert anyám kifejezetten boldognak látszott.

- Rendben van, majd megbeszéljük, most lepihenek. Nagyon mozgalmas volt a mai nap. - Már elment a kedvem attól, hogy tovább faggassam, nem láttam semmi értelmét az egész vitának. Ráadásul még az is feldühített, amit ezután mondott.

- Pihenj csak pihenj, mostantól annyit pihensz, amennyit csak akarsz. Senki nem parancsolhat neked. - Ezt már végképp nem hagyhattam annyiban és kezdtem magyarázni, elmondani, hogy mit is gondolok arról, ha valakinek csak úgy az ölébe hull a nagy vagyon, és utána nem csinál semmit, csak herdálja azt a pénzt, amiért a másik esetleg megdolgozott.

- Ugyan anya, ez hülyeség. Talán a nagybácsi is pihent állandóan, és csak úgy lett, amije volt? Ha nincs, dolgozni kell, hogy legyen, ha van, akkor meg azért, hogy megmaradjon. Semmit nem adnak ingyen.

- Hát ingyen nem, de annak sem lesz semmilye, aki munkával tölti a napot. Aki dolgozik, nem ér rá pénzt keresni. És ezt a szólást nem én találtam ki.

Ezt is meg tudta magyarázni, és tulajdonképpen igazat adtam neki. Bevonultam a szobámba, és belemélyedtem a gondolataimba. Hogy felvillanyozódott, mintha kicserélték volna. Együtt menjünk holnap vagy ne? Tulajdonképpen miért ne? Úgy tisztességes, hogy mind a két fél vegyen részt, ha valami kiderülne a végrendeletből. Én annak örülnék, ha teljesen tiszták len-
nének ebben az ügyben, és még csak véletlenül sincs köze se anyámnak, se apámnak a rossz fékhez. Nagyon félek a csalódástól. Igaza volt az ügyvéd úrnak, fogok én sírni, mire mindent megtudok. Az igazság az, már ott tartok, hogy már most sírásra áll a szemem, a szám, pedig

még semmit sem tudok. Még csak a gondolataimban raktam össze a dolgokat, de hogy ezek a gondolatok így álltak össze, annak oka van. Érzem, nagyon rosszul fog elsülni a kíváncsiságom. Hagyni kellene az egészet a francba! Nem kell semmi, csak a nyugalom. De már nem tudom abbahagyni, a kisördög motoszkál bennem. Hallgatni kellett volna anyámra, nem kellett volna elmennem, maradni kellett volna a fenekemen, és elintéztetni mindent egy másik ügyvéddel! Mi a fenének kell nekem mindent tudni, miért érdekel a múlt? Olyan nyugodtan éltem eddig, semmi gondom nem volt. Olvasni kellene egy kicsit, talán az elterelné a gondolataimat. Nem biztos, de megpróbálom...

Sikerült elaludnom, mert mikor felébredtem, sötét volt az egész házban, még az én szobámban is. Biztos anyám kapcsolta le a villanyt. Fogalmam sem volt, hány óra lehetett, ezért megnéztem. Még csak három óra lesz, még egy fél éjszakát ki kell bírnom. És még hányat? Hány éjszakát fogok még álmatlanul tölteni? Igaz, most sikerült aludnom egy keveset. Hova lett a könyvem? Nem érdekes, úgysem tudok olvasni, kimegyek az udvarra és sétálok egy kicsit. A fene ebbe az ajtóba, ez ennyire nyikorog, eddig észre sem vettem. Igaz az a szólás, hogy az éjszakának füle, a nappalnak meg szeme van.

- Mész valahová? - szólt anyám olyan hangon, amiből rögtön rájöttem, hogy ő még annyit sem aludt, mint én. Ő is a gondolataival volt elfoglalva, ugyanazok a dolgok járhattak a fejünkben, csak más megvilágításból.

- Csak ki egy kicsit sétálni - mondtam nagyon halkán, mint aki nem akarja, hogy bárki meghallja.

- Nem tudsz aludni? Én sem, megyek veled - a hangja határozott volt és már kelt fel az ágyból, így gyorsan, és határozottan mondtam:

- Nem, nem szeretném, egyedül akarok lenni.

- Igen, a gazdagságról legjobb egyedül álmodozni. De még csak velem sem oszthatod meg az álmaidat?

- Nem olyan álmok meg gondolatok ezek, hogy bárkivel érdemes lenne megosztani. - Azt hitte, hogy a fényről, csillogásról ábrándozom, pedig ha tudná...

- A te gondolataid nem a szép, a jó körül forognak? Tulajdonképpen hol jár a te eszed?

- Nem fontos. - Tudná csak, hogy hol kóborolnak az én gondolataim, bele is betegedne.

- Csak aludj nyugodtan, csak az udvarra megyek, nem világga.

- De vegyél fel valamit, mert hűvös van.

- Nem fázom. - Még ha fáznék, akkor sem vennék fel semmit. Meg akarok fagyni, meg akarok halni! Sikerül, sikerülni fog a bácsikámnak tönkretenni az életem? És az ő élete? Az ő életük? Az ő életüket kinek sikerült tönkretenni? A múlt árnyéka, a sötét múlt ezentúl mindig kísérteni fog? Nem tudom, mit tegyek. Ha nem leszek elég bátor és nem nézek szembe a múlttal, soha nem lesz egy nyugodt éjszakám. De ha szembe nézek vele és kutatom az igazságot, akkor sem. Akkor inkább az igazság! Nem akarom bedugni a fejem a homokba. Se így, se úgy nem lesz jó, de legalább tudni fogok mindent. Milyen egyszerű lett volna minden, ha a nagybácsi tényleg elvesztette volna a vagyonát... És ha tényleg olyan rossz lett volna, mint ahogy eddig hittem. Élhetném nyugodtan az eddigi életemet. De biztos, hogy nem így van? Hiszen mit tudok én? Nem sokat, de már többet, mint tegnap...

Öt óra. Nem megy az idő. És milyen távolinak tűnik a tíz óra, a találkozó időpontja az ügyvéd úrral. Meg szeretnék tudni mindent. Most már tényleg fádom, bemegyek. Az még sem megoldás, ha beteggé teszem magam. Belebonyolódtam ebbe az ügybe, végig kell csinálnom. Ez a nyikorgás.

- Már éppen ki akartam menni, hogy behívjalak, vagy vigyek valamilyen kabátot rád.

- Ezt magamtól is meg tudom tenni, nem vagyok már gyerek.

- Valami nincs rendben? Miért érzem úgy, hogy csappant a tiszteleted irántam? Mi, vagy inkább ki változtatott meg?

- Jaj, ne vegyél már úgy mindent a szívedre, anya - mondtam. Tisztelet, eddig minden más volt. Minden olyan egyszerű. Ki gondolta volna tegnap délelőttig, hogy a szüleim haszonlesők. És... De erre gondolni sem merek. Hogy hová lett a tisztelet? Elfújta a tegnapi szél! Hogy meddig tudom magamba fojtani az efféle gondolatokat, nem tudom. Egyszer úgymint kiborul a bili. Kíváncsi lennék, ha konkrét kérdéseket tennék fel az üggyel kapcsolatban, milyen volna anyám reakciója? Vajon tagadna mindent? Vagy szépen kiszínezve, de válaszolna? Na mindegy, készítek reggelit. Nem mintha éhes lennék, de telik az idő és most ez a lényeg. Nem bánám, ha már túl lennék a mai napon, de lehet, ha túl leszek rajta, akkor meg azt fogom kívánni, bárcsak el se kezdődött volna!

- Már nem is figyelsz rám! - hallottam anyám hangját belezúgni az éjszakába. Kénytelen voltam alázatosabban szólni hozzá.

- De, hallottam, csak elgondolkoztam. - Kimentem a konyhába, és nekiálltam reggelit készíteni. De ő utánam jött, és amikor látta, mit csinálok, megkérdezte:

- Mit csinálsz? Hagyd csak, majd én elkészítem a reggelit.

- Nem kell. Nem az éhség miatt, csak hogy teljen az idő. Korán van még a reggelihez.

- Izgulsz, ugye?

- Borzasztóan - de nem azért, amire te gondolsz, kedves anyám. Bár fölöslegesnek bizonyulna az izgalmam, odaadnám érte a Garbóczi vagyont villástól, pénztől, mindenestől. Még valamilyen ráadást is kitalálnék, csak ne bizonyulna igaznak a sejtésem.

- Nem kell izgulni, először furcsa lesz, de majd megszokod. - Soha, semmit nem lehet megszokni, csak úgy teszünk, mintha. Vannak jobb dolgok, amivel könnyű együtt élni, de azt sem tudjuk megszokni, mert utána kell a még jobb, és nincs idő arra, hogy megszokjuk, vagy jön a rossz... na, nekem a rosszabb jött.

- Ha odaköltözünk, majd én ügyelek a személyzetre, hogy kint is, bent is rend legyen! Meglátod úgy ráncba szedem őket, ha a vén trotty felkelne, nem ismerne rájuk. De ezt csak úgy mondom, fel ne keljen, jó helyen van ott, ahol van! Igazam van? - Nincs, gondoltam, de nem mertem kimondani. Talán azért, nehogy megsértsem, mert ha nem igaz, amire gondolok, hogy tudnék együtt élni azzal a tudattal, hogy meggyanúsítottam az anyámat szemtől szembe ezzel a borzalommal. Mindig túske lennék a szemében, hogy nem hittem neki. És ha kiderül, hogy nem igaz az egész, a magam szemében is az leszek, mert ahányszor beszélni fogok vele, mindig eszembe fog jutni, hogy nem bíztam benne.

- Te meg nyugodtan foglalkozhatsz a pénzügyekkel - zökentett ki megint a gondolataimból.

- Ha el kell utaznod üzleti tárgyalásra, nem mindegy, hogy rendben van-e minden, mire hazajössz, vagy áll a bál. Ebben is igazam van, ugye? - Még szerencse, hogy nem fordítva akarod,

anyukám. Hogy tudná pattogatni azokat az embereket. Ezt azért már nem hagyhattam szó nélkül.

- Még nem is láttad a házbelieket, és te már szét akarsz közöttük csapni? Mondtam, hogy ugyanazok, akik voltak! Mi bajod volt velük, amíg ott laktunk?

- Akármilyen rendesek, akkor is a nagybátyád szolgálói voltak. Szerintem szélnek kell ereszteni őket és kész - mondta határozottan, majd mint aki jól végezte a dolgát, leült a fotelbe.

- Ez nem ok. Mondj valami okosabbat. Én nem tartok tőlük. Te igen?

- Itt nem arról van szó, hogy tartok-e tőlük vagy sem, hanem az, hogy az idegeneket könnyebben tudnám rendreutasítani. Ezek tudják kik vagyunk, honnan jöttünk, így nem lehet parancsolni senkinek.

- Miért, honnan jöttünk? Kik vagyunk mi? Ha új személyzetet vennénk fel, azok nem tudnák meg, hogy kik vagyunk, hogy kik voltunk? Te azt hiszed, hogy egy életen át titokban lehetne tartani, hogy a sógorod esze után van, amink van? - És ezek után higgadtan kérdezte, mint akit nem érdekel, amit mondtam:

- Mondd csak, hányra kell menni az „ügylvédkéhez”? - ügylvédkéhez...

- Tízre.

- Akkor még van időm, elmegyek a fodrászomhoz. Elvégre ki kell néznem valahogy. A tárgyalás után elmegyünk a villához?

- Elmehetünk. És kinek a kedvéért akarod magad kiszépíteni?

- Csak azért, hogy lássák, ki az úr a házban! Máskülönben nem számít, úgysem marad senki meg, elhajtom mindet! Se az ügylvéd, se a szolgák nem kellenek egy percig sem! Amint hivatalosan is te leszel a tulajdonos, mindnek rákötöm a talpára az útilaput. Csak addig maradnak, amíg nem találok helyettük mást. Főleg az ügylvéd úr helyett, ő nagyon a begyemben van - mondta, és már biztosan tudtam, hogy egyáltalán nem figyel rám, de azért tettem még egy kísérletet.

- Akkor most jól figyelj, anya! Soha nem leszel annak a háznak az úrnője! Ha erre számítasz, akkor jobb, ha itthon maradsz!

- Nem viszel magaddal?

- Ugyan hova vinnélek, amikor én sem megyek!

- Nem kell a jólét, a pénz? - nézett rám csodálkozva, úgy, mint aki egy bolondot lát.

- Nem! Mert szerintem vér tapad hozzá! Nekem nem kell egy kísértetház.

- Ne gyerekeskedj, az apád forog a sírjában, ha ezt hallja.

- Na jó, itt hagyjuk abba, elkéssel a fodrásztól.

- Fél tízre haza jövök, itt ne hagyj!

Ha egy rossz szót szól bárkinek... Gyáva vagyok! Nem mertem kérdezni semmit. Tegnap a hazafelé vezető úton, kérdések sora volt bennem. Semmit nem mertem kérdezni. Félttem a válaszoktól? Igen, félttem. Félttem, hogy kiböki, azért tettük, hogy neked legyen! Szörnyű, de félek, hogy igaz. Mit csináljak egy óra hosszáig? Bekapcsolom a tévét. Csak van benne valami... na tessék! Szappanopera itt, szappanopera ott, szappanopera mindenütt. Ki az, aki pénzt ad az ilyen népszerű filmekért? A tévének tanítani kellene, nem butítani. Fél tíz lesz. Bárcsak ne jönne haza időben a „grófnő”.

- Szia, hogy nézek ki? Jól, akkor mehetünk.

Kár volt emlegetni.

- Te anya! Nem lenne jobb, ha itthon maradnál?

- Most, amikor megcsináltattam a hajam? Szó sem lehet róla! Ott akarok lenni!

- Jó, de akkor senkinek egy célzást se!

- Hát persze most még korai lenne, még újakat nem találok, szükségünk van rájuk. Csak legyünk ott a villában, elzavarom én őket minél hamarabb. Nem fogják rontani a levegőt, az egyszer biztos! - és már indult is, mit indult: viharzott az autó felé, én követtem, mint egy pulikutya.

- Nem indul?

- Indul az, csak kéreti magát egy kicsit.

- Na, majd lecseréled. Szebbre, jobbra. Most már megteheted, olyan autót veszel, amelyet akarsz!

- Jó ez nekem, már brummog is - védtem meg az autót, mert nagyon kedves volt nekem, a saját erőmből vettem, úgy tekintettem rá, mintha a gyerekem lenne.

Elindultunk. Nem beszélgettünk, mindketten el voltunk foglalva a saját gondolatainkkal. Nem hajtottam gyorsan, sőt kifejezetten lassan mentünk, tudtam, hogy odaérünk a megbeszélt időre. De amikor a villához vezető elágazáshoz értünk, felpörgettem a motort, hogy anyámnak nehogy eszébe jusson bemenni a házhoz. Jól gondoltam, mert megkérdezte:

- Nem megyünk be először a villához?

- Nincs már rá idő.

- Dehogyan nincs! Késünk egy fél órát, na és?

- Miért kellene késni, ha nem muszáj?

- Mert megteheted.

- Nem a-ka-rok késni!

- Jól van, meg ne egyél.

- És semmi személyeskedés! Nyugodtan végighallgatod az ügyvéd urat, és hagysz engem dönteni. Ha én nem akarom a vagyont, belenyugszol és kész!

- Úgy lesz minden, ahogy akarsz, de azért gondold meg jól. Nehogy eldobd magadtól a szerencsédet. Nem biztos, hogy még egyszer lesz ebben az életben. Az ilyen csak egyszer adódik. Hogy még egyszer összejöjjön, nagyon kicsi az esélye - és csak mondta, mondta. A hátralévő úton csak a szerencsémről beszélt, amit nekem meg kell két kézzel ragadnom, mert ha nem, azok közé a bolondok közé tartozom, akiknek minden mindegy, ahogy esik, úgy puffan. Örültem, hogy megérkeztünk, mert már nagyon untam a prédikációját. Megálltam és mondtam: Itt vagyunk.

- Ez az egész épület az ügyvédé?

- Nem. Bérel egy irodát.

- Kár, már azt hittem ilyen jól megy neki.

Megint úgy éreztem, meg kell védenem az ügyvéd urat. De vajon miért? Miért akarom mindenáron megvédeni? Talán, mert érzem a lelkem mélyén, hogy igaza van? Vagy van más oka is...

- Mert ha jól menne neki, akkor maradhatna? És még talán a férjem is lehetne? Pár napja még egy ilyen csóró ügyvédnek is örültél volna, ha megkéri a kezemet.

- Be kell ismerned, azóta sok minden megváltozott. - Ebben igazat kellett neki adnom. Biztos, hogy sok minden megváltozott.

- De én, én nem változtam, anya!

- Nem, te nem, de talán a pénzzel akarsz egy ilyennek karriert csinálni? - mondta ezt az új-gazdagok fölényével, akik azt hiszik, hogy ha már pénzük van, megtehetik azt, hogy lenézik azokat az embereket, akik közé eddig tartoztak, mintha a pénz által szebbek, okosabbak lennének. Pedig ezek az emberek szegényebbek a szegénynél, mert semmivel sincs többjük, csak a pénz, sőt a pénz által elveszítik azokat a barátokat is, akikkel azelőtt tartották a kapcsolatot, a barátságot. De már az új gazdagoknak nem kellenek a régi barátok, ők lent maradtak, nincs rájuk szükség. A felsőbb kör pedig lenézi őket, úgy tekintenek rájuk, mint ők az „alattuk lévőkre”. Hirtelen még válaszolni sem tudtam, ráhagyjam, vagy álljak le az utcán vitatkozni vele? Az utóbbit választottam, sajnós.

- Miről beszélsz? Nem kérte meg a kezem!

- Nem, nem. De Zoltán így, Zoltán úgy, ő meg Melinda így, Melinda úgy! Nem sok kell ahhoz, elvégre egy pénzes csaj leszel.

- A csajt azért csak hagyjuk. És pénzes se biztos, hogy leszek. Függ sok mindentől. Na, jó, menjünk fel.

- Fel? Lift van?

- Anya! Háromemeletes az épület és a másodikra megyünk.

- Igen, mert a földszinten meg az elsőn a jobbak vannak. Mondom én, hogy le kell cserélni az ügyvéd urat, majd felveszünk egy olyat, akinek a földszinten van az irodája. Vagy a sajtójában dolgozik vagy dolgoztat. Egy idősebbet, tapasztaltabbat.

- A sógorodnak megfelelt a tudása, neked miért nem?

- A sógorom még ezen is spórolt, sajnálta a jobbra a pénzt.

- Nem vitatkozom veled, még nincs is miről! Gyerünk!

- Ne lökdöss, még hasra esek!

Kopogtunk, majd beléptünk az irodába, és érdekes módon nem vettem észre semmi jelét annak, hogy az ügyvéd úr meglepődött volna azon, hogy az anyám is rész akar venni a végrendelet felolvasásán, sőt nagyon kedvesen fogadta.

- Jó napot hölgyeim, örülök, hogy ön is eljött, asszonyom.

- Ez csak természetes, a lányomról van szó - szinte csak úgy dobta a szavakat az ügyvéd felé, csak egy dolog érdekelte, a végrendelet. Senki és semmi más.

- Igen anya, de most nem az oviba kísértél, felnőtt nő vagyok - próbáltam menteni a helyzetet.

- De azért csak legyen melletted valaki, aki tudja, mit tesz. Igazam van, ügyvéd úr?

- Ezt önöknek kell eldönteni. Talán foglaljanak helyet.

- Köszönjük.

- Innának valamit?

- Nem, legyünk minél hamarabb túl az egészen, ha megkérhetem. - Alig hittem, hogy túl legyünk az egészen, már megbántam, hogy beleegyeztem abba, hogy anyám ide jöjjön. Szégyelltem magam az anyám miatt, és ezt az ügyvéd úr is észrevette.

- Megértem, kisasszony. Nos, akkor felolvasnám a végrendeletet.

Határozott mozdulattal bontotta ki a borítékot a papírvágó késsel, majd minden bevezető nélkül megkezdte a végrendelet ismertetését.

Én Garbóczi István, cselekedetem teljes tudatában kijelentem, hogy minden vagyonom egyetlen örökösömre hagyom. Aki Garbóczi Melinda, az öcsém, Garbóczi Gábor egyetlen lánya. Bárki, aki ezt a végrendeletet megtámadja, mint rokon, ilyen nincs, nem ismerem el, és ha bármi történne az unokahúgommal, Garbóczi Melindával, gondolok itt egy hirtelen halálesetre, akkor csak az államé lehet minden vagyonom. Azért határoztam így, hogy az unokahúgomat megvédjem minden támadástól.

És ebben az iratban fel van sorolva, hogy mi lesz az öné Melinda. Át is adom, nézze át, nem kell most döntenie. Nyugodtan megnézetheti egy másik ügyvéddel is. Erre a nagybátyja is gondolt, mivel sejtette, hogy nem fog bennem megbízni. És van itt még valami. Olvasom.

Amennyiben az unokahúgom úgy dönt, hogy az örökösöm lesz, és ha beköltözik a villába, ezt egy hónapig csak egyedül teheti meg! A tilalom vonatkozik az anyjára is, az öcsém feleségére, főleg rá!

A felolvasást csend követte, de nem sokáig, mert anyám megtörte azt, hangjában lehetett érezni a keserűséget, hogy egy hónapot várnia kell a „trónfoglalással”.

- Látod, lányom, a bácsikádat! Mit akar azzal az egy hónappal? De eltelik az, majd utána oda-megyek.

Nem biztos, én tudom, mit akar ezzel elérni, gondoltam. Az ügyvéd úr hangjára zökkentem ki a gondolataimból.

- Egyelőre ennyi lenne - szólt az ügyvéd úr, majd rám nézett. - Majd telefonáljon, ha döntött és megbeszéljük a továbbiakat.

- Akkor most még a lányom nem is kaphatja meg a kulcsokat?

- Megkaphatja, oda is mehet, ön nélkül.

- És maga oda mehet?

- Ameddig Melinda kisasszony jónak látja. Ha nem akarja, hogy továbbra is én legyek az ügyvédje, nekem sincs semmi keresnivalóm ott. Ha ő lesz a tulajdonos és ha úgy dönt, hogy beköltözik, fel kell hívnom egy telefonszámot, és csak annyit kell mondanom: teljesítse a feladatát. Ami gondolom annyit jelent, hogy Garbóczi úr megbízott valakit, hogy ellenőrizze, betartják-e a leírtakat. Jól gondolja meg, hogy mit tesz, mert a lánya elveszíthet mindent.

- Rendben van, még a környéket is elkerülöm egy hónapig a villának - szólt anyám színlelve a beletörődést, mert én megéreztem a hangján, hogy csak színlel, majd megkérdezte:

- De a lányom jöhet hozzám?

- Amikor csak akar.

- Akkor hol itt a probléma, miért kell, az az egy hónap? Á, az idősebb Garbóczi eszén nem lehetett elmenni soha - látszott rajta, hogy ez a válasz megnyugtatta valamennyire. Hirtelen felpattant, majd szinte rohant az ajtó felé.
- Mi mennénk is - mondtam szégyenkezve. - Majd jelentkezem, ügyvéd úr.
- Várom a hívását, viszontlátásra hölgyeim.
- Viszontlátásra, Zoltán.
- Isten önnel ügyvéd úr! - kiabált anyám a folyosóról, és én tudtam, ez az *isten önnel* azt jelenti, majd egy hónap múlva találkozunk, majd akkor lerendezlek. És, ahogy mentünk le a lépcsőn, megkérdezte:
- Szerinted be lehet foglalni egy végrendeletbe ilyet?
- Milyet? - kérdeztem, mint akinek fogalma sincs arról, hogy mi az az *ilyet*.
- Hát tudod, mint ez az egyhónapos dolog. És hogy be kell-e tartani?
- Nem tudom, de mi be fogjuk tartani mindenféleképpen.
- Egy fenéket, majd én utána járok.
- Utána járhatsz, de felesleges. Nem jöhetsz oda és kész! Ezt így vedd tudomásul!
- Azért, mert a nagybátyád így akarja?
- Azért, mert én így akarom!
- De nagy nő lettél, hé! Érzed a hatalmat! De miért rajtam gyakorlod először! Hisz vannak neked szolgálók is! Én az anyád vagyok!
- Ne kiabálj már! Nem gyakorlok én semmiféle hatalmat, sem rajtad, sem máson! De miről beszélünk, egyelőre még nem fogadtam el az örökséget! És nem is áll szándékomban elfogadni. Nem fogsz uraskodni, se egy hónap múlva, se később. - Láttam rajta, hogy ettől megretten, lejjebb vette a hangerőt, és csendesen mondta:
- Jól van, na. Be ne kapijál már. Hamar elmegy az az egy hónap, majd meglátod. - Igen, hamar. Rendes körülmények között. De ez most nehéz hónap lesz. És én már tudtam, hogy beköltözöm a villába, de nem a vagyon miatt, hanem mert tisztába akartam lenni mindennel.
- Mikor telefonálsz Zol-tán-nak? - szólt anyám, és én meglepődtem, mert úgy éreztem, hogy olvas a gondolatomban.
- Még nem tudom. - Majd gondolkozni kezdtem azon, vajon mi vár rám a következő hónapban. Minél hamarabb telefonálok, annál hamarabb elkezdődik az igazság megismerése. Hiába húzom, halasztom, magától nem fog megoldódni semmi. Pedig jó lenne. Minél hamarabb telefonálok, annál hamarabb túl leszek a dolgon. Jaj, csak nehéz elkezdeni. A szüleimre ismét nem számíthatok, mint annak idején. Számíthatok egyáltalán valakire? Talán azokra az emberekre, akik el fogják mondani az igazságot. Úgy magával ragadtak a gondolataim, hogy anyám hangjára ocsúdtam fel.
- De elgondolkoztál, mit forgatsz a fejedben?
- Haza érünk, felhívom az ügyvéd urat.
- Gyors döntés. Azt hittem egy-két napot vársz. És miért hívod majd: igen, vagy nem?
- Mit igen vagy nem?
- Beköltözől vagy nem költözől?

- Majd megtudod.

Hazáig már nem beszéltünk semmiről, mindketten magunkban dolgoztuk fel a történeteket. A csendet ismét anyám törte meg, tudatva velem azt a tényt, amire magamtól is könnyen rájöttem.

- Végre itthon vagyunk aranyom. Elég kicsike ez a ház - ezt olyan hangsúllyal mondta, mintha nekem most sajnálni kellene őt azért, mert neki még egy hosszú hónapig itt kell sínylődnie. Ezért rögtön megpróbáltam emlékeztetni a múltra.

- Annak idején, amikor ideköltöztünk, nagyon örültél ennek a kicsike háznak.

- Az akkor volt. Ha a nagybátyáddal ki lehetett volna jönni, én szívesen maradtam volna a villában.

- Azt elhiszem - mondtam úgy az orrom alatt, inkább csak magamnak, ami biztosan így is lehetett, mert nem válaszolt, tehát nem hallotta meg, majd hozzátettem, de ezt már hangosan:

- Na, megyek telefonálok.

- Halló, tessék. Alföldi Zoltán.

- Itt Garbóczi Melinda beszél, ön az, ügyvéd úr? - kérdeztem, pedig tudtam, hogy ő az, mert megismertem a telefonban azt a kellemesen bűgő férfihangot.

- Igen, én vagyok. De kedves Melinda, megegyeztünk, hogy a nevünkön szólítjuk egymást.

- Tudom csak... - nem tudtam, mit mondjak hirtelen, de ő rájött, mi az oka annak, hogy hol így, hol úgy szólítom.

- Értem. Vannak olyan pillanatok, amikor ezt nem teheti meg. Tessék, hallgatom.

- Szeretném érvényesíteni a nagybátyám akaratát, és ha lehet, szeretnék minél hamarabb túl lenni a dolgon - remegett a hangom, és úgy tűnt, mintha hosszú percekig mondtam volna ezt az egy mondatot, pedig elhadartam három másodperc alatt.

- A legrövidebb időn belül intézkedem - mondta határozottan.

- Köszönöm. Viszonthallásra.

- Majd értesítem. Viszonthallásra.

- Hamar megment - mondta anyám, aki végig ott állt mellettem, hallgatta, mit beszélek, és mivel semmit nem értett, ez őt nagyon zavarta, és csak olaj volt a tűzre a következő mondatom.

- Telefonon elég ennyi is. - Ahogy anyám nyitotta a száját, én már tudtam, hogy tornyosulnak a viharfelhők a fejem felett.

- Majd személyesen, hogy az anyád nehogy meghalljon valamit! Lerendezem én az ügyvéd urat, ne félj. Adok én neki olyan titkolódzást, hogy belegebed!

- Nagyon jól tudod, hogy semmit nem tehetsz, mert ha tenni akarsz valamit, most mondd meg, akkor hagyom az egészet a fenébe. Egy hónapig nincs beleszólásod semmibe, mert akkor oda van minden.

- Jó, a közeledbe sem megyek. Nem akarom én, hogy bele tudjanak kötni valamibe most, hogy gyümölcsözni fog, amire... - és itt megállt, érezte, hogy már megint majdnem elszólta magát, gyorsan meg is kérdeztem tőle:

- Miért nem folytatod? - Egy darabig hallgatott, majd kinyögte:

- Se-em-mi, nem fontos. - Nem fontos. Így a legkönnyebb. Pedig egyszer úgyis beszélned kell anyukám, de lehet, hogy akkor már túl késő lesz - mondtam megint magamnak, csak úgy, az orrom alatt.

- És mit mondott, mikor költözhetsz? - Azt hittem lecsillapodott, megnyugodtam, hogy abba-hagyja a veszekedést, ezért higgadtan válaszoltam.

- Gondolom, majd értesít, vagy nem is tudom.

- Értesít, értesít! Neki ezt már tudnia kellene!

- Mi olyan sürgős neked? Szerintem egy-két nap igazán nem számít. Különben is holnap fogjuk megbeszélni.

- Most megbeszélitek, vagy értesít? Azt hiszed, nem tudom minek az az egy hónap.

- Na, vajon minek?

- Hogy telebeszéljék a fejedet!

- És? Lesz mivel? - a kérdésem letaglózta, ettől ismét megszeppent.

- Nem. Nincs. Legalábbis, ami rám rosszfényt vetne.

- És apámra? - tudtam, hogy ez a kérdés szíven üti, de úgy éreztem, hogy meg kell kockáztatnom.

- Te tudod, mit teszel? - nézett rám olyan ábrázattal, hogy megsajnáltam.

- Éppen most kezdted el gyalázni apád emlékét! - És úgy láttam, mintha egy könnycsepp jelent volna meg a szemében. Mindig is tudtam, hogy átlagon felül szeretik egymást. Egy kicsit gondolkodóba estem. Az apám emléke. Pár napja még olyan stabil alapokon nyugodott, mint egy erőmű. Csakhogy a műszerek jeleznek egy hatalmas földrengést a környéken, aminek semmi az ilyen alap. Különösen akkor, ha kilopták belőle a cementet. Ismét anyám hangjára tértem vissza a gondolataimból.

- Azért lányom csak okosan, nehogy megbántsd azokat, akik szeretnek, szerettek! - megfordult és ott hagyott.

Én is bevonultam a szobámba, de nem tudtam sem olvasni, sem tévét nézni, mindig a gondolataim kerültek előtérbe, és később nem is törekedtem arra, hogy elhessegessem, hagytam, szárnyaljanak szabadon. Megadtam magam. Állandóan anyám mondata motoszkált a fejemben. Akik szeretnek, szerettek? Mit tudom én ebben a pillanatban, ki az, aki engem szeret. De legalább azt tudnám, ki az, aki nekem most a javamat akarja? Végül is anyám biztos, de nem mindegy, hogyan? Nekem nem kell mindenáron a vagyon! Vagy ők arra alapoztak, hogy én is olyan leszek, mint ők? Mindenek felett a vagyon? Mindenkit és mindent eltaposva, a lényeg az, hogy több legyen? És én még a nagybácsit gondoltam ilyennek. Végül is harácsolt, de nem emberéletek árán! Biztos sokat ártott másoknak, amíg a vagyonát szerezte, de nem hiszem, hogy ölt vagy öletett közben!

Ezen a napon már nem történt semmi különös. Elvoltunk a gondolatainkkal, anyám is, én is. Másnap délelőttig csend uralkodott a házban, de ez a csend, vihar előtti csend volt. A vihar akkor kezdődött, amikor megszólalt a telefon. Engem kerestek.

- Tessék, Garbóczi lakás.

- Jó napot Melinda, Zoltán, az ügyvédje vagyok.

- Jó napot.

- Sikerült elintéznem mindent. Amikor óhajt, akkor költözik. És alá kell írnia egy-két iratot.
- Ön mikor ér rá, Zoltán? Mikor és hol írhatom alá a papírokat?
- Talán a villában, holnap délelőtt. Mondjuk tíz óra, megfelelne önnek? Vagy mondjon maga egy időpontot.
- Jó lesz a tíz óra.
- Akkor találkozunk holnap.
- Viszonthallásra.
- Viszonthallásra.
- Ki volt az? Az ügyvédke?
- Igen, ő.
- Lerendezte?
- Le.
- Éppen ideje volt!
- Mi olyan sürgős neked, gondolom sok az utánjárás ilyen ügyekben. - Nem akartam veszekedni, azért válaszoltam tömondatokban, de kihozott a sodromból, és amúgy sem voltam a legjobb idegállapotban, így elkerülhetetlen volt az összetűzés, a következő mondatával végképp kihozott a sodromból.
- A tudatlannak. A profinak semmi az egész!
- De ha biztos tudnád, hogy semmit nem tud a múltból, akkor profi volna ő is. De így? Egy tudatlan amatőr. - Majd hirtelen váltott, a kérdése meg is lepott. Már-már azt hittem, megbékélt a helyzettel, de tévedtem.
- Mikor költözől?
- Lehet hogy már holnap. Bepakolok egy bőröndbe és kész. Van ott minden, mit vigyek oda? A Dunába öntsem a vizet?
- Akkor már holnap megkezdődik neked az agymosás. Mire legközelebb hazajössz, azt sem fogod tudni, hogy ki vagyok. Ha hazajössz egyáltalán.
- Biztos lehetsz benne, hogy hazajövök, és tudni fogom, hogy ki vagy. És abban is biztos lehetsz, hogy nagyon sok kérdésem lesz hozzád, amire választ várok. Szívem szerint már most is feltenném, de ma még korainak tartom.
- Igen? És mik lennének azok a kérdések?
- Mondtam: még korai!
- De ha megvannak a kérdések, akkor miért korai? Talán nem tartasz képesnek rá, hogy tudok válaszolni a kérdéseidre?
- Képesnek tartalak, de teljesen biztos akarok lenni a dolgomban.
- Igen, de a villában töltött idő után már lehet, hogy túl durvák lesznek a kérdéseid. - Ebben igazat adtam neki, de csak magamban, nem akartam még jobban szítani a tüzet. Már kezdtem unni ezt az állandó veszekedést, de mégsem hagyhattam magam, tudatni akartam mindenáron, hogy van saját akaratom.

- Ha a kérdéseim durvák lesznek, az nem csak a villa hatása lesz. És tulajdonképpen miből gondolod, hogy durvák lesznek a kérdéseim? Látsz rá valami okot?
 - Nem is a villáé, hanem akik ott laknak. Na és persze az ügyvéd úré.
 - Gondolod, hogy valótlan dolgokkal fogják teletömni a fejemet?
 - Biztos vagyok benne - mondta határozottan, de a hangja nem volt meggyőző.
 - Jó neked, hogy valamiben biztos tudsz lenni. Irigyellek érte. Különben itt fejezzük be, megyek, lefekszem.
 - Aludni akarsz? Egyszerűen itt hagynál?
 - Na és, ha aludni fogok, akkor mi van?
 - Szokd is meg a henyélést, most már megteheted. És akik hozzásegítettek, azok le vannak... - megint befejezetlenül hagyta a mondatot, már sokallottam ezt a sok elszólást. De most már nem foglalkoztam vele, untam. Untam mindent, alig hittem, hogy menjek a szobámba, de azért még megkérdeztem.
 - Mi van anya? Mi esett ilyen rosszul? Nem rég még te mondtad, hogy szokjam hozzá a henyéléshez, ma meg már nem tetszik?
 - Nem, így nem, ha faképnél hagysz ilyen ürüggyel.
 - Faképnél hagylak? Máskor is faképnél hagytalak, ha aludni volt kedvem.
 - Csakhogy most teljesen más a helyzet! Akkor még visszatértél hozzám. De most holnap elmész, és lehet, hogy soha nem jössz vissza! - hangjában éreztem a kétségbeesést, megsajnáltam, megint eszembe jutott, mi van, ha tévedek.
 - Most még nincs mitől tartanod, nyugodt lehetsz, visszajövök. De ha akkor, az után, úgy döntök, hogy nem kívánlak látni, aggódhatsz!
 - Pontosan erről van szó! Tele fogják beszélni a fejed! Mindent el fognak követni, hogy bemocskoljanak engem, de ez még nem is zavar, de apád emlékét sem fogják tisztelni!
 - Na jó, én megyek. Egyelőre nem akarok vitába bocsátkozni, mint mondtam, még korai lenne. Szia!
 - Hát persze korai, velem korai! - kiabálta utánam, de én már nem törődtem vele, gondoltam, ha bemegyek a szobámba, talán megnyugszik. Így is volt, de este bejött a szobámba, hol a tévét nézte, hol pedig engem piszkált, ez így ment késő estig, végül meguntam, mert elegendő lett a több órás lelki fröccsből.
 - Ha nem hagysz békét, még ma elmegyek! - Ő csak erre várt, és még nagyobb intenzitással támadt rám.
 - Menj csak! Menj az ügyvédkéhez! Most már meg is fektethet! A pénzedért már megteheti! Mint mondtam, most már jó parti vagy a számára!
 - Na, ebből elég! Legyél magadnak! Nem hallgatom tovább ezt az ocsmány beszédet! Inkább az ügyvéd kurvája leszek, mint veled egy lakásban éljek!
- Erre a mondatomra vérben forgó szemekkel megindult felém, és olyat tett, amire végképp nem számítottam.

- Nesze! Nesze! Majd én megmondom neked, hogy kinek leszel a kurvája! - Meglepetésemben egy darabig szóhoz sem jutottam, még ilyennek sohasem láttam, megismertem anyámat egy új oldaláról, sajnos a rosszabbikról is. Végül kinyögtem:

- Ezeket a pofonokat még százszor meg fogod bántani! Nincs jogod engem megütni! Most már értem, miért hangsúlyozta ki a nagybácsi, amennyiben velem valami történik, azután csak az államé lehet minden! Semmilyen más rokonról nem tud, és nem ismeri el! - Akkor még azt hittem, hogy az anyámtól akart megvédeni a nagybátyám.

- Szarok a nagybácsidra! - ordította torkaszakadtából. - Tudod hány embert letaposott, amíg a vagyonát gyarapította? Nem tudod? Legalább tíz családot tett tönkre!

- De legalább vér nem tapad hozzá! - és már én is kiabáltam.

- Az nem! De nagyon sok könny és szomorúság. Rosszabb, mintha megölte volna őket. Nekem elhiheted!

- Azért te is elgondolkozhatasz, te, tik jól csináltatok-e mindent? Na, szia!

- Hová mész! Gyere vissza, mert... - és megint ütésre emelte a kezét, amit már végképp nem engedhettem, megfogtam a kezét, és a fogam között sziszegtem, a méregtől fuldokolva:

- Meg ne merj még egyszer ütni, mert visszaadom!

- Visszaadod? Engedd el a kezem!

- Elengedem, de mondom, ne próbálj megütni, mert megjáród! - éreztem, hogy elerőtlenedik, elengedtem és otthagytam, de amíg az autóm kinyitásával bajlódtam, hallottam a szavait, igaz, már jóval nyugodtabb volt.

- Megütné a saját anyját! Elfajzott kölyök! Menjél! Ide többet vissza se gyere! Gábor, Gábor. De jó, hogy ezt te nem élted meg...

Beültem az autómba és elindultam. És ekkor villámcsapásként jött a felismerés, hogy nincs otthonom. Most hova menjek? Kit zavarjak ilyen késő éjszaka? Valamelyik barátnőmhöz menjek? Nem jó... Magyarázkodnom kellene, amihez most végképp nincs kedvem. Így autóztam egy darabig, és ekkor eszembe jutott a villa. De végül is van hova mennem... Miért ne mehetnék a villába? Hiszen most már az enyém... Úgyis be akartam költözni, egy nappal hamarabb vagy később, mit számít... Azt fogom tenni. Felhívjam Zoltánt? És ha már lefeküdt? Nem baj, muszáj, vészhelyzet van. Nem kell eljönnie, csak tudjon róla, hogy ott vagyok. A fenébe, otthon hagytam a telefont. Nem érdekes, majd a villából felhívom... Még ég a villany három ablakban is. De jó, hogy nem az ágyból kell kirángatnom Oszkár bácsit. Meg is hallotta az autózúgást és feloltotta a villanyt a bejárat előtt. Ki is jött az ajtó elé, és látszott rajta, azon gondolkodik, hogy ki lehet az ilyen későn, de amint kiszálltam az autómból, már kérdezte is:

- Ön az, kisasszony? - láttam rajta, nagyon meg van lepődve, hogy az éjszaka közepén jöttem ide. - Valami baj van? - mondta az öregúr, és a hangja aggódó volt, de az idegállapotom miatt akkor ezt én nem vettem észre, csak a magam dolgával törődtem.

- Oszkár bácsi, nagyon megköszönném, ha ma nem kérdezne semmit - előztem meg a további kérdéssorozatot.

- Bocsánat, kisasszony, nem akartam faggatni, csak meglepett, hogy ilyenkor jött. Holnapra vártuk.

- De Oszkár bácsi, már ma van az a holnap.

- Igaz, csak az időpont, az hogy is mondjam...

- Tudom, Oszkár bácsi, tudom. Az időpont nekem sem a legmegfelelőbb, Nincs egyedül ezzel. Beenged, vagy azt akarja, hogy az autóban töltssem az éjszakát?
- Ó, bocsánat, természetesen, fáradjon be. Nem venném a lelkemre, ha miattam megfázna.
- Köszönöm.
- Én köszönöm, hogy nem teremtett le.
- Ugyan miért?
- Mert úgy tettem, mintha az enyém lenne a villa.
- Hogy érti? - Hirtelen nem is kapcsoltam, hogy mit akar mondani.
- Megálltam az ajtóban, mint egy szobor, és elfelejtkeztem a jó nevelésről. Először be kellett volna engednem, és csak utána kérdezni. Sőt, még kérdezni sem kellett volna, meg kellett volna várnom, amíg ön beszélni akar róla.
- Á, hagyja csak, én jöttem rosszkor - és igyekeztem jó képet vágni, mert megsajnáltam az öreget. - Szeretnék telefonálni.
- Ott a telefon, kisasszony... - láttam rajta, hogy valamit még mondani akar, ezért megkérdeztem:
- Mondani akar még valamit, Oszkár bácsi?
- Bocsásson meg, ha megint neveletlen leszek: kit akar felhívni? - nem várta meg a választ, hanem mintegy védekezésésként mondta: - Csak azért kérdezem, ha az ügyvéd urat, ő itt van.
- Itt? Minek?
- Személyesen akart meggyőződni, hogy minden rendben legyen, de közben úgy elment az idő, és úgy döntött, hogy itt marad. Azt mondta, holnapra nem csinált programot, csak az ön ügyével akar foglalkozni, úgyhogy ráér. De úgy hallom, jön is le a lépcsőn.
- Jött valaki, Oszkár? - kérdezte az ügyvéd úr, de azonnal választ is kapott a kérdésére, amint meglátott, és meglepetésében a tőle megszokottól hangosabban mondta:
- Melinda kisasszony! - Láttam rajta, érzi, tudja, hogy valami baj van. De ugyan miért ne tudná? Hiszen tudja, annyira nem lehet nekem sürgős az ideköltözés, hogy ne tudnék várni holnapig, vagyis ma délig.
- Csak nincs valami baj, Melinda? - kérdezte Zoltán, őszinte aggodalommal. De ez engem akkor nem érdekelt, csak hajtogattam Zoltánnak is azt a mondatot, amit az imént Oszkár bácsinak is szajkóztam.
- Ne kelljen ma éjszaka megmagyaráznom, ha megkérhetem.
- Ahogy gondolja, kérem.
- Csak le szeretnék feküdni valahol... Lehet?
- Természetesen. Oszkár ágyazzon meg a kisasszonynak!
- Köszönöm - mondtam, de úgy éreztem, hogy valamit azért mondanom kell. - Majd holnap válaszolok a kérdéseikre.
- Nem kell, nem köteles beszámolni semmiről. Sem nekem, sem pedig a személyzetnek.

- De én el akarom mondani, de nem most. - Tudtam, hogy úgyis tud mindent, miért ne mondanám el.

- Rendben van, ha megengedi, felkísérem - és már indult volna velem a lépcső felé, de én visszatartottam, nem akartam neki lehetőséget adni, hogy kérdezhessen.

- Nem kell! Majd Oszkár bácsi megmutatja, hol fogok aludni, vagy inkább forgolódni.

- A saját ágyában. Jó éjszakát! - Ez a *jó éjszakát* úgy hangzott, mintha megsértődött volna, amiért nem hagytam, hogy felkísérjen, ezért csendesen mondtam:

- Önnek is...

Szó nélkül mentünk fel az emeletre, hallgatott az öregúr, hagyta, hogy a gondolataimba mélyedjek. Kellemetlen helyzet. Ráadásul még Zoltán is itt van. Igaz, úgyis telefonálni akartam neki, de mégis zavar. Szerintem biztos tudja, hogy mi történt. Miért ne tudná, hiszen okos ember. Amúgy sem kell hozzá sok ész, még Oszkár bácsi is sejt mindent. Miért ne sejtene? Hisz olyan kézenfekvő az egész. Na mindegy, ez már így van, és ezen változtatni már nem lehet. Gyerekkoromban ez a lépcső olyan hatalmasnak tűnt, amúgy tényleg nagy, de gyerek-szemmel óriási volt. Amikor a nagybátyám fent állt a tetején, én meg lent. Úgy néztem fel rá, mint egy uralkodóra. Tulajdonképpen az is volt a maga birodalmában, a környéken nem volt ember, aki parancsolhatott volna neki. Oszkár bácsi hangja zökkentett ki a gondolataimból.

- Itt meg fog felelni, kisasszony?

- Ó persze, tökéletes.

- Jó éjszakát kisasszony!

- Magának is, Oszkár bácsi - mondtam, és már szinte toltam ki az ajtón, minél hamarabb egyedül akartam maradni, azt hittem, így lesz nekem a legjobb - tévedtem. Pár perc múlva már indultam is le a hallba. Társaságra vágytam. A lépcső tetején megálltam egy percre, nem akartam megzavarni az eszmecserét az ügyvéd úr és Oszkár bácsi között. Vagyis hallgatóztam. Tudom, nem illik, de hát...

- Lefeküdt?

- Gondolom le. Ön szerint mi lehet az oka, hogy a kisasszony éjnek idején jött ide?

- Szerintem összeveszett az anyjával. De Oszkár, úgy tesz, mintha nem sejtene semmit. Azt hiszi, nem tudom, hogy ki akar faggatni. Higgye el, hogy nekem is új a dolog, én sem tudok az egészről semmit. Legalábbis nem többet, mint maga.

- Ezek szerint már elindult a lavina?

- Azt hiszem el, csak le ne taposson mindent, mert akkor minden hiábavaló volt eddig. Nagyon sajnálnám, ha nem sikerülne megismertetni a kisasszonnyal az igazságot.

- Azért már valamit sejt a kisasszony?

- Igen, sejt. De túl gyorsan halad.

- Ezt hogy érti?

- Csak úgy, hogy ami ma este történt közte és az anyja között, jobb lett volna, ha később kerül rá sor.

- Aha! De lehet, hogy pont így lesz a jó.

- Nem tudom. Ezt majd a végén fogjuk megtudni. Ha lesz egyáltalán vége... Mert akkor nincs vége, ha nem derül ki számára az igazság.
 - Miért ne derülne ki? Hiszen itt van!
 - Itt. De ha nem bírja idegekkel, bármikor elmehet.
 - Erős lány.
 - Erős, de erős a nyomás is. Nem egyszerű eset, nem a tizedik szomszédról van szó, hanem a... hiszen tudja.
 - Tudom, persze hogy tudom. Még ön sem meri kimondani, akkor ez a lány hogy fog szembe-sülni a valósággal?
 - Igen, nehéz ügy, szeretnék már előrébb lenni legalább egy hónappal. Olyan jó volna nyugodtan kelni, feküdni. Bizonyos értelemben már megbántam, hogy elvállaltam a megbízatást, de úgy érzem, hogy az ilyen ügyek adnak értelmet az ember életének.
 - Hát jobb, mint az irodában kuksolni, és várni, hogy valaki önre nyissa az ajtót.
 - Nem egészen úgy van. Elég gyakran rám nyitják az irodám ajtaját.
 - Tudom én, hogy jó ügyvéd, nem is úgy értettem, csak...
 - Nem érdekes, hagyjuk. Szerintem feküdjünk le, mert Melinda kisasszony korán fog felkelni. Ha egyáltalán el fog tudni aludni.
 - Vittem be neki teát és tettem bele altatót.
 - Akkor ezek szerint nem fog korán kelni.
 - Nem olyan erős az az altató.
 - Oszkár, ön mindenre gondol.
 - Hát persze, én is aludni akarok, az éjszaka közepén fekszem le, akkor én is igénylem az alvást. Garbóczi úr soha nem volt korán kelő típus, mindig úgy intézte az ügyeit, hogy azokat ne hajnalban kelljen elintéznie. Na, azért volt egy rendtartás, nem lehetett délig henyélni.
 - Az lett volna szép, Oszkár, ha az öreg Garbóczi vitte volna be a kávéját reggelente.
 - Ha-ha-ha, hogy tudtam volna élvezni. Egy reggel, mert a másikon már nem lett volna állásom. Megyek, lefekszem. Az igazság az, én ilyenkor már aludni szoktam, és már álmos vagyok.
 - Menjen csak, én meggondoltam magam, még maradok egy kicsit.
 - Jó éjszakát, ügyvéd úr.
 - Jó éjszakát, Oszkár.
- Álltam a lépcső tetején, de nem tudtam mitévő legyek. Nem akartam, hogy megtudják, hallottam mindent. Úgy gondoltam, várok még egy percet, mielőtt lemegyek. Amint az első lépcsőfokra tettem a lábam, abban a pillanatban felnézett Zoltán és megkérdezte:
- Melinda, ön nem alszik?
 - Nem. Aludnom kellene?
 - Hogy is mondjam, elméletileg igen, aludnia kellene, mert Oszkár tett egy kis altatót a teájába, de csak azért, hogy jobbá tegye az éjszakáját. Higgye el, jót akart.

- Hiába, ő azt nem tudhatja, hogy nem rajongok a teáért különösebben, és nem ittam meg. De ezt hagyjuk. Egy kicsit beszélgetnék önnel, ha nem zavarom.
- Nem zavar, sőt örülök.
- Biztos, hogy nem akart még lefeküdni?
- Nem, még nem.
- Akkor jó... Holnap sok dolga lesz, Zoltán?
- Csak annyi, amennyi az ön ügyével kapcsolatos. De-e, én...
- Ne ijedjen meg, nem fogom faggatni.
- Hiába is faggatna, úgysem mondanék többet, mint amennyit jónak tartok.
- Jó, tudom, így kell lennie. Nem is akarok semmit, csak egy kicsit beszélgetni.
- Nagyon szívesen, bármikor.
- Köszönöm. Töltene valamit inni, ha megkérem?
- Hát persze, mit kér? Alkoholt vagy üdítőt?
- Nem kell alkohol, üdítőt kérek.
- Narancslé?
- Jó lesz.
- Parancsoljon.
- Köszönöm. Egyáltalán, fogunk tudni valamiről beszélgetni?
- Valamit majd csak kitalálunk. Például, akar beszélni a ma estéről?
- Nem, még most sem. Különben is, ha én nem faggatom önt, ön miért teszi?
- Rendben. Mit fog tenni ezután? Itt marad, vagy még haza megy?
- Kerülő úton se próbáljon meg faggatni a ma estéről, mert akkor itt hagyom.
- Jó, másképp: Mit szándékozik tenni a villával, megtartja, eladja, esetleg bérbe adja?
- Még egyelőre fogalmam sincs. Meg kell tudnom egy-két dolgot, hogy dönthessek.
- Helyes, tudjon meg mindent, és azután döntsön. Addig is foglalja le magát valamivel. Rendbe tetethetné Pállal a villa környékét.
- Megteszi magától is, nem?
- Nem, még parancsba nem adja neki. Ő még a nagybátyja utasítását követi.
- Jó, holnap beszélek vele - mondtam, de úgy gondoltam, nem lesz ebből semmi, reggelre úgyis elfelejti. - Illetve ma beszélek vele, hiszen már ma van. - Így beszélgettünk vagy fél órát, kerülgettük egymást, mint macska a forró kását. Alig volt értelmes mondatunk. És mivel nagyon döcögős lett a beszélgetés, véget vetettem a kínlódásunknak. - Megyek, mégis inkább lefekszem, legalább nyolc órákor fel akarok kelni.
- Ráér, egyelőre semmi nem sürgős.
- Nem baj, megyek. Úgyis zátonyra futottunk ezzel a beszélgetéssel, de azért köszönöm, hogy beszélgetett velem.

- Bármikor, Melinda, bármikor. Esetleg hosszabban is, mert ez olyan volt, mintha szembe mentünk volna egymással kerékpáron, és csak úgy odakiabáltuk volna egymásnak a legfontosabbat.

Felfelé menet megint elmerültem a gondolataimban, hiába, ez a lépcső már csak ilyen. Milyen kedves ember, és jóképű is. Ilyen emberrel el bírnám képzelni az... De ezt hagyjuk, ki tudja, mit hoz a jövő? Lehet, hogy két hét múlva, vagy még hamarabb, itt sem leszek. Úgy eltűnök szégyenemben, mint a kámfor. Azért jó arra gondolni, hogy van, aki aggódik értem, mert itt ebben a házban érzem, hogy mindenki szeret a maga módján. Hideg van itt, vagy csak nekem? Nem érdekes, ha betakaródzok, nem fogok fájni.

Reggel amint felkeltem, máris kezdtem öltözni, majd indultam is lefelé a lépcsőn és hallottam, ahogy üdvözlí egymást Zoltán, és Oszkár. Most nem álltam meg hallgatózni, sőt azt akartam, hogy észrevegyenek.

- Jó reggelt, Oszkár, korán kelt.

- Ó, uram, nekem muszáj. Illetve nekünk, mivel a személyzet teljes létszámmal készen áll, hogy lessük a kisasszony minden gondolatát. Na, jó, az önét is, ügyvéd úr.

- Már kezdtem azt hinni, hogy én már nem is számítok.

- Dehogyan nem, csak a kisasszony...

- Nem kell magyarázkodnia. Pál hol van?

- Kint a kertben. Azt mondta, megy valamit dolgozni.

- Kerítse elő, mert feladatot fog kapni, ha a kisasszony felébred. De amint látom, már felvan.

- Rendbe kell tennie a kertet, ugye?

- Majd a kisasszony megmondja Pálnak! - Hümm, mégsem felejtette el, gondoltam a lépcsőn lefelé haladva.

- Jó reggelt.

- Jó reggelt, Melinda, hogy aludt?

- Sehogy, ügyvéd úr, majdnem sehogy. Egy órát, ha aludtam, valamikor hajnalban, de mindenféle hülyeséget álmodtam. Nem is értem, egy órába hogy fér bele ennyi időtlenség.

- Jó reggelt, kisasszony, nem tett jót a tea?

- Jó reggelt. Ja, igen... Oszkár bácsi, ha altatót akarok bevenni, hogy döntsem el én, hogy mikor és milyen, rendben?

- Bocsásson meg, engem csak a jó szándék vezérelt.

- Semmi baj, de máskor ne tegyen ilyet.

- Többet nem fog előfordulni - megfordult és ment ki az ajtón, gondolom azért, hogy Pált, a kertészt előkerítse. Ott maradtunk megint Zoltánnal a hallban, megreggeliztünk, kávéztunk, közben beszélgettünk. Még nevetgélünk is azon, ahogy Oszkár bácsi hebegett-habogott, amikor leteremtettem az altató miatt. Körülbelül húsz perc múlva jött a konyha felől Oszkár bácsi, Zoltán rögtön meg is kérdezte tőle:

- Megkeresték már Pált?

- Már intézkedtem, ügyvéd úr.

- Mit akar Páltól? - úgy tettem, mintha nem tudnám, hogy miért hívatta be.

- Nem én, ön.
- Én? - még mindig úgy tettem, mint aki semmire sem emlékszik, de Zoltán felvilágosított.
- Tegnap, illetve ma éjszaka beszéltünk róla, hogy rendbe teteti a kertet Pállal.
- Azért nem lett volna olyan sürgős, hivatalosan még itt sem vagyok, de már osztogatom a parancsokat. Attól félek, rossz véleménynel lesznek rólam - mondtam olyan hangon, mint aki a felelősséget le akarja magáról rázni, és ez ráadásul igaz volt.
- Ugyan, kik lennének önről rossz véleménynel?
- A személyzet, Oszkár bácsi, Gizike. Olyan rossz nekem mondani, hogy a személyzet.
- Ezt ön tudja, de a személyzet az személyzet. Így kell mondani. Pál, pedig hadd tegye rendbe a kertet, szebb lesz minden. A jövő héten már lehet a kertben teázni, kávézni, étkezni és olvasni, sétálni is. Sokkal kellemesebb lesz.
- Ó, a jövő hét, de messze van. Ki tudja, mi lesz a jövő héten? - ekkor belépett az ajtón egy őszes hajú öregedő ember, olyan igazi nagyapa típus.
- Jó napot. Hívtak?
- Igen, Pál, Melinda kisasszony szeretne valamit mondani.
- Parancsoljon velem, kisasszony.
- Kertész úr, szeretném, ha rendbe hozná a kertet. Természetesen fogadjon fel embereket, akik segítik a munkáját, ahányat jónak tart. - Pár másodpercig gondolkodott, majd mondta:
- Úgy öt emberre lenne szükségem, és akkor egy hét alatt elfogadhatóvá lehet tenni. De azért utána még lesz mit dolgozni, az első héten csak a legfontosabbakkal fogjuk kezdeni.
- Úgy csinálja, ahogy jónak tartja. De vehet fel több embert is.
- Nem, elég az öt. Felesleges lenne több embert ide csődíteni. Inkább kevesebben legyünk, mint sokan, mert akkor nagyobb a lehetőség a lógásra.
- Rendben van, ön tudja. - Toporgott a jó öreg, látszott rajta, hogy már szeretne kint lenni, kis idő múlva meg is kérdezte:
- Elmehetek?
- Menjen csak.
- Viszontlátásra.
- Jó munkát, viszlát.

Kilépett az ajtón, és ment a „dolgára”. Ki gondolta volna akkor, hogy mi járt a fejében. Bejött, alázatoskodott, és amint kitette a lábát...

A kis dög! Beleülni a máséba. Az a szarházi apja megölte az én gyerekeket, hogy az ő kicsi lánya parádézhasson itt. Igaz, ő nem tudta, hogy Erzsike az én lányom volt. Honnét tudta volna, én is csak másfél éve tudom. Az öreg Garbóczi könnyíteni akart a lelkiismeretén, és elmondta nekem, hogy a lánya tulajdonképpen az én lányom volt. Noha maradt is egy Garbóczi örökös, nem lesz az övé a vagyon. Azt majd kinyírom én! Szemet szemért, fogat fogért. Igazán megtarthatta volna Garbóczi ezt a titkot, nem kellett volna gyilkossá válnom. Más részről meg jó, hogy megmondta, ne csak az én lányom haljon meg, pusztuljon a gyilkos lánya is. És fog! Ezt én garantálom, Kiss Pál, a kertész. Lehet, hogy Garbóczi direkt ezt akarta? Hiszen tudta, hogy ki ölte meg a gyerekeket... De akkor miért várt eddig? Nem érdekes, nincs

jelentősége. Ha ő nem mert bosszút állni, majd merek én! Csak nem szabad kapkodni, elvégre nem akarok börtönbe kerülni. Ki kell dolgozni egy prima tervet. Remélem Zolikának nem mondta el a vén majom a titkot? Nem hiszem... De ha leírta? Mert ezek mindent leírnak... Akkor a gyanú mindjárt rám terelődik. Egy tökéletes balesetet kell imitálni. De már autóbaleset nem lehet, mert az is hozzám vezetne. Azt mondanák, úgy öltem meg a kis fruskát, ahogy az apja megölte az én lányomat. De ha véletlenül az ügyvéd is az autóban ülne? Menjen vele, hisz úgylis szerelmes belé, ez látszik. És akkor, ha tudja is a titkot, már nem mondhatja el. De az írás, az írás... Ha van ilyen... Mindegy, valahogy meg kell oldani. De túl későn sem jó, mert még kitudódik a titok. Elvégre nem irthatom ki az egész háznépét... Igen, felgyújtani az egész kócerájt! Benn égne mindenki, és még az írás is, ha van ilyen. Hogy én miért nem égtem bent? Megint egy bökkenő. Valamit úgylis kitalálok. Nem is olyan egyszerű eltenni valakit láb alól, ha az ember nem akar bűnhődni érte.

Később Gizike mesélte, hogy akkor ő találkozott Pállal a kertben, fel is tűnt neki, hogy az orra majdnem a földet érte. Nem is hagyta szó nélkül.

- De elgondolkozott, Pál.

- Csa-ak, izé Gizike, csak azon gondolkodtam, kit hívjak dolgozni, mert a gazdasszonyunk kiadta az utasítást, hogy tegyem rendbe a kertet.

- Hamar!

- Á, én szerintem az ügyvéd úr sugallatára tette.

- Pál, szerintem ezek össze fognak jönni.

- Á, nem.

- Majd meglátja.

- Ön tudja, én nem vagyok bent. Legalábbis kevesebbet, mint önök - mondta Pál.

- Megyek, mert főzni kell.

- Miért nem szólt, vittem volna be mindent, ami kell! - nyálaskodott a kertész.

- Ennyi friss levegő nekem is kell!

- Igaz, Gizike, igaz. - És látta Gizike, hogy Pál már megint a gondolataival van elfoglalva, ezért már többet nem szólt neki - elindult a villa felé, kezében a friss zöldségekkel. Eközben Pálnak eszébe jutott egy mondat, amit Gizike mondott.

- Hát ez az, én kevesebbet vagyok bent bárkinél. Ezért nem voltam bent a tűz idején! Á, de mégsem lehet felgyújtani az egész házat, kár lenne ezért az asszonyért. Na persze a szükség törvényt bont. Mindenféleképpen meg kell hálnia a kisasszonynak. Kerül, amibe kerül, nem érdekel.

Én is találkoztam Gizikével akkor, de Pállal nem foglalkoztunk, még nem sejtettük, mit forgat a fejében.

- Jó reggelt, Gizike néni, hogy van ma reggel?

- Köszönöm jól, és ön?

- Csak nyugodtan tessék tegezni úgy, mint régen. A korkülönbség ugyanannyi, tehát nem változott semmi.

- Dehogy nem, akkor még gyerek volt, most meg egy felnőtt nő, ráadásul a munkaadóm lett.

- Vagyok, aki vagyok, nincs jelentősége. Nem kell ennyire bonyolítani.
- Igen, Melinda, de akkor tegezzen vissza ön is.
- Jó, Gizike, megpróbálom, igaz nem lesz könnyű, elvégre idősebb, és én már megszoktam, hogy magázom.
- Már megint a korom. Ne értsen félre, nem az ötvenes számmal van bajom, hanem azzal, hogy eljött ez a kor, és én vagyok ötven éves.
- Pedig nyugodtan letagadhat... nál akár tíz évet is, Gizike.
- És akkor negyven éves leszek? Nem ugye? Akkor meg mi értelme lenne? Az ötven az ötven akkor is, ha letagadom. Azt, hogy nem veszünk róla tudomást és megpróbálunk fiatalosak maradni, azt lehet. És ha ötven évesen negyvennek nézünk ki, bátran mondjuk ki az ötvenet. Akkor van mit irigyelni. De ha ötven évesen hatvannak néz ki valaki, és még abból is le akar tagadni tíz évet, ami úgysem sikerül, az már marhaság. Soha nem értettem azokat a nőket, akik szégyellik a korukat. Isten őrizze kimondani, hogy hány évesek, mert megsértődnek. De megyek, mert nem lesz ebéd, ha itt filozofálok, és nem akarom az első nap éhezni. Van valami kívánsága? Mit készítek önnek? Neked. Látod, nekem sem könnyű téged letegezni. Hiába, a hosszú évek alatt megszoktam, hogy aki fizet a munkámért, az az úr. De majdcsak megszokjuk valahogy. Akkor mit készítek neked?
- Nekem is jó az, ami a többieknek, ne tegyen, illetve ne tegyél kivételt.
- Én valami édességre gondoltam, valami finomra.
- Nem kérek semmit, de azért köszönöm.
- Azért ha bármit megóhajtasz, csak szólj.
- Szólok Gizike. - Milyen kedvesek velem mindannyian. Alig hiszik, hogy legyen valami kívánságom, hogy teljesíthessék. A kertész úr is biztos alig hitte, hogy szóljak neki. Gondolom már nehezen tudta elviselni a kert állapotát. Pocsékul néz ki, ez biztos. Egy kertésznek ez kész tragédia. A jövő hét végére biztos jobban fog kinézni.
- Kisasszony. Bátorkodom... - tördelte Oszkár bácsi a kezét, mint aki isten tudja, miféle bűnt akar bevallani.
- Ne bátorkodjon Oszkár bácsi, mondja, ha valami baja van. Nem kell ekkora hühó.
- Csak azt akartam mondani, az ügyvéd úr megkért, hogy szóljak, ha ráér legyen szíves, menjen be az irodába. A nagybátyja irodájába. Illetve az ön irodájába... Nem is tudom, mit beszélek.
- Mert mindent túlbonyolít, ez azért van. Megyek.
- Bocsánat, az édesanyja nem jön ide? Csak azért kérdezem, mert akkor az ő jelenlétére is számítunk. Gondolok itt az étkezés, hálószoza, ilyen dolgok.
- Oszkár bácsi, maga pontosan tudja, hogy nem jöhet. Mióta szabad, hogy úgy mondjam faggatni a „ház úrnőjét”? Talán a nagybátyámat is így faggatta? Hisz én a tíz százalékát sem tudom annak, amit ön tud, és még maga akar kifaggatni, még többet akar tudni. Szét fogja vetni a fejét ez a sok tudás.
- Ezek a fránya inasok már csak ilyenek, mindent szeretnek tudni, ami a házban történik. Ne haragudjon, kisasszony.

- Semmi baj, de mondtam, hogy beszélek róla, ha úgy gondolom. Na, menjünk, ne várassuk az ügyvéd urat.
- Mit óhajt, Zoltán, miért hívatott?
- Kérettem. Hogy aláírja az okmányokat.
- Nem várhatnánk még egy kicsit? Tulajdonképpen még azt sem tudom, hogy mit akarok.
- Várhatunk, de minek? Később is azt tesz vele, amit akar.
- Jó, aláírom azokat a nyavalyás papírokat. De nem csak az egy hónap leteltével kellett volna aláírni? - próbáltam kibúvót keresni, de tisztában voltam vele, hogy semmi értelme sincs, mert vagy aláírom, és itt maradok, vagy nem, és akkor elmegyek.
- Nem, egyszerűen, ha nem tartja be a szabályokat... De ezt hagyjuk, nem tartom valószínűnek. Különben is, ha aláírta, el is fogadta a feltételeket.
- Értem. - Leültem az asztalhoz, átolvastam, majd aláírtam az iratokat, de bár ne tettem volna, mert abban a pillanatban, amint a nevemet odabiggyesztettem az utolsó oldalra, megszólalt Zoltán.
- Akkor én akár mehetek is. Egyelőre nekem itt nincs dolgom. - Megijedtem! Még a végén elmegy... Itt kell tartanom legalább ebédre. Mit fogok magammal kezdeni, megbolondulok itt egyedül. Ezért gyorsan megkérdeztem:
- Hova siet? Azt mondta, ma nincs több dolga - néztem rá kérdően.
- Igen, de ha akar az ember, akkor találhat magának tennivalót. - Láttam rajta, hogy szívesen maradna, csak nem talál indokot, ezért segítettem neki.
- De még itt is van tennivaló. - Felragyogott a szeme, majd megkérdezte:
- Igen? És mi lenne az?
- Például megbeszélni azt, hogy fogunk a továbbiakban együttműködni.
- Ezen azért még gondolkodjon, Melinda. - Úgy látszik gyengének találta a kifogásomat, köszönt és indult volna, de én még tettem egy utolsó próbát, hogy itt tartsam.
- Csak nem akar itt hagyni? Egyedül? Azt sem tudnám, mihez kezdjek. - Gondolkodott egy kicsit, majd mondta:
- Ezzel azt akarja mondani, hogy számít rám, mint ügyvéd, a továbbiakban is? - Ez az, gondoltam, úgy néz ki, sikerül itt tartanom. Gyorsan válaszoltam, addig ütöttem a vasat, amíg meleg.
- Igen, mint ügyvéd, és mint barát is.
- Rendben van, de akkor sem lehetek itt örökké.
- Azért még az ebédet igazán megvárhatja.
- Nem akarok...
- Egyáltalán nem zavar. - Dehogyan zavart, nyugodtan maradhatott volna estig is... Vagy akár éjszakára... Bolond gondolatok. Megzavarodtam? - kérdeztem magamtól. És nem is sejtettem, hogy bizony nem is egy közös éjszaka áll előttünk. Na, nem úgy!
- Tulajdonképpen nagyon örülök, hogy meghívott, semmi kedvem nem lett volna elmenni.
- Nekem sem lett volna jó, ha elmegy, nagyon egyedül éreztem volna magam.

- Soha nem fogom megérteni a nagybátyámat, hogy tudta leélni az életét így, így elzárva a külvilágtól, se szomszéd, semmi, ami a külvilággal összekötné.
- Az ön bácsikája nagyon is össze volt kötve a külvilággal, mindent tudott, amit tudnia kellett.
- Én nem úgy értem. Az, ha valaki üzletileg érintkezik valakivel, az muszáj érintkezés. Én arra gondolok, ha unatkozom, átugrok az egyik szomszédhoz, és kibeszéljük a másikat.
- És ha már mindegyiket kibeszélte, akkor hova megy?
- Tudja, mit akarok mondani.
- Igen, tudom.
- Menjünk, nézzük meg, kész van-e az ebéd? - de már jött Gizike, mint aki megérezte, hogy mit is akarunk, és mondta:
- Melinda, ha úgy gondoljátok, jöhettek ebédelni.
- Éppen oda indultunk, Gizike - mondtam nagy örömmel, ami biztosan látszott rajtam, mert Gizike kacintott, majd mondta:
- Oszkár a teraszon terített meg, olyan jól oda süt a nap.
- Nagyszerű! - kimentünk a teraszra, ahol már Oszkár tüsténkedett, leültünk, és Gizike hozta is a tálát. Alike, aki egy nagytestű kutya volt, éppen az útjában állt. Figyelmeztetni akartam őt, de látta, és odébb küldte.
- Alike menj innét! Ez a kutya állandóan láb alatt van. Leteszem a tálát és bezárom.
- Hagyd csak, Gizike, csak jut neki is egy pár falat.
- Nemrég kapott enni, de kinézi az emberek szájából a falatot.
- Csak egy kutya, még az emberek között is van szemtelen, és az tudatos. A kutyánál élet-ösztön.
- De ez a nagy behemót ágaskodás nélkül levesz az asztalról bármit.
- Majd vigyázunk, Gizike.
- Oké. Te vagy a főnök... Akarom mondani: a ház úrnője... Vagy mi.
- Ne tedd ezt velem, Gizike. Erre semmi szükség.
- Nem akartalak megsérteni, de valakinek kell lenned.
- Igen kell, Melinda vagyok. Úgy tudom, ebben egyeztünk meg. De együnk, mert kihűl minden. Jó étvágyat! Gizike máskor hozzanak ki maguknak is terítéket, én nem szeretek egyedül enni, mint a nagybátyám, sőt már most hozzanak ki, persze csak akkor, ha nincs ellenükre.
- A nagybátyjával is együtt étkeztünk, különösen az utolsó időkben.
- Mit tesz az egyedüllét, még a leggorombább ember is keresi a társaságot. Amikor még itt voltunk, ilyenről szó sem lehetett. Nem hiszem, hogy megengedte volna, hogy oda üljenek az asztalához.
- De Garbóczi úr nem volt goromba ember, csak azért nem ültünk akkor az asztalhoz, mert abban az időben mindig volt valamilyen vendége. Reggel meg mi nem értünk rá, és nem is akartunk vele enni, neki reggel jobb volt egyedül. Újságot olvasott, megnézte a naptárát, hogy mit kell aznap elintéznie. Semmi szükség nem volt akkor ott ránk. De azért este, igaz hogy ritkán, de előfordult, hogy együtt vacsoráztunk.

- Én annakidején nem azt láttam.
- Te még akkor nem sokat láthattál - mondta Gizike határozottan, és láttam rajta, hogy kész megvédeni a nagybátyámat.
- Dehogynem! Még ha nem is az apámat hozom fel példának, hanem azokat az embereket, akiket abban az időben zavart el, amikor még itt voltunk.
- Az nem teljesen úgy volt, ahogy te gondolod.
- Kicsi voltam, de azért annyira nem, hogy ne emlékeznék a dologra. Nem nézett ő senkit és semmit. Mindenki csak a rosszat kereste, Mindenkit akkor és ott bántott, ahol tudott. Nem hiszem, hogy valakinek is szimpatikus lett volna.
- Például nekem, nekünk, a szolgálknak. Azért több mint húsz évig kibírtuk mellette. Te, Melinda, csak azt láttad, amikor a nagybátyád veszekedett azokkal az emberekkel, azon a napon, amikor felmondott nekik. De azt, hogy előtte mennyit tűrt, azt nem tudod, nem tudhatod. Máskülönb Pál volt az, aki panaszkodott a munkájukra.
- Pál panaszkodott, miért? Apám és anyám sokszor beszéltek arról, hogy bánik az emberekkel... - és rájöttem, ez nem bizonyíték. De Gizike folytatta.
- Igen, ő panaszkodott, Arról is beszélt az apja, hogy minden másnap leitták magukat. Vagyis az egyik nap részegek voltak, a másik nap másnaposak. Szerinted az ilyen emberek hogy tudnak dolgozni? Van valami értelme a munkájuknak? És az, hogy az apád védte őket az azért lehetett, mert ő hozta ide őket. És tartozott nekik, az is biztos.
- Ugyan mivel tartozott volna?
- Még az elbocsátásuk után is jártak vissza, persze titokban, és biztos vagyok benne, hogy az apád pénzt is adott nekik.
- Pénzt? Hisz neki sem volt, ezt honnan veszed, Gizike?
- Mert láttam. Ilyen egyszerű.
- Szerintem ebédeljünk - szólalt meg az ügyvéd úr, mert már sokallotta az információt, amit Gizike elmondott.
- Zoltán, ha ön nem mond semmit, legalább hagyja, hogy más beszéljen.
- Vegye úgy, hogy nem szóltam, én csak azért, hogy nyugodtan ebédeljünk. - Nem kérdeztem többet, mert láttam Zoltánon, hogy nagyon feszeng a széken. Ezután már nem sokat beszélgettünk, legalábbis a nagybátyámmal kapcsolatos dolgokról nem. Megebédeltünk, és én fontosnak tartottam megköszönni Gizikének az ebédet.
- Nagyszerű volt minden, Gizike.
- Evvel én is egyetértek, nagyon jó volt minden.
- Maga, Zoltán? Ön akkor is jónak találta az ételt, és agyondicsérte, amikor Garbóczi úr direkt kitöltte magával, és főzetett velem valami irtóztatóan rosszat.
- Emlékszem rá, az tényleg pocsék volt.
- De maga azt is dicsérte.
- Nem akartam senkit megbántani, azt hittem, valami nem jött össze magának. Mert ugye már azelőtt ettem a főztjéből, nem is egyszer, és akkor jó volt.
- Hogy volt ez? Mi volt? - kérdeztem kíváncsian.

- Elmondhatom, ügyvéd úr?

- Miért ne. Nincs abban semmi szégyellnivaló.

- Ez úgy volt, körülbelül negyedszer jött az ügyvéd úr, és előtte mindent csak dicsért meg dicsért. Garbóczi úr kitalálta, hogy vicceljük meg, mit fog mondani, ha valami rossz étellel kínáljuk meg. De még az arcizma sem rándult, úgy dicsérte a főztömet, mint máskor, pedig a kutya nem ette meg, képzelheted milyen rossz volt - kacagott egy jót, majd megkérdezte:

- Nem kér senki? Jóllakott mindenki? Hozom a kávé - ezzel beviharzott, kuncogva.

- El sem tudtam volna képzelni a nagybátyámról, hogy kitaláljon ilyen tréfát - mondtam meglepetten.

- Megviccelte ő az ügyfeleit is, persze az ésszerűség határain belül - mondta Zoltán, és ő is mosolygott, biztos eszébe jutott valamelyik húzása a bácsikámnak. Eközben jött Gizike a kávéval, és még látszott az arcán, hogy bent jót mulatott az elhangzottakon, majd, mint aki már mindent elfelejtett, mondta:

- Itt a finom kávé. Hoztam tejet is. Igaz hogy itt senki nem issza tejjel, de arra gondoltam, te Melinda talán úgy kéred. Garbóczi úr mindenkit leszoktatott arról, hogy tejet tegyen a kávéjába. Azt mondta, ha tejeskávé akarok inni, akkor főzetek magával, és kérek hozzá kiflit is. Úgyhogy mi tej nélkül isszuk. Nem múlt el nyomtalanul ez a közel huszonkét év, amit itt töltöttünk.

- De én tejjel kérem. Én nem voltam itt a leszoktatás idején. Zoltán, ön kér?

- Nem, én sem kérek.

- Magát is sikerült leszoktatnia?

- Nem, nem, én azelőtt sem, sőt még cukrot sem kérek.

- Nem elég keserű az élet? Legalább a kávé legyen édes.

- Ezen a kis keserűségen már igazán nem fog múlni a boldogság. De te, Melinda tegyél bele, amennyi jólesik.

- Teszek is, miért ne tennék? - és ekkor elbújt a nap, olyan hideg szél kezdett el fújni, amelyet még januárban is ritkán tapasztal az ember. Majdnem felborította az asztalt mindenestől. Gizike meg is jegyezte:

- De hideg szél lett hirtelen, inkább menjünk be. Mit szólnak hozzá? - de választ nem várt, fogta is a kávéskancsót, tudta, úgysem lesz ellenvetés.

- Igaza van, Gizike, menjünk, segíték - mondtam.

- Á, nem kell. Csak mindenki fogja meg a maga csészéjét, a többi viszem én - mondta Gizike.

De én már fogtam is a cukortartót, még mellé tettem a tálcára Zoltán csészéjét, de közben lesodortam az enyémet az asztalról. Hoppá! Na, eggyel kevesebb csészét kell bevinni, eltörtem az egyiket! De ügyetlen vagyok. - Néztem a csésze darabjait a kövön, és tudtam, azért sodortam le, mert Zoltánnal egy csészét találtunk megfogni, és ettől meglepődtem, de nem is meglepődés volt ez, inkább olyan remegésféle. Hogy mi idézhette elő?

- Ugyan hagyja, Melinda, majd feltörlöm - és már indult is be a törlőért.

- Nem kell törődni a takarítással, hölgyeim. Alike elvégzi - mondta Zoltán, mintha az olyan természetes lenne, hogy a kutya takarít, majd hozzátette:

- Legközelebb már cigarettázni fog, és utána a drogozás. Hogy hova fog ez vezetni?
- A sírba! - mondta Gizike, aki közben megérkezett a felmosóval.
- Jaj, Gizike ne mondjon már ilyet, szegény kutya, fellefetyel egy kis kávé, mi meg már temetjük is. - Rám nézett, majd mondta:
- Menjünk, mielőtt megfagyunk.
- Miért nyüszít ez a kutya? - nézett Zoltán aggodalmasan a kutyára.
- Jönne ő is be a melegre - mondtam, de a válasza nem elégítette ki Zoltánt.
- Nem, ennek valami baja van...
- Persze! Látja, hogy megyünk be. Szereti, ha vannak körülötte, ennyi az egész. Biztos megunta már, hogy egész télen kevesebbet volt vele foglalkozva - mondta Gizike.
- Jöjjön Zoltán, menjünk - mondtam, de még ő visszanézett a kutyára, és hozzátette:
- Nem szokott így viselkedni...
- Azért még nem a nyaralás évszaka van - jegyezte meg Gizike, majd megkérdezte tőlem, tölthet-e kávé.
- Nem, nem kérek, legalább jobban fogok aludni, mint ma éjjel - majd Zoltán felé fordultam, mert kérdezni akartam tőle valamit, de ő megelőzött.
- Melinda, most hogy megittuk a kávé, és ha kedve van, kihasználhatnánk azt, hogy itt maradtam, és megnézhetnénk, hogy mi van a Garbóczi úr pánceszekrényében.
- Miért kell magának mindig elrontani a kedvemet, Zoltán?
- Egyáltalán nem a kedvét akarom elrontani, de egyszer ezen is túl kell lenni.
- De nem lehetne várni egy-két napot?
- Lehet. Akár egy hetet is. Én azt hittem, minél hamarabb meg akar tudni mindent. Ön nyaggatott folyton, hogy mondjam el, amit tudok.
- Igaza van, ne haragudjon. És tulajdonképpen, mi van abban a pánceszekrényben?
- Hogy mi van benne? Iratok, az örökséggel kapcsolatos iratok.
- Más semmi?
- Úgy tudom, nincs.
- Akkor igazán ráér, majd megnézzük később. - Azért odáztam el az iratok megtekintését, gondoltam, hogy ha legközelebb megint el akar menni Zoltán, akkor azt fogom neki mondani, nézzük meg azokat az iratokat. Ezt jól kitaláltam, de nem kellett megvalósítanom. Ebben a pillanatban kopogtak az ajtón, majd a *szabad* szó után a kertész lépett be, és szorongva mondta:
- Elnézést, nem akarok zavarni, de van egy kis baj.
- És mi az a kis baj, Pál? - kérdeztem mosolyogva, mert örültem, hogy ennyi rossz után volt egy kis jó is a délelőtti folyamán.
- Hogy is mondjam... - gyűrögette a sapkáját, és olyan ember benyomását keltette, mint aki mondani is akar valamit meg nem is, mint aki már megbánta, hogy egyáltalán ide jött.

- Mondja már Pál, mondja - noszogatta Zoltán, mert látta, hogy Pál tétovázik, de végül kinyögte.

- Az, hogy Arika kimúlt.

- Hogy-hogy kimúlt? Mi baja lett ilyen hirtelen. Talán elütötte egy autó? - kérdeztem csodálkozva.

- Dolgoztam a kertben, és megtaláltam az egyik bokor alatt. Először azt hittem, oda bújt megenni valamit, de nem, meg volt már dögölve. Arra gondoltam, meg akarják nézni. Vagy eltemethetem?

- De mitől múlhatott ki? - kérdezte Zoltán.

- Hisz az előbb még itt lefetyelte a kávé.

- Ez az, Melinda, a kávé! Mondtam én, hogy furcsán viselkedik a kutya! - ezzel a kijelentésével teljesen elrontotta a kedvünket. Síri csend lett, amit Gizike tört meg.

- A kávé nem lehet, mi is ittunk.

- Ez igaz Gizike, de mi nem ittunk hozzá tejet. Csak egy csészébe volt, csak a Melinda csészéjében volt tej, ami leesett, és azt nyalta fel a kutya.

- Azt akarja ezzel mondani, hogy a tej mérgezett volt?

- Igen, Melinda, minden jel arra mutat, hogy a tejben méreg volt.

- Vagyis úgy gondolja, hogy meg akartak ölni?

- Inkább még nem mondok semmit, de ki kell hívni a rendőrséget. Telefonálok. És Pál, a kutyát hagyja ott, ahol van. Illetve hozza ki a kertből valami ládában vagy zsákban. De ne nyúljon hozzá, ki tudja, mit adtak be neki, ha beadtak egyáltalán. Húzzon kesztyűt.

- Rendben, kihozom. - És Pál megint gondolkodóba esett. Persze, ezt csak így utólag visszaemlékezve állapítottam meg. Akkor nem tűnt fel.

Vajon kinek áll még érdekében megölni a bigét? Úgy látom van, aki megteszi helyettem. De ki? Ki a fene lehet az? Okosabb, mint én, ő már lépett, és ha nem esik le a csésze, akkor a cseppasszony már nem él. Hoppá! És ha kiderül, hogy nekem is érdekemben áll megölni? Mi van, ha az illető tudja ezt, és már tett is lépéseket annak érdekében, hogy rám terelődjön a gyanú. Még a végén azért fogok börtönbe kerülni, amit el sem követtem! Meg kell tudnom, hogy ki akarta megölni a csajszit, mert a börtönből már bajos lesz. Akkor már késő lesz gondolkodni rajta.

Mind gondolkodóba estünk, Zoltán erőteljes hangjára lettem figyelmes, amint hívta a rendőrséget.

- Halló! Rendőrség? Jó napot. Itt Alföldi Zoltán ügyvéd. Kovács hadnaggyal szeretnék beszélni. - Várt egy darabig, majd amikor bejelentkezett a hadnagy úr, folytatta. - Felügyelő úr, szeretném, ha kijönné a Garbóczi villába. Erős a gyanúm, hogy gyilkossági kísérlet történt. Fél óra múlva? Köszönöm! - letette a telefonkagylót, majd felém fordult és mondta:

- Fél óra múlva itt lesz a rendőrség, addig várnunk kell.

- De vajon ki és miért akart megölni? Nem hiszem én ezt. Szerintem a kutya egyszerűen csak meghalt és kész. Nekem nincsenek ellenségeim, életem során megpróbáltam mindenkivel a legjobb viszonyt kialakítani, és úgy érzem, hogy ez sikerült is. Igaz, voltak az iskolában nézet-

eltérések köztem és a diáktársaim között, de ez nem ok a megölésekre. Gondolom, ebben egyetértünk, igazam van, Zoltán?

- Bár úgy lenne, Melinda, hogy a kutya csak egyszerűen kimúlt. Én örülnék a legjobban. - Mindannyian elgondolkoztunk, majd pár perc múlva én törtem meg a csendet.

- De honnan tudta az illető, hogy a tejbe kell tenni a mérget? Bárki megihatta volna - pattant ki belőlem a felismerés, és úgy gondoltam, hogy ez engem igazol abban, hogy a kutya nem mérgezés által múlt ki. De Zoltán erre is tudott magyarázatot, ki is fejtette a véleményét.

- Valaki nagyon sokat tud és ismerős a házban. A mérget csak közvetlenül a gyilkosság előtt tehette bele a tejbe, és utána mindent el is kellett volna tüntetnie. Lehet, hogy túlragolta a mérget, mert túl hamar múlt ki a kutya. Nem lett volna ideje mindent „rendben” hagyni maga után a gyilkosnak. De nem biztos, mert ha önnel történik a baj, ki figyelt volna másra? Csak arra összpontosítottunk volna, hogy mi baja van, mi történt önnel. Nem hiszem, hogy bárki először arra gondolt volna, hogy gyilkosság történt, és lehet, az emberrel később végez a mérgezés, mivel nagyobb a súlya, mint egy kutyának. Gondolom én. - A gondolatmenetbe Gizike is beleszólt, és elmondta a véleményét.

- Igen ügyvéd úr, de Arika nem egy tacsó volt. Szerintem volt olyan súlyban, mint Melinda.

- Ez is igaz - mondta az ügyvéd úr, majd kinézett az üvegajtón, és mondta: - Már jön is egy rendőrautó. Hamar ideértek. - Egy negyvenöt év körüli és egy fiatalabb rendőr lépett be az ajtón, levették a sapkájukat és úgy köszöntöttek minket.

- Jó napot kívánok.

- Jó napot.

- Jó napot - köszöntünk vissza mi is. Az idősebb odalépett, kezét fogott Zoltánnal, aki megjegyezte:

- Jó napot, őrmester úr, hamar ideértek.

- URH-zott a hadnagy úr, hogy jöjjenek ide, és biztosítsam a helyszínt, és hogy senki ne hagyassa el a villát, mert ha tényleg gyilkossági kísérlet történt, mindenkit ki kell hallgatnunk.

- Állunk rendelkezésükre - mondta Zoltán. Majd a rendőr urak kihúzták magukat, látszott rajtuk, hogy büszkén viselik az egyenruhát (azért vannak ilyenek) és mondták:

- Engedjék meg, hogy bemutatkozzunk: Gáspár András őrmester, és a társam. Zsíros Győző, szintén őrmester. - Természetesen én is bemutatkoztam.

- Garbóczi Melinda. Hogy is mondjam...

- A tulajdonos, én pedig Alföldi Zoltán, a kisasszony ügyvédje. - Zoltán még bemutatta a többieket, és csak utána kezdtünk beszélni a történetekről.

- Meg tudná mondani, kisasszony, hogy hányan tartózkodnak a házban?

- Nézzük csak... - mondtam határozatlanul, de Zoltán kisegített.

- Talán majd én válaszolok - mondta és közben rám nézett. - A kisasszony csak tegnap költözött ide.

- Csak tegnap, de ahhoz elég hosszú idő, hogy már ártogassak valakinek - mondtam, kifelé nézve az ablakon, és arra gondoltam, milyen jó lenne kimenni, hazamenni, és folytatni azt az életemet, ami pár nappal ezelőtt véget ért.

- Ezek szerint önt akarták megölni? - kérdezte az őrmester úr tőlem.

- Minden jel erre mutat - mondtam határozatlanul.

- És miből gondolja, hogy meg akarták ölni a kisasszonyt, ügyvéd úr?

- Nos, kérem - gondolkozott Zoltán egy darabig, majd mondta: - A teraszon ebédeltünk, mert nagyon jó idő volt. Beszélgettünk, még egy kicsit viccelődtünk is, szóval, lehet mondani azt, hogy jól éreztük magunkat. De mire a kávéra került a sor, elbújt a nap és fújni kezdett a szél, hideg lett. Úgy döntöttünk, hogy bent fogyasztjuk el a kávé, de mivel már Gizike kihozta, így vissza kellett vinni, a házba mindent. Mindannyian megfogtuk a csészénket, és indultunk be. És ekkor Melinda kisasszony lesodorta a saját csészéjét, így a kávé természetesen kiömlött, amit a kutya felnyalt. Felnyalta, hát felnyalta, ez még nem nagy dolog, de én már akkor észrevettem, hogy furcsán viselkedik a kutya. Nyüsztett, de szerintem úgy, mint akinek fáj valamije. Gizike szerint csak be akart jönni velünk a házba, de nekem lett igazam, mert nem-sokára jött Pál, a kertész, és közölte, hogy Alika kimúlt. Így hívták a kutyát, Alika.

- És ezek után önök nem itták meg a kávé? - mondta az őrmester úgy, mint aki már meg is oldotta az ügyet. Mert ugye, gondolta, ha nem ittuk meg a kávé, miből gondoljuk, hogy a kutyát megmérgezték, és azt honnan vesszük, hogy csak engem akartak megölni. De Zoltán elvette az örömet.

- De, megittuk a kávé, Gizike, Oszkár és én. Melinda kisasszony nem kért másikat. Még szerencse... - tette hozzá csendesen.

- Azt akarja mondani, hogy a kutya a kávétól múlt ki, de önöknek semmi bajuk nem lett? Ezt nem értem...

- Ha az ön helyébe lennék, én sem érteném, de mindjárt megmagyarázom - mondta, és gondolkodni kezdett, hogy tudná a legegyszerűbben megértetni az őrmesterrel a teóriáját, végül egyszerűen csak annyit mondott:

- Mert úgy gondolom, hogy a tejben volt a méreg. - Várta az őrmester reakcióját, és nem is csalódott a rendőrből.

- És önök nem kértek tejet a kávéba, de a kisasszony viszont igen.

- Úgy van, és ezért szerencse, hogy utána már nem kért kávé. - Az őrmester úr gondolkozott egy darabig, ránk nézett, majd mondta:

- De ezt valakinek tudnia kellett, hogy csak a kisasszony issza majd tejjel a kávéját.

- Biztos, hogy valaki olyan tette, aki ismeri a szokásainkat, legalábbis azt, hogy mi nem tejjel fogjuk inni. Ezért én arra gondolok, hogy csakis valamelyik ismerősünk tehette, vagy ha nem, akkor azt, aki elkövette, felvilágosította a megbízója. - Egy perc csend után az őrmester rámutatott az asztalon lévő kancsóra, majd megkérdezte:

- Ez az a tejes edény, amiben a méreg van, ha van benne egyáltalán?

- Igen, ez az - mondta az ügyvéd úr, és még hozzátette: - Ha a feltételezésünk igaz, akkor ebben mérgezett a tej, és ez egy bizonyíték, és a kutya is kint van, nem hagytam eltemetni.

- Helyesen tette - mondta az őrmester úr, majd hátra fordult, mert háttal ült a kijáratnak, és ő is és mi is hallottunk egy autót zúgni. Az őrmester jött rá hamarabb, hogy ki jöhetett, igaz neki könnyű volt, mert megismerte az autót.

- Úgy látom, megérkezett a hadnagy úr, majd ő folytatja a kihallgatást. - Az autó megállt a villa előtt, kiszállt belőle egy negyven év körüli, jólöltözött férfi civil ruhában, és elindult a bejárat felé. Csengetett, majd belépett az ajtón.

- Jó napot hölgyeim és uraim - megvárta, amíg fogadjuk a köszönést, majd folytatta: - Kovács hadnagy vagyok. Üdvözlöm, ügyvéd úr - köszönt külön Zoltánnak, ismerték egymást jól.
- Viszont hadnagy úr - fogadta az üdvözlést Zoltán. Hellyel kínáltuk, majd megkérdeztük a vendégeinket, fogyasztának-e valamit.
- Köszönjük, nem kérünk semmit - válaszolta a hadnagy úr.
- Talán mondják el, miből gondolják, hogy gyilkossági kísérlet történt - kérdezte.
- Az őrmester úrnak már elmondtuk, de természetesen az ön kíváncsiságát is kielégítjük... - Az ügyvéd úr elmondta a hadnagy úrnak is a történeteket, majd hozzátette: - Hát ebből gondolom én, hogy meg akarták ölni a kisasszonyt. - A hadnagy úr elgondolkozott, és rövid idő múlva az őrmester felé fordult, majd mondta:
- Őrmester úr, gondoskodjon róla, hogy a kutyatetem és a tej az edénnyel együtt a szakértőhöz kerüljön.
- Azonnal intézkedem, hadnagy úr - mondta az őrmester, és hozzálátott a parancs teljesítéséhez.
- Mondják csak, mindenki itt van a házban, aki ide tartozik? - kérdezte tőlünk a hadnagy úr.
- Igen - válaszoltam én, de már megbántam, mert ugyan honnan tudnám én, hogy itt van-e mindenki. És igazam lett, mert Zoltán rögtön meg is cáfolta az állításomat.
- Nem, Melinda, a sofőr három napja elment szabadságra, családi gondokra hivatkozott. Holnap fog vissza jönni, legalábbis eddig még így van.
- És azt tudják, hogy hova ment? - kérdezte a hadnagy úr.
- Szabolcsba, egy kis faluba, a nevét nem tudom. Azt hiszem, nem mondta meg.
- Nem kell megmondani egy sofőrnek, hogy hol lehet megtalálni, ha szükség lenne rá? - kérdezte a hadnagy.
- Nem, vagyis nem kérdeztük, amióta Garbóczi úr meghalt, már csak Gizikével járt bevásárolni, vagy ha a személyzet valamelyik tagjának akadt valami gondja, és be kellett menni a közeli faluba vagy a városba. De ez ritkán fordult elő.
- Értem. Ügyvéd úr, ön szerint kinek állhat érdekében megölni a kisasszonyt?
- Senkit nem tudok - válaszolta rövid gondolkozás után Zoltán.
- Van valaki, aki annyira haragszik önre, hogy meg is tudná ölni, kisasszony? - fordult felém kérdően a hadnagy úr.
- Nem. Tudtommal senkinek nem ártottam - mondtam határozottan.
- Tehát sem a kisasszony, sem ön nem tud senkit ügyvéd úr?
- Név szerint nem, de Garbóczi úr felhívta a figyelmemet, hogy nagyon vigyázzak a kisasszonyra, lehet, hogy veszélyben lesz, ha ideköltözik. Ő lehet, hogy tudta, de ő már nem él.
- A személyzetről mi a véleménye? - kérdezte rövid gondolkozás után a hadnagy.
- Évtizedek óta itt vannak. Egyáltalán nem tudom elképzelni egyikükről sem, hogy bárkinek az életére törjenek. Igaz, én csak három éve ismerem őket.
- Értem. Egyelőre várjuk meg az eredményt, hogy mérgezés történt-e, és csak utána kezdjünk el bárkit is gyanúsítani. De az elmondottakból arra lehet következtetni, hogy a kutya nem végelegyengülésben pusztult el, hanem hozzásegítették.

- Én is úgy gondolom, hadnagy úr.
- Ez borzasztó. Pár órája vagyok itt és már meg akarnak ölni. De miért? Nem kell nekem a Garbóczi-vagyon. Inkább legyek szegény, de ne kelljen rettegnem senkitől. Elmegyek, nem érdekel semmi - mondtam, magamból kikelve.
- De elgondolkozott, ügyvéd úr - jegyezte meg a hadnagy.
- Csak azon elmélkedtem, hadnagy úr, hogy jó ötlet lenne, ha a kisasszony elmenne, de szerintem nem jó, sőt kifejezetten rossz ötletnek tartom.
- Miért, Zoltán? - kérdeztem.
- Mert önt nem a vagyon miatt akarják megölni. Emlékezzen csak, ha önt bármi baj éri, az államé minden. Tehát, ha meghal, abból anyagi haszna csak az államnak van, és az államot mégsem gyanúsíthatjuk. Tehát, ha valami bosszúról van szó, az illető megkeresi, bárhova is megy.
- Ez így igaz! - mondta a hadnagy úr, és még hozzátette: - Ne aggódjon kisasszony, ha tényleg így van, mindent megteszünk, hogy megvédjük.
- Köszönöm, hadnagy úr, de hogy fognak megvédeni, ha nem tudják kitől?
- Iderendelek egy őrt, majd az vigyáz önre - mondta határozottan.
- Ugyan, hadnagy úr, ha valaki meg akar ölni, húsz rendőr sem tud megvédeni. Állandóan a rendőr sem lehet mellettem. Ha alszom, ha fürdöm, ezeket a dolgokat szeretem egyedül tenni.
- Igaz, de az ön életére nem egy profi gyilkos támadt, ha támadt, mert ugye ez még nem biztos, és egy amatőr gyilkos a rendőr láttán bátortalanabb lesz.
- De mégis, nem lenne jobb, ha elmennék valahova? Egy olyan helyre, ahol senki nem tudja, hogy ki vagyok? - próbáltam meggyőzni őket és magamat, pedig tudtam, hogy igazuk van.
- Semmi esetre sem. Ha valahol egyedül lesz és a gyilkosa megtalálja, akkor mi hogy tudjuk megvédeni? Pillanatnyilag ez a villa az egyetlen hely, ahol meg tudjuk védeni, és a „gyilkost” is el tudjuk kapni.
- Szóval áldozzam fel magam, hogy önök el tudják kapni ezt az ámokfutót?
- Dehogynem kell feláldoznia magát, pontosan így tudjuk megszabadítani attól a tehertől, hogy egy életen keresztül bujkálnia kelljen, mert ha nem lesz meg ez az „ámokfutó”, akkor mindig rettegnie kell, amíg él, soha nem lesz biztonságban.
- Lehet, hogy igaza van...
- Biztos, kisasszony, biztos... - mondta megnyugodva a hadnagy úr, mert sikerült meggyőzniük, majd ismét a tárgyra tért. - Önök négyen voltak itt, amikor az eset történt?
- Igen. Csak mi voltunk itt.
- És ön hölgyem, ön is itt volt? - fordult Gizikéhez.
- Szólítson Gizikének. Igen, itt voltam, de nekem dolgom volt, így én ki-be járkáltam. Fel-szolgáltam, majd hordtam vissza, ami már nem kellett. Igen. Mindig kellett valamit kihozni. Voltam bent vagy kétszer, háromszor az ebéd alatt.
- Én is voltam bent egyszer az ebéd alatt, azelőtt meg bent tartózkodtam - szólalt meg Oszkár is.
- Önt hogy hívják?

- Oszkárnak. Én vagyok az úgynevezett inas.
- Gondolom, nem láttak senkit, aki nem a villához tartozik, vagy ha itt is dolgozik, semmi keresnivalója nem volt bent.
- Mindenki bejöhet, amikor csak jónak tartja - mondta Gizike. - Pál is be szokott jönni, melegedni, akár a konyhába is, és közben beszélgetünk. Laci a sofőr, ha nincs dolga, sokszor még főzni is segít. Ez így volt akkor is, amikor még Garbóczi úr élt. Mi olyanok vagyunk, mint egy család - magyarázta el Gizike a hadnagy úrnak azt, amit ő természetesnek tartott.
- És kizártnak tartja, hogy ebből a családból valaki alakoskodik? Úgy értem, lehet, hogy valaki nem is olyan családtag, mint amilyennek hiszik? - kérdezte a hadnagy úr, de már sejtette a választ.
- Én teljesen. Nem tudok feltételezni senkiről semmi rosszat. Ez képtelenség.
- Rendben van, Gizike, köszönöm. Ezek szerint ott tartunk, hogy senki nem gyanús, és mégis mindenki az. Nos, hölgyeim és uraim, holnap már többet fogunk tudni. Egyelőre nekem mennem kell, majd holnap jelentkezem, amint a szakértő megtud valamit. Viszontlátásra. Ja, igen, az őrmester úr itt marad éjszakára. Ha bármi furcsát észlelnék, szóljanak neki bátran, ő majd tudja, mit kell tenni - ezzel a hadnagy úr elment, otthagya minket főni a saját levünkben. Egészen sötétedésig beszéltünk az esetről, de nem jutottunk előbbre az ügyben. Nem tudtuk ki, és hogy egyáltalán miért akart megölni.
- Sötétedik... - mondtam, és közben arra gondoltam, vajon most mit csinálhat az anyám.
- Igen, és az idő is hűvös. Már délután sem volt valami jó idő, de most már kifejezetten rossz. Pláne úgy, hogy a szél is fúj. Nem baj, Melinda, majd csak eljön a jó idő is. Azért már benne vagyunk a tavaszban. Még egy-két nap rossz idő, és jön a nyár - jegyezte meg Zoltán.
- Ha megélem a nyarat... - mondtam elkeseredetten, csak úgy, inkább magamnak.
- Megéli. Miért ne élné meg? - mondta Zoltán.
- Miért, a mostani helyzetben úgy néz ki, hogy minden esélyem megvan rá. Bármikor végezhet velem valaki. Hiába van itt az őrmester, ön szerint meg fog tudni védeni? - és akkor jutott eszembe, hogy az őrmester kint fagyoskodik az autóban.
- Be kellene hívni, megfagy odakint az autóban.
- Nem hiszem, hogy bejöhet, attól függ, milyen parancsot kapott.
- Ha én bent vagyok, és engem kell megvédenie, akkor jobb, ha ő is bent van, nem? Szerintem így reális. Megtenné, hogy behívja az őrmester urat, Zoltán?
- Természetesen, megyek és behívom, bár nem szívesen hagyom magára - mondta ezt olyan ábrázattal, mint aki mindjárt elpityeredik.
- Ugyan, egy perc. És különben, belátni ezen a nagy ablakon - vigasztaltam. Mert nem volt elég bajom, még Zoltánt is pátolgatnom kellett.
- Jó, megyek, behívom. - Behúzta a fejét a vállai közé, felhajtotta a kabátja gallérját és kiment. Az ablakból láttam, ahogy beszélgetnek, mert az egész villa ki volt világítva. Oszkár bácsi gondoskodott róla.
- Őrmester úr, a kisasszony kéri, hogy jöjjön be a házba, mert meg talál fagyni, és azt nem venné a lelkére. Esetleg megihatna egy kávét.

- De csak tej nélkül - mondta az őrmester, de abban a pillanatban, ahogy kimondta, olyan képet vágott, mint akinek a foga fáj. - Bocsánat ez nem volt ide való. Higgye el, nem viccelni akartam, de tényleg csak cukorral iszom. Örömben, hogy egy kicsit átmelegedhetek, megfeledkeztem magamról. Még egyszer elnézését kérem, ügyvéd úr.
- Semmi baj... Ugorjon ki az autóból és jöjjön. Ellehet a hallban egész éjszaka. A kisasszony már úgy sem jön ki ma.
- De nekem kint kell őrködnöm, így kaptam parancsba.
- Nem a kisasszonyt kell megvédenie?
- Dehogynem, azért vagyok itt.
- De ő bent van... Kintről akarja megvédeni?
- Ez logikus ügyvéd úr, de először beszélek a felettesemmel.
- Beszélje meg, de mindenféleképpen jöjjön be melegedni, és inni egy tejnélküli kávé.
- Bemegyek. Jól fog esni, köszönöm.
- Miért nem jön be az őrmester? - kérdeztem, amikor láttam, hogy Zoltán egyedül lépett be az ajtón.
- Először megbeszéli a felettesével.
- Mit beszél meg, azt hogy iszik egy kávé?
- Nem, azt hogy bejön a hallban éjszakára. Engedélyt kell kérnie. Az egyenruhásoknál ez már csak így van. De melegedni és meginni valamit mindenféleképpen bejön. - A válasza valamennyire megnyugtató.
- Hány óra van, Zoltán? - kérdeztem, nem is azért, mintha annyira érdekelt volna, csak hogy kérdezzek valamit.
- Negyed kilenc. Miért kérdi? Álmos, Melinda?
- Dehogyan vagyok álmos. Még otthon sem szoktam ilyenkor lefeküdni nyugodt körülmények között, nem még itt, azzal a tudattal, hogy ha lefekszem, lehet, hogy nem kelek fel többé.
- Azért még semmi nem biztos, lehet, hogy Arika tényleg csak kimúlt, és csak én fogtam fel a dolgot ilyen gyászosan.
- Lehet, de azért én már ott tartok, hogy elfogadjam a verzióját. Tényleg, és mi van akkor, ha valóban csak a kutyát akarták megmérgezni, és nem engem? Azt hogy fogja megállapítani a szakértő, ha esetleg már előbb megmérgezték? - mondtam némi örömmel a hangomban. De Zoltán hamar elvette a kedvemet.
- Megfelejtkezik a kancsóról és benne a tejről. Azt is megvizsgálja a szakértő, és ha talál mérget, akkor semmi kétség. De ha nem, akkor fölösleges ijedséget okoztam önnek.
- Örülnék a felesleges ijedségnek, bár úgy lenne.
- Én is megnyugodnék, higgye el, Melinda. - Nyílt az ajtó, és az őrmester lépett be.
- Elnézést kérek, nem zavarok?
- Nem zavar, őrmester úr, dehogyan zavar. Foglaljon helyet. Oszkár bácsi, hozzon az őrmester úrnak, amit óhajt.
- Mit hozhatok, uram?

- Egy kávét kérnék - felénk fordult, majd mondta: - Ha megzavartam önöket a beszélgetésben, mert akkor inkább kimegyek.
- Dehogyan zavar, hisz akkor nem hívjuk be. Pontosan a mérgezésről beszélgettünk, és ezt nyugodtan hallhatja. És ha olyanról akarunk beszélni, amit nem hallhat, van ebben a villában elég szoba. - Közben behozta Oszkár bácsi a kávét.
- Itt a finom kávé. Kér bele... Ő-ő-ő... - kérdezte volna a jó öreg, hogy kér-e bele tejet az őrmester úr, de nem merte kimondani. Szerencséjére a rendőr tudta, mit akar kérdezni, és válaszolt:
- Nem kérek, köszönöm.
- Nocsak, Oszkár bácsi - szóltam közbe -, hiányzik a szókincséből valamelyik szó, például a tej?
- Tudja, Melinda kisasszony, beteg vagyok a gondolattól, ha emlékeztetnem kell a délutáni esetre - mondta savanyú ábrázattal az öregúr.
- Igen, szegény Alik - mondtam én.
- Ő is, de ha nem Alik? A nagyobb baj az lett volna. Baj? Katasztrófa! Alig hittem, hogy ide költözzön, Melinda kisasszony. Úgy elterveztem, hogy el fogom kényeztetni, mindent megteszek annak érdekében, hogy jól érezze magát. Ez sikerült... Ki lehet az a bitang, aki ilyen mer tenni! - kiabált magából kikelve Oszkár bácsi.
- Ne bosszankodjon már annyit, Oszkár bácsi, azzal úgy sem lesz jobb - vigasztaltam őt is. Úgy látszik, hogy nekem kell mindenkit vigasztalni. Oszkár még folytatta a háborgást.
- Nem lesz jobb, nem lesz jobb! Ki tudnám tekerni a nyakát az illetőnek!
- És utána menne a börtönbe?
- Elmennék... Elmennék, ha tudnám, hogy sikerült megszabadítanom ettől az állattól. De hogy ki a fenének ártogathat? Hisz még olyan fiatal.
- Az unokatestvéreim még fiatalabbak voltak, mégis ártogattak valakinek. - Hirtelen előbújt az őrmester úrból a rendőr, rögtön meg is kérdezte:
- Bocsánat... Már történt ilyen eset a családban?
- Igen, régebben - válaszolt Zoltán.
- Mi is volt az, ügyvéd úr?
- Tudja, őrmester úr, ez már régi ügy. Sok évvel ezelőtt, hogy is mondjam, megölték Garbóczi úr két gyerekét.
- Azok az esetek is mérgezések voltak?
- Nem, autóbaleset. Nagyon úgy néz ki, hogy elrontották a féket, és mind a két Garbóczi leszármazott meghalt.
- Ez azért nem semmi...
- Hát nem... Nagy tragédia volt ez a családnak, Garbócziné átvitt értelemben bele is halt.
- Átvitt értelemben, ez mit jelent?
- Nem evett, nem ivott, csak a sok gyógyszert szedte, és annyira legyengült a szervezete, hogy belehalt.

- És a két testvért biztos, hogy megölték?
- Biztos, ki lett vizsgálva.
- A tettest vagy tetteseket megtalálták a kollégák?
- Soha nem derült ki hivatalosan, hogy ki tette.
- Hivatalosan nem, de önök sejtik?
- Más a sejtés, és más a megállapítás. Senkit nem lehet vádolni alaptalanul.
- Értem... Ezek szerint úgy gondolja, hogy a mostani „gyilkossági kísérlet” esetleg visszavezethető a két testvér meggyilkolásához?
- Ezt én így nem állítanám. Egy több évvel ezelőtti esetet nem biztos, hogy össze kell hozni a jelenlegivel. De lehet. Csak azt nem tudom, hogy mi módon.
- Ügyvéd úr... Konkrétan kérdezem: Nem lehet az, hogy most akarja valaki megbosszulni a testvérek halálát?
- Erre nem tudok válaszolni. Fogalmam sincs, hogy valaki bosszút akarna állni bármiért is. Hiszen akinek érdekében állt volna, nem él. Nem, nem tudok senkit, akinek érdekében állna a gyilkosság.
- Zoltán, nyugodtan mondja el, amit tud, addig én felmegyek a szobámba - és már álltam volna fel, de Zoltán megfogta a karomat, és mondta:
- De Melinda, higgye el, hogy ilyenről, mint bosszú, semmit nem tudok.
- De azt tudja, hogy ki ölte meg az unokatestvéreimet, csak előttem nem akarja megmondani.
- Azt is csak sejttem, nem tudom. Semmi nincs bebizonyítva. Mint említettem, Garbóczi úr tudta, de ő már ugye nem tudja elmondani.
- És honnan sejtí, amit sejt, és Garbóczi úr honnan tudta, amit tudott? - kérdezte az őrmester.
- Nézze, őrmester úr, ez egy olyan dolog, amit nem lehet csak úgy kimondani. - Úgy gondoltam, megint közbe kell szólnom.
- A nagybátyámtól, tőle tudja.
- Valóban Garbóczi úrtól tudja? - kérdezte az őrmester.
- Nos, igen, tőle.
- Ez azért most már elég gyenge hírforrás, nem gondolja?
- Ha azt vesszük igen, de mint már mondtam, én nem akarok senkit vádolni. - Hallgattam a beszélgetést Zoltán és az őrmester között, és azon gondolkoztam, bizonyíték nélkül vádolják a szüleimet. Mit vádolják, vádoljuk. Meg is jegyeztem:
- Zoltán, képes volt vádolni a szüleimet, csupán szóbeszéd alapján? Ezt nem gondoltam volna. Nagyon félreismertem magát.
- Nézze, Melinda, a nagybátyja állította, hogy bizonyítéka van arról, hogy haltak meg a gyerekei. Azt is mondta, hogy a rendelkezésemre bocsátja a bizonyítékokat, de a hirtelen halála ebben megakadályozta. A kórházban a nővérekkel hívatott is magához, de sajnos későn érkeztem, mert éppen tárgyalásom volt. Csak annyit tudott üzenni velük, hogy nézzek szét a villában, mert nem olyan, mint amilyennek látszik. De ezt nem értettem, nem tudtam ezzel mit akart közölni.

- Kisasszony, itt nem lett vádolva senki - szólt közbe az őrmester úr. - Miből gondolja, hogy a szüleit össze lehet hozni az unokatestvérei meggyilkolásával? Valaki talán mondott magának ilyet ezelőtt?

- Konkrétan nem, őrmester úr, de ezt éreztették velem.

- Ki, kik éreztették önnel?

- Az ügyvéd úr és a szolgálok.

- Melinda, erre a megállapításra egyedül jött rá, ezt önnek senki nem sugallta, sőt még csak nem is beszéltünk róla. Vagy valamelyik alkalmazottja mondott valamit, amiből azt a következtetést vonhatta le, hogy az apja a gyilkosa a Garbóczi testvéreknek?

- Nem, csak céloztak rá.

- Hogy érti azt, hogy céloztunk rá?

- Azzal hogy megpiszkálták a féket. Pénzt adott az apám a kidobott munkásoknak. És... És igen, az anyám viselkedése... Sokban hozzájárult ahhoz, hogy azt higgyem, az apám volt a tettes.

- Ügyvéd úr - fordult ismét Zoltán felé az őrmester. - Azért mondja el, amit tud, még ha csak feltételezésen is alapszik a mondanivalója. Na, nem nekem, majd holnap a hadnagy úrnak. Nem lehet tudni, hogy nem valóság-e az, amit Garbóczi úr elmondott önnek, de legalábbis egy része. Valamit biztos tudott, ha a végrendeletében is kitért arra, hogy ha Melinda kisasszonyt valami baj érné... Valaminek lennie kellett a múltban, és sajnos már Garbóczi úr is már csak a múlt.

- Nem szívesen, de el fogom mondani úgy, ahogy nekem előadta a megbízóm. Igaz, ő azt mondta, senkinek sem mondhatom el, de ez már vére megy, és ilyen esetben nem titkolódzhatok - nézett rám bocsánatkérően, és biztos megpróbáltam elnyomni egy ásítást, vagy csak ő hitte úgy, mert megkérdezte:

- Kisasszony, ön álmos?

- Jaj, dehogy vagyok álmos, Zoltán - mondtam -, jobb nekem így önökkel, így nem félek annyira. Még ha maga le is fekszik, én akkor is itt maradok az őrmester úrral.

- Nem, maradok én is, jobb, ha együtt vagyunk. De ha önök úgy gondolják, Oszkár, önök menjenek és feküdjenek le.

- Én megyek, én csak egy inas vagyok. Nem hiszem, hogy rám pályázna valaki. És ön Gizike?

- Én rám sem, hiszen, én meg csak egy házvezetőnő vagyok. De ha kell, ébren maradok, ha esetleg megéheznének vagy megszomjaznának.

- Csak menjenek nyugodtan, önöknek holnap is dolguk van, mi meg akkor fekszünk le, amikor akarunk. Nincs egyéb dolgunk, mint várni a dolgok alakulására. - És akkor eszembe jutott, van itt még, akinek dolga van holnap.

- Zoltán, önnek is dolga van holnap, nem?

- Van egy tárgyalásom, de nem veszélyes. Vagy két óra hosszára elmegyek, de sietni fogok, hogy minél hamarabb visszaérjek.

- Azért csak végezze rendesen a dolgát, nehogy egy ártatlan embert zárjanak börtönbe. Legalább itt a hallban pihenjen le egy kicsit. Az őrmester úrnak úgysem szabad aludni, majd ő vigyáz rám.

- Természetesen nem szabad aludnom, az hiányozna, hogy ön őrizze engem. Megtudnák a feletteseim, lenne nekem nemulass. Én azért vagyok itt, hogy önt védjem, ébren!

- Akkor legalább lesz kivel beszélgetnem, úgyhogy Zoltán, ha elálmosodik, csak nyugodtan dőljön le.

- Jó, majd ha úgy érzem, ledőlök.

Az éjszaka jelentéktelennek tűnő beszélgetéssel telt el, hol én, hol pedig Zoltán hunytuk le a szemünket pár percre, de mindig felriadtunk valamire. Emlékszem, egyszer arra riadtam, hogy Alike ugat, de amint felocsúdtam, rájöttem, valamelyik kóbor kutya lehetett. Csak az őrmester nem hunyta le a szemét, ha úgy érezte, hogy álmosodik, kiment a friss levegőre pár percre. Amikor elkezdett világosodni, megjegyeztem:

- Hajnalodik. És ön, Zoltán, még mindig nem pihent semmit.

- Jól elbeszélgettünk, nem voltam álmos - mondta, pedig látszott rajta, hogy nyugodt körülmények között tudna durmolni pár órát.

- De még van időm egy-két órát pihenni, ha annyira akarok.

- Ön tudja - mondtam és még hozzátettem: - De ha most elalszik, aludhat több mint két óra hosszát.

És egy perc múlva már hallottuk az egyenletes szuszogást. Meg is jegyeztem:

- Csak elaludt az ügyvéd úr. Szerencse, hogy tegnap itt volt velem a villában, nem is tudom, hogy mihez kezdtem volna nélküle. Annyival talán neki is jobb, hogy nem fáradt el annyira.

- Hét óra. Jöhetne már a hadnagy úr.

- Jönni fog, hölgyem, jönni fog. Különösen akkor fog sietni, ha kiderült, hogy az ügyvéd úrnak igaza van.

- De ha a szakértő még nem készítette el az ellenőrzést?

- Biztos megcsinálta éjszaka. Nekünk minél előbb eredmény kell. Máskülönben nem tudunk tovább lépni.

- Ezek szerint, ha később jön a hadnagy úr a vártnál, az nekem jó?

- Így is lehet mondani. Persze bármi közbe jöhet, valami mindig adódhat, amit el kell intézni.

- Persze, hisz nem csak az én ügyemmel kell foglalkozni önöknek. Sajnos van bőven dolga a rendőrségnek.

- Az ön ügyével kapcsolatban is intézkedhet, lehet, hogy olyan adathoz jutott, amit ellenőrizni kell sürgősen, és akkor már később jön. De ne aggódjon, az éjszaka elmúlt, nappal csak könnyebb lesz.

- Miért lenne könnyebb? Tegnap is nappal akartak megölni... És tudja, aki meg akar ölni, az átaludta az éjszakát. Ő kipihente magát. Friss erővel újra nekiálthat. De ha nem ma, akkor holnap. Holnapra már olyan fáradtak leszünk, ha megint nem alszunk éjszaka, hogy azt sem fogjuk észrevenni, hogy az életemre törnek.

- Az nem úgy van, ha jön a váltás, én hazamegyek és alszom. Estére megint kipihent leszek.

- Legalább egy ember lesz közöttünk, aki éber, mert én biztos nem leszek az, és az ügyvéd úrtól sem várhatom el, hogy állandóan velem legyen. Neki is dolga van, nem hanyagolhatja el a munkáját miattam!

- Ne aggódjon miattam, Melinda - szólalt meg Zoltán álmos szemekkel. - Ez az ügy is a munkám része, és ha a bíróságra kell mennem, oda elmegyek, a többi nem halaszthatatlan ügy
- kelt fel fektéből, és indult a fürdőszoba felé, de én még megjegyeztem.
- Nagyon kedves öntől, Zoltán, hogy így gondolkodik, de tudom, hogy ez nem így van. Tudom, hogy egy ügyvédnek nem csak annyi a dolga hogy bemegy a bíróságra egy-két órára. Sokkal bonyolultabb a feladata. Nem aludt még egy órát sem.
- Jó reggelt, kisasszony, jó reggelt, uraim - jött Oszkár bácsi frissen a szobája felől, pedig ő is kevesebbet alszik a kelleténél az utóbbi napokban.
- Jó reggelt, Oszkár bácsi - mondtam.
- Jó reggelt - köszönt Zoltán a fürdőszoba felé mentében, és az őrmester úr is viszonzta a köszönést.
- Hozhatok valamit önöknek? - kérdezte az öregúr.
- Talán kávét, Oszkár bácsi, azt hozhat.
- Máris főzetek Gizikével, és utána megyek, megnézem milyen idő lesz. Talán ma is ki lehet ülni egy kicsit, ha nem is reggelizni, de talán ebédelni - kiment, de nemsokára jött is vissza.
- Milyen idő van Oszkár bácsi?
- Csípős... De még korán van, még javulhat. Kezd sütni a nap, igaz hogy nagyon gyéren, de kezd. De nem is ez a lényeg, kint van öt ember, és azt mondják, ma reggelre lettek ide kéretve Pál által, a kerti munkára.
- Tudok róla, megbeszéltük a kertész úrral.
- Igen, de ők Pált várják. Már fél nyolc elmúlt, és ők hét órától várják, hogy valaki megmondja, mit kell tenniük.
- De akkor miért nem jöttek be?
- Ezek egyszerű falusi emberek, ha megmondják nekik, mit kell tenni, megteszik. Máskülönben biztos azt hitték, hogy még mindenki alszik a házban.
- Rosszul hitték, nagyon rosszul. Adjanak nekik enni, inni és kerítsék elő Pált.
- Azonnal, kisasszony, máris intézkedem.
- Oszkár bácsi, ne mondja már nekem állandóan azt, hogy kisasszony.
- És akkor hogy szólítsam?
- Egyszerűen csak Melinda. Tudja, én vagyok az, aki annyit bosszantotta magát. Nem emlékszik?
- Megértettem, Melinda kisasszony.
- Oszkár bácsi maga javíthatatlan. Csak Me-lin-da...
- Rendben van kis... Ő-ő-ő. Melinda, de akkor ön se bácsizzon. Megegyeztünk?
- Megegyeztünk!
- Akkor én megyek is, megkeresem Pált.
- Hova mehetett el a kertész? Megfelejtkezett volna arról, hogy ide hívta az embereket? - kérdezte, csak úgy magától, Zoltán. Én rögtön ráharaptam a szavaira, és mondtam:

- Vagy már úgy elszokott a munkától, hogy már nehezebb esik hozzáfognia.
- Á, Melinda, dehogy. Többet dolgozott ő ebben a kertben, mint hinné. Ha nem tudna mindent, hogy mi hol van, egy hét alatt nem tudná rendbe tenni. - Közben Gizike behozta a kávéját, és ezt mondta:
- El sem mozdultam a tűzhelytől, amíg le nem főtt, le sem vettem róla a szemem, úgyhogy ha megint baj lesz, csak én tehettem. - Majd Oszkár bácsi jött be és az ő kacifántos beszédével előadta:
- Bocsássanak meg a rossz hírért, de most már nem csak Arika fog hiányozni az ebédnél, hanem a kertész úr is - közben tördelte a kezét, nézett jobbra-balra, nem tudta eldönteni, miként folytassa, ezért segítettem neki.
- Ezt hogy érti? Jaj, Oszkár bácsi, maga mindent úgy ki tud forgatni. Miért nem lehet valamit egyszerűen elmondani? - nem is vette figyelembe, hogy megint lebecsültem, csak mondta:
- Ez egyszerűen volt elmondva, Melinda. De nagyon egyszerűen pedig: meghalt Pál, a kertész.
- Hogyhogy meghalt? És hogy? Mikor? Még tegnap semmi baja nem volt. Baleset érte? - kérdeztem, de már sejtettem, hogy valami nagy baj történt. Majdnem biztos voltam benne, hogy neki is az életére törtek, mint nekem, de nála sikerrel jártak.
- Bent van a kuckójában, olyan, mintha aludna. Lehet, hogy ennyit szántak neki az égiek. Elég idős volt már.
- Megmutatná nekem, hogy hol van? - kérdezte az őrmester úr.
- Persze, miért ne mutatnám meg? Jöjjön, őrmester úr.
- Merre van? - kérdezte, de már indult is kifelé.
- Erre a szerszámos felé - mutatta az utat Oszkár. - Ő ott élt, nem a villában. Maga után takarított, csak enni járt be, és néha beszélgetni. Még ha az úr kért is tőle valamit, ő jött ki hozzá, legtöbbször.
- Rendben van, látom. Kérem, ne jöjjenek közelebb! Lehet, hogy gyilkosság történt, és nem akarom, hogy az esetleges nyomokat eltapossuk, vagy valaki valamit elmozdítson. Maradjon minden így, ahogy van, amíg a kollégák ideérnek.
- Gondolja, hogy meggyilkolták? - kérdeztem elszorult torokkal.
- Nem tudom, kisasszony, úgy néz ki, mint aki alszik, elég idős volt ahhoz, hogy meghaljon, de nem hiszem. Igaz, haltak már meg tőle fiatalabbak is természetes halállal.
- De úgy nézett ki, mint aki sohasem akar meghalni. Olyan fiatalos volt. Éppen tegnap bíztam meg, hogy tegye rendbe a kertet. És úgy láttam, örül, hogy hozzáláthat. Mert biztosan bántotta az önértetét, ahogy most kinéz.
- Hát, ő már nem fogja rendbe tenni, az biztos. Kár érte, jó ember volt. Olyan csendes... Senki-nek sem tudott volna ártani tudatosan - fejezte ki Oszkár hangosan az érzelmeit.
- Telefonálnom kell - mondta az őrmester. - Ne menjen senki be a helyiségbe. Kérem önöket, legyenek türelemmel.
- Nem kell bemennie, nálam van a mobiltelefonom, parancsoljon.
- Köszönöm ügyvéd úr. Milyen kár, hogy tegnap engedtem a csábításnak és bementem a villába.

- Nehogy magát hibáztassa, errefelé úgysem járt volna. Meg nem is nagyon kiabált segítségért, ahogy nézem.

- De lehet, hogy mégis hallottam volna valamit.

- Nem úgy néz ki, mint aki nagy zajt csapott, mikor harcolt az életéért. Nem volt itt semmi zaj. Vagy csendesen halt meg magától, vagy csendesen ölték meg. Sőt, még az is lehet, hogy ismerte a gyilkosát.

- Azért még az nem biztos, hogy meggyilkolták. Várjuk ki a végét. Na mindegy, én telefonálok. Halló. Itt Gáspár András őrmester, kérem Kovács hadnagyot. Nincs bent? Elindult a Garbóczi villába. Értem köszönöm. - Már ide tart a hadnagy úr, itt lesz nemsokára.

- Szegény Pál. Azért furcsa nem? Tegnap Aliká, ma a kertész, holnap ki? - mondtam úgy félhangosan, akkor még nem tudtam, hogy ő is azon volt, hogy meghaljak. Az őrmester úr bezárta az ajtót kulcsra, ahol a kertész volt, természetesen vigyázva az esetleges ujjlenyomatokra, és visszamentünk a villába. Mivel én mentem, jött az őrmester úr is. Két helyen nem tudott lenni, és úgy ítélte meg, fontosabb az élő, mint a holt. Vártuk a hadnagy urat és a helyszínelőket. Nemsokára meg is érkeztek.

- Jó napot, hölgyeim és uraim, hallom megint baj van. Ki az illető? - kérdezte a hadnagy úr.

- A kertész - mondta Zoltán. - Nem tudjuk, hogy halt meg, tegnap még látszatra semmi baja nem volt. Ide rendelte az embereket a faluból, hogy rendbe teszik a kertet, de már a munkát nem tudta kiadni nekik. Nem is tűnt volna fel olyan hamar a dolog, ha az emberek nem álltak volna itt a ház előtt munkára várva.

- Szóval fel sem tűnt volna a hiánya egy darabig?

- Nem - szólalt meg Gizike, mivel úgy érezte, ő tudja legjobban elmondani azt, hogy miért is nem hiányzott volna a kertész, legalábbis délig.

- Ez hogy lehet? Gizike, ugye? - kérdezte a hadnagy.

- Igen, hadnagy úr. Szóval azért nem tűnt volna fel Pál hiánya, mert csak ebédelni szokott. Nem minden nap jött be délelőtt a villába, csak ha igen hideg volt, vagy ha beszélgetni támadt kedve. Olyan kinti ember volt. Még ha nem is volt dolga, akkor is szeretett kint lenni.

- Értem... tehát, nem volt rendszer az életében. Akkor jött be, amikor kedve tartotta.

- Pontosan, ahogy mondja, hadnagy úr - felelte Gizike.

Nem volt a legalkalmasabb pillanat, de muszáj volt megkérdezni, szégyellem, de nekem ez volt a legfontosabb:

- Tud már a kutyáról valamit, hadnagy úr?

- Igen tudok, és nem jó hírt fogok közölni. A kutya mérge által múlt ki.

- És nem lehet, hogy valaki egyszerűen csak megmérgezte?

- Nem valószínű, mert a tejben ugyanazt a mérget mutatta ki a szakértő, és ez nem lehet véletlen.

- Tehát valóban meg akartak ölni, úgy gondolja, hadnagy úr?

- Minden jel erre utal, sajnos... Ügyvéd úr, szeretnék önnel négy szemközt beszélni.

- Talán menjünk be az irodába, ha Melinda megengedi?

- Ugyan Zoltán persze hogy megengedem. Sőt, ha lehet én is, mennék, lehet?

- Én úgy vettem észre, hogy az ügyvéd úr együtt akar működni a rendőrséggel, de csak ha ön nincs ott. Valamiért feszélyezi az ön jelenléte. Ezért jobb lenne, ha kimaradna ebből a beszélgetésből. Talán így könnyebben előbbre jutunk. Ezért ha megbocsát...

- Csak menjenek... Pedig kíváncsi lettem volna mit fog mondani Zoltán. De ha előttem nem, hát nem.

- Jöjjön, ügyvéd úr!

- Megyek... - és elindultak az iroda felé.

- Még mindig nem értem, miért kell titkolódnizni? - kérdeztem Oszkár bácsitól.

- Megvan annak az oka, kisasszony.

- Ugyan Oszkár! Milyen ok, meg akarnak ölni és ön az okokról beszél? Jogom van megtudni, hogy miért akarnak megölni, nem?

- Joga van. De higgye el, az ügyvéd úr nem arról fog beszélni, hogy ki akarja megölni, mert ő sem tudja. Csak valami összefüggést próbálnak keresni, ha sikerül.

Eközben az irodában:

- Ügyvéd úr, hallgatom.

- Olyan sok mindent nem tudok mondani, ami a szavakat illeti, de a tartalom talán segít. Nos, Garbóczi úr meg volt győződve, hogy a gyerekeit Garbóczi Gábor, a testvére ölte meg. Azt, hogy miért segítette abban, hogy ne kerüljön börtönbe, nem árulta el. Állítólag nem csak Garbóczi Gábor volt a tettes, ebben segítette a felesége is, Melinda kisasszony anyja. Hogy hogy? Azt nem tudom. De Garbóczi úr azt sejtette velem, mintha az asszony rábeszélésére történt volna minden, de szerintem ebben ő sem volt biztos.

- Ennyi?

- Ennyi hadnagy úr, röviden. Ja igen, és a kórházba nem tudtam elmenni egy tárgyalás miatt, és csak annyit üzent a nővérek által, hogy nem olyan a villa, mint amilyennek látszik.

- Ezzel mit akart a tudtára adni önnek?

- Fogalmam sincs, hadnagy úr.

- Azt megérteném, hogy eltitkolja valaki, hogy a testvére gyilkolt, de azt már nem, hogy miért teszi, ha a gyerekei az áldozatok? Ön mit gondol az egészből, ügyvéd úr?

- Valami olyan dolog lappang a háttérben, ami több, mint a gyerekei? De mi az? Mi az, ami a gyerekei halálánál is fontosabb? Ilyet el sem tudok képzelni. Pláne úgy, ha mindent elkövet annak érdekében, hogy a gyerekei gyilkosának a lánya kapja a vagyonát, ami nem kevés. Csak annyi volt a kikötése, hogy egy hónapig Melinda anyja ne jöhessen ide a villába.

- És az mire jó?

- Azért, hogy a kisasszony talán rájön arra, hogy a nagybátyja nem volt olyan rossz, mint amilyennek a szülei állították. Azt mondta, ha csak arra jön rá Melinda, hogy nem voltam gazember, már megérte.

- És ebben önnek is lett volna valami szerepe?

- Nem csak nekem, az egész személyzetnek. Mindenki tud a dologról.

- Mindenki? A kertész is tudott?

- Szerintem, igen. Elmondták egymásnak, mert gondolom Garbóczi úr nem mindenkinek külön számolt be az esetről.
- Furcsa, hogy Garbóczi úr a személyzetre bízta azt, amit ő az életében nem tudott megoldani. Ilyet is ritkán hall az ember.
- Igen, nem tudta megoldani, hadnagy úr! Próbálta felvenni a kapcsolatot a kisasszonnyal, de az anyja mindig megakadályozta, egyszerűen nem engedte, hogy Melinda kisasszony közelébe férközzünk. Megbízott a dolgozóiban. Mint említettem, mindegyik több mint húsz éve van itt, kivéve engem.
- Ön hány éve van itt?
- Három múlt novemberben.
- Még egyszer megkérdezem, tud-e valami okot, amiért a kisasszonyt megölhetik?
- Fogalmam sincs, hogy miért akarnák megölni. Még csak másik örökösről sem tudok, aki esetleg ki lett tagadva a végrendeletből. Mint már mondtam, ha a kisasszony meghalna, az államé lenne minden. De az államot ugye kizárhatjuk, mint gyilkost...
- Még nem tudjuk, hogy a kertészt megölték-e, de felteszem a kérdést, tud-e olyan személyt, akinek érdekében állt megölni Kiss Pált, volt-e haragosa?
- Nem hiszem. Nem is járt el sehova. Minden idejét a villában töltötte, ebből kifolyólag nem is barátkozott senkivel.
- Miből gondolja, hogy nem voltak barátai?
- Ha ő nem ment sehova, hozzá sem jött senki, akkor hogy lettek volna barátai?
- Így valóban nehezen. Rokonai voltak az elhunynak?
- Voltak, de nem látogatta őket már több éve, és a rokonai sem jöttek ide.
- Teljes elszigeteltségben élt. Ilyen magának való ember volt?
- Igen, pontosan.
- Még egy kérdés? Hol tartózkodott a gyilkosság idején?
- A hallban beszélgettünk az őrmester úrral.
- Ki volt még ott?
- Gizike és Oszkár lefeküdtek, nem tudom hány óra lehetett, Melinda kisasszony, az őrmester úr és én együtt voltunk reggelig.
- Kiment közben valaki?
- Oszkár és Gizike mielőtt lefeküdtek volna hoztak be enni- és innivalót, de csak a konyhából. Melinda egyáltalán nem ment sehova, én voltam az őrmester úrnak szólni, hogy jöjjön be. Ja, igen, vécén voltam egyszer.
- Kis- vagy nagydolog miatt volt a vécén?
- Csak folyékony vágyam volt, és ha elfordulok a WC felé, visszafelé sem mehetek máshova anélkül, hogy ne vettek volna észre a hallból, a szabad nyíláson keresztül.
- Mennyi ideig volt kint, amikor szólt az őrmester úrnak?

- Két-három perc... Hideg volt, siettem vissza a házba. Meg sem vártam az őrmester urat, mert ő még engedélyt kért, hogy bent tölthesse az éjszakát a villában. Csak kimentem, beszéltem az őrmester úrral és bejöttem a villába. Máshol nem voltam.
- És ez alatt az idő alatt a kisasszony biztosan a villában tartózkodott?
- Igen, a hallban volt, csak addig nem láttam, amíg háttal álltam az épületnek, mikor kértem az őrmester urat, jöjjön be. Egy perc, legfeljebb. Ő nem lehetett a gyilkos, se oka, se lehetősége nem volt rá.
- Adhatott-e valaki mérgezett ételt vagy italt a kertésznek.
- Nem tudom, ki és mikor.
- Ki készítette el az ételét?
- Természetesen Gizike. Mindenkiét ő készíti.
- Gizikének, a szakácsnőnek lehetett indoka megölni a kertészt, nem volt köztük valami rosszul sikerült viszony, szerelmi viszony, amit Kiss Pál esetleg meg akart szüntetni? Vagy éppen fordítva, Gizike akarta megszüntetni?
- Nem hiszem... sőt, biztos, hogy nem. Gizike hétvégeken eljár valahova, nem tudom hova... Nem kérdeztem soha. Ez magánügy.
- Rendben van, egyelőre ennyi. Tudja, hogy az ilyen esetekben mindenki gyanús, kérem, ne hagyja el a villát. Nem csak ön, senki.
- Szóval engem is gyanúsít?
- Természetesen... Itt volt, nem?
- Itt, de nekem mi okom lett volna akár Melinda kisasszonyt, akár Pált megölni?
- Pontosán ön mondta, hogy elméletileg senkinek nem lett volna oka elkövetni a bűntényeket, úgyhogy az esélyek egyenlők.
- Igen, de én csak egy ügyvéd vagyok, mi közöm lenne az egészhez?
- Esetleg Garbóczi úr iránti elkötelezettsége, sőt nem tudhatjuk esetleg nem fizetett-e önnek a munkaadója? Mert fizethetett, halálán volt, a pénzt úgysem vihette magával, miért ne adhatta volna önnek?
- Ez nevetséges, kérem...
- És ha a többieket gyanúsítom, az nem nevetséges?
- Az is...
- Akkor ön szerint senki sem gyanús, aki itt volt?
- Én nem tudom elképzelni.
- Ugye? Beláthatja, hogy nem tehetek másképpen. Mindenkit ellenőrizni fogunk és nyugodjon meg, ez a lista nem végleges. Ki fogjuk húzni belőle az ártatlanokat. Küldje be, kérem, a házvezetőnőt, vagy szakácsnőt?
- Mindkettő. Beküldöm.
- Köszönöm... ja, igen! Melinda kisasszonyt kérje meg, hogy legyen a közelben, őt is meg akarom hallgatni.
- Jó, szólok neki. - Most már mehetek?

- Menjen csak.

- Furcsa... Egyszer akartak gyilkolni, másodszorra gyilkoltak is. Legalábbis úgy néz ki. És indíték sehol, illetve mintha nem lenne. Pedig biztos van. Nem hiszem, hogy egy ámokfutó van a Garbóczi villában, aki minden ok nélkül gyilkol. Biztos van valami indok, és ez az indok a múlttal kell, hogy kapcsolatban legyen. Garbóczi úr biztosan tudott valamit, ez kitűnik a végrendeletből. Igazán csatolhatott volna egy levelet hozzá, amiben leírja, hogy mire gondolt, miért kell megvédeni a kisasszonyt. Kitől, vagy kiktől?

- Elnézést hadnagy úr...

- Jöjjön be őrmester.

- Elvitték a holttestet, az orvos szerint első ránézésre akár természetes halál is lehet, de nem zárja ki a mérgezést sem. Azt mondta, vannak olyan mérgek, hogy nem lehet megállapítani száz százalékgig a halál okát boncolás nélkül.

- Köszönöm, őrmester... Erős a gyanúm, hogy a boncolás nem természetes halált fog megállapítani. De holnapig várunk kell, hogy biztosak lehessünk a dolgunkban. Addig is hallgassuk ki az érintetteket a kisasszony ellen elkövetett gyilkossági kísérlettel kapcsolatban. Az ügyvéd urat már kihallgattam, és mondhatom nagyon érdekes dolgokat mesélt, de az egészből semmit nem tud bizonyítani.

- Az hogy létezik, hogy egy ügyvéd mond valamit, és bizonyítani nem tudja?

- Mindent úgy mondott el, hogy csak feltevés, amit egy (most már halott) ember mondott neki.

- A kertész?

- Nem. Garbóczi úr, a villa volt tulajdonosa.

- De akkor miért ölték meg a kertészt? Mert ha ő mondott volna valamit az ügyvéd úrnak, akkor elképzelhető lett volna, azért ölték meg, hogy befogják a száját.

- Szerintem Kiss Pál biztosan tudott valamit. Tulajdonképpen itt mindenki tud valamit. Ne felejtsük el, minden alkalmazott itt dolgozik, több mint húsz éve, kivétel az ügyvéd úr. Ő csak bő három éve dolgozik a Garbóczi családnak. De még így is sokat tudhat, hisz őt sok mindenbe be kellett avatni, míg a többiek esetleg csak találgattak. De nem biztos, nem tudom milyen volt a viszony az alkalmazottak és Garbóczi úr között. Erről is fogom kérdezni őket.

- Akkor én mennék, hadnagy úr.

- Rendben, menjen, és küldje be a szakácsnőt.

- Hívatott hadnagy úr?

- Igen, Gizike, jöjjön be, foglaljon helyet. Kérem, mondja el, amit tud.

- Az ügyvéd úr volt bent az előbb?

- Igen ő.

- Akkor ő már mindent elmondott. Én sem tudok többet.

- De én öntől szeretném hallani.

- Nem lehetne úgy, hogy inkább kérdez? - hát persze, nehogy olyat találjon mondani, amit az ügyvéd úr esetleg elhallgatott. Mindenki többet tud, mint amennyit elmond. Én csak olyat tudok kérdezni, meg arról, amit már elmondtak nekem.

- Jól van Gizike, akkor kérdezek én...

- Csak tessék.
- Nem zavarok?
- Várjon egy kicsit őrmester...

Gizikét nem sokáig tartotta bent a hadnagy úr, nem tudott többet mondani, mint amit már amúgy is tudott.

- Köszönöm Gizike, elmehet.
- Ne haragudjon, de csak ennyit tudok... Ha még valami eszembe jut, majd jelentkezem.
- Rendben van, mondja meg Oszkárnak, hogy ne menjen messzire, mert majd őt is ki akarom hallgatni, de először beszélek az őrmester úrral.
- Megmondom. Viszontlátásra, hadnagy úr.
- Mondja, őrmester, mi újság...
- Találtunk egy búcsúlevelet a kertész szobájában.
- És mi van benne? Adja ide!
- A laborosoknál van, de tudom mi áll benne.
- Akkor mondja!
- A lényeg az, beismeri, hogy ő akarta megölni Garbóczi Melindát, mert a kisasszony apja megölte az ő lányát, Garbóczi Erzsébetet.
- Hogyhogy az ő lányát?
- Azt írja, hogy Garbóczi úr másfél éve mondta meg neki, hogy Erzsike az ő lánya, és azért ölte meg magát, mert szégyellte, hogy öregségére a börtönbe kerül. Ja, és hogy megbánta, amit tett. A gyerek nem felel az apja tetteért.
- Ez így túl szép, hogy igaz legyen. Várjuk meg az orvos véleményét. Ma éjszaka ki lesz az őr?
- Én.
- Nappal is, éjszaka is?
- Ha megengedi, haza mennék egy kicsit pihenni.
- Igen, mehet, sőt utasítom!
- Értettem, akkor megyek is.

Kopogtak az ajtón, és az egyik munkás lépett be, és kérdezte:

- Bocsánat a zavarásért, a többiek küldtek be, hogy akkor mi menjünk el, vagy lesz valami munka?
- Szerintem nyugodtan elmehetnek, hiszen nincs, aki irányítsa önöket - mondtam.
- I-igen... De mi arra gondoltunk, ha már megtettük ezt a nagy utat, csak dolgoznánk valamit, hogy ne menjünk haza üres kézzel... Gazt tudnánk irtani kertész nélkül is.
- Önök úgy gondolják, hogy ez ilyen egyszerű! Ha nem vették volna észre, meghalt egy ember! Mit gondolnak maguk, hova jöttek? Azt gondolják, hogy itt egy emberélet nem számít? - mondtam méregtől fuldokolva.

- Melinda! Melinda... - szólt rám Zoltán. - Ezek az emberek nem tehetnek semmiről. Ilyen a világ, sajnos... Ezt hozta ez a nagy munkanélküliség... Ők ebből élnek. Nekik ez jutott a nagy demokráciából. A szociális segély annyi, mintha egy nagy tábortűzre rádobnánk egy kis gallyacskát. Szerintem nyugodtan írhatják a gazt kint, senkinek sem fognak ártogatni.

- Igen ez igaz... Ne haragudjanak, de önök nem hibásak azért, ami itt történik. Dolgozzanak nyugodtan. Vagdadják ki a gazt a villa környékéről, és este jöjjenek be a pénzért. Vagy jönni akarnak holnap is?

- Szeretnénk... - mondta a férfi örömmel.

- Önök nem félnek? - kérdeztem.

- Mitől? A faluban minden hónapban meghal egy barát vagy egy jó ismerős. A kertész urat alig ismertük, talán ha háromszor találkoztunk.

- Kaptak enni Gizikétől?

- Kaptunk és köszönjük. Négyen bejöttünk, az ötödik társunk nem akart bejönni, arra hivatkozott, hogy tegnap elrontotta a gyomrát, és már az étel látványától is rosszul van. A legtöbb helyen ideadják a bért, azt is úgy, mintha a fogukat húznák. Soha nem tudtam megérteni, hogy a sokból miért sajnálják azt a kis pluszt. Hogy tudnak az ilyenek aludni? Na, de megyek, megmondom a többieknek a jó hírt. Fognak örülni, az, biztos.

- Nem félnek, jó nekik - mondtam.

- Azt hiszik, hogy csak egy haláleset... Lehet, hogy meg kellene mondani nekik az igazat.

- Azt nem ajánlanám - mondta az őrmester úr, ahogy jött az iroda felől.

- Miért, őrmester úr? - kérdeztem csodálkozva.

- Mert akkor beköltözne a kertbe a fél falu. Ezek az emberek elmennének, és egy órán belül a környéken mindenki tudná, hogy mi történt itt. Persze jól kiszínezve adnák tovább, és mire visszaérne önökhöz a hír, már nem tudnák megállapítani, hogy ez a történet, vagy egy másikat hallanak. Szóval helyesen döntöttek, amikor hagyták őket dolgozni. Persze úgylis elterjed a hír, de jobb, ha később történik ez meg.

- Lehet, hogy igaza van. Sőt biztos. A város sincs messze, de a falu az még közelebb van.

- Mi újság?

- Dolgozhatunk. A gazt kell kiirtani a környéken.

- Az, jó. Amúgy mi van bent?

- Semmi, ugyan mi volna?

- Valaminek kell lenni, állítólag éjszaka itt volt egy rendőr, most meg az egész őr itt van.

- Hát az a nő bent elég furcsán viselkedett, mintha az apja lett volna a kertész.

- Ha-ha ha, a kertész? Azt gondolod, hogy az ilyeneknek lehet az apja egy kertész?

- No-no, fiatal barátom, úgy teszel, mintha még ilyen elő sem fordult volna. De ha még nem hallottál ilyet, az a fiatal korodnak tudható be, vagy a gyomorrontásodnak. Mert tudd meg, igenis voltak ilyenek, de még mennyi.

- Bizony előfordult, már én is hallottam - szólalt meg egy másik munkás is.

- Dolgozzunk, ezen a házon mindenütt ablak van, mindenfelől látnak. - Hozzáfogtak, dolgoztak.

- Hadnagy úr, megkínálhatjuk önöket egy ebéddel? - kérdeztem. - Már ha nem félnek attól, hogy valaki megmérgezi önöket.

- Nem hiszem, hogy valaki mindenkit meg akarna ölni. Különben én nem kérek, haza akarok menni ebédelni, különben sincs egyelőre itt több dolgom ma... Legalábbis remélem.

- Hát azt én is remélem, higgye el, hadnagy úr. És akkor már nem marad itt senki önök közül?

- Dehogynem. Egy rendőr itt marad, estére pedig jön vissza az őrmester úr.

- Akkor az a rendőr, aki itt marad, ő ebédelhet?

- Ha elfogadja, felőlem igen.

- Ezt úgy érti, ha el meri fogadni?

- Higgye el, kisasszony, ez így, ebben a formában eszembe sem jutott.

A hadnagy úr elment, mink egész délelőtt a kertész esetét tárgyaltuk, nem sok eredménnyel, majd egy óra körül szólt Gizike, hogy kész az étel, lehet ebédelni. Ebéd közben a téma még mindig a villabeli események volt. Az egész nap eseményei közül csak annyi volt a jó, hogy Zoltán itt volt velem, és az ebéd. Gizike igazán kitett magáért, királyi lakomát készített ebben a zűrzavaros helyzetben. Úgy gondoltam, jól fog esni neki, ha valaki megdicséri.

- Nagyszerű volt az ebéd, Gizike, köszönjük.

- Ennek igazán örülök, azt hittem, hogy csak ódzkodva fognak enni, igaz ezen nem is csodálkoztam volna.

- Azért, Gizike, mert azt hitte, azt fogjuk hinni, hogy megmérgez minket?

- H-á-át... a tejbe sem én tettem a mérget, és mégis majdnem nagy baj lett belőle. Még szerencse, hogy csak a kutya múlt ki.

- Erről a szerencséről megkérdezte Alikát is?

- Tudja hogy értem, ügyvéd úr, tudja nagyon jól, hogy én szerettem azt a kutyát, de mégis csak az volt a kisebb baj, hogy ő ment el és nem Melinda. Na, most mondja, hogy nincs igazam!

- Dehogy mondom, Gizike, teljesen igazat adok magának.

- Azért jó, hogy visszajött, Zoltán, nem tudom, mihez kezdtem volna maga nélkül.

- Muszáj volt visszajönnöm, a hadnagy úr rám parancsolt. Csak úgy engedett el, hogy felhívta a bíróságot, ahol közölték vele, hogy tárgyalásom van.

- Meg sem merem kérdezni, kávét kér valaki?

- Persze hogy kérünk, nem hiszem, hogy még egyszer ugyanúgy akarna a gyilkos végezni velünk, illetve bárkivel, mint tegnap.

- És mi van akkor, Zoltán, ha ő pont erre számít?

- Nem hiszem, de különben sem akar mindnyájunkkal végezni. Azért az túlzás lenne, nem gondolja?

- Mi ezt gondoljuk, de mit gondol ő? Nem tudhatjuk...

- Nem tudhatjuk, ez biztos, és éppen ezért azt javaslom, hogy menjünk egy kicsit pihenni. Használjuk ki a nappalt és legyünk együtt.

- Igaza van, menjünk, de szerintem bemehetünk a szobánkba is - mondtam. Úgy gondoltam, ha magamra zárom az ajtót, csak nem lehet baj.

- Ahogy gondolja, Melinda, de én a hallban leszek.

- Csak nyugodtan pihenjenek a megszokott helyükön - mondta a rendőr -, engem a hadnagy úr azzal bízott meg, hogy vigyázzak önökre, nekem ez kötelesség. Előtte átvizsgáljuk a szobákat, majd leülök a hallban és őrködöm. Senki nem juthat be önökhöz anélkül, hogy én ne látnám. Jó lesz így?

- Természetesen jó - mondtam, és még hozzátettem: - De itt Oszkár és Gizikén kívül nincs megszokott helye senkinek.

- Nem baj, kisasszony, azért csak ott pihenjenek, ahol kedvük tartja. Egy-két órás pihenés csak akkor ér valamit, ha azt kényelmesen teszik.

- Köszönjük, megfogadjuk a tanácsát. - Elindultam a lépcsőn, fel az emeletre, és abba a szobába mentem, amelyiket Oszkár bácsi felajánlott az este, amikor a villába jöttem. Ez volt a szobánk, amikor még a szüleimmel laktunk itt, még kiskoromban. Lefeküdtem az ágyra és gondolkodni kezdtem. Tudtam, muszáj aludnom... Éjszaka megint nem fogok, ez biztos. Borzasztó ez az egész. Vajon ki akar megölni? És miért? Én nem ártottam senkinek... Csak a múlt köszönhet vissza ilyen ocsmány módon. Eljött az ideje, hogy kérdőre vonjam az anyámat. Holnap haza megyek... Haza... hol van az már... Haza... Mindegy, akkor is el kell hozzá mennem, még ha nincs is ínyemre. Vajon Zoltán mit csinálhat most? Lehet, hogy éppen rám gondol? Ugyan, van öneki elég baja nélkülem is. A mellettem lévő szobát választotta, vajon véletlenül?

A Melinda melletti szoba, ez kell nekem. Így közel leszek hozzá. Nagyon félek, hogy még így sem leszek elég közel, ha bajba kerül. De ha valami furcsa hangot hallok, legalább át tudok rohanni. Úgy döntöttem, hogy nem is fekszem le, majd alszom úgy, mint az éjjel, a kanapén. Lényeg az, hogy a közelében legyek. Valakinek nagyon ártogat ez a lány. De hogy kinek? Garbóczi úr, Garbóczi úr, igazán közölhette volna velem, hogy kitől kell megóvnom az unokahúgát. Na és az, hogy a kertészé volt a lánya? Ezt nem gondoltam volna. Tulajdonképpen ő is elkövethette a gyilkossági kísérletet, miért ne, hiszen ha tudta, hogy Melinda apja ölte meg a lányát, bosszúból megtehetette. De ha kiderül, hogy a kertész nem lett öngyilkos, hanem megölték, akkor még mindig nagy a baj. Úgy néz ki, hogy ügyvéd létemre jól belekeveredtem egy családi perpatvarba. Mindegy, már benne vagyok, sőt sikerült azt is összehoznom, hogy gyanúsított legyek. De még mindig nem jöttem rá, hogy még kinek áll érdekében ez az egész. Valamilyen bosszú, ez tény. Na de, várjunk csak... És... És ha a fiúgyermek sem... Hoppá! És ha a fiú sem volt a Garbóczi úré? Így már érthető lenne, miért nem akarta a börtönbe juttatni az öccsét, és akié a másik gyerek volt, az akarja megölni a lányt, és az ölte meg a kertészt is, és ráfog mindent, és arra számít, hogy lezárják a nyomozást, és utána végez a lánnyal nyugodtan. Ki jöhet még számításba? Oszkár? Nem hiszem... Igaz, tegnap még a kertészről sem hittem volna. Más ki? Ki lehet a fiú gyerek apja, ha esetleg nem Garbóczi úr? Garbóczi úr valamelyik üzletfele? A volt ügyvédje? De ő már meghalt. Mindegy, elmondom a hadnagy úrnak mire jutottam, ő talán tovább tud lépni. Mindenféleképpen meg kell tudni, hogy Garbóczi úrnak lehetett-e gyereke? Majd a hadnagy úr kideríti. Szerintem ez logikus gondolatmenet. Majd kiderül... Melinda már biztosan elaludt. Nem is csodálom, hisz egész éjjel felvolt, és az előző éjszakája sem volt felhőtlen.

Nem tudok aludni... Ugyan miért tudnék? Már ma el kellett volna menni az anyámhoz. Persze ő honnan tudná, hogy ki akar megölni? De tud valamit, ez biztos. Vajon apám és anyám tudta, hogy Erzsike nem a nagybátyám lánya? Nem hiszem, az ember ilyet nem szívesen ver nagydobra, és különben sem voltak olyan viszonyban. Kimegyek egy kicsit az erkélyre, nem bírok bent maradni. Félek, nagyon félek... Nagyon félek, hogy még nincs vége. Vajon tényleg a

kertész akart megölni? Vagy a gyilkos rá akarja terelni a gyanút, hogy ő szabadon mozoghasson? Csípős az idő, felveszek valamit, fázom. Zoltán már biztos alszik.

Nagyon sajnálnám, ha ezt a lányt valami baj érné. Vonzódom hozzá, határozottan tetszik nekem. És ő émirántam, mit érezhet? Nem közeledhetek felé, most még nem. Korai lenne addig, amíg ki nem derül, hogy mi folyik itt. - Mi volt ez? Melinda sikoltott? Tőle jött a hang, átmegyek... - És rohant át a szobámba, csak éppen engem nem látott sehol. - Hol lehet? Nincs a szobában... Nyitva van az erkélyajtó. Úristen, leesett!

- Oszkár, rendőr!

- Mi történt, ügyvéd úr? Miért kiabál ennyire?

- Melinda leesett az erkélyről! Gyorsan, nézzük meg, mi baja van! Gizike hívja a mentőt, az orvost!

- Hívom!

Egyik pillanatban még álltam az erkélyen, a másikban meg zuhantam is le, és valami olyanra estem, amin ugyan megütöttem magam, de ugyanakkor azt is éreztem, hogy ez a valami süllyed alattam. Azután azt láttam, hogy rohannak felém a villából, körbeveszik a gally-csomót, mert már meg tudtam állapítani, hogy arra estem, és Gizike kérdezte:

- Él?

- Igen, él... - felelte Zoltán és még hozzátette: - Az eszméletét sem veszítette el...

- Mije fáj, Melinda? Mi történt? - kérdezte Gizike.

- Valaki lelökött az erkélyről - nyöszörögtem, és megpróbáltam kikászálódni a gallycsomóból. Nem ment egyedül, mert a lábam mindig beszorult a gallyak közé, de Zoltán és a rendőr segített, így sikerült.

- Az nem lehet, hogy lelökték, senki nem ment fel az emeletre. Csak ön és az ügyvéd úr voltak ott - mondta a rendőr, miközben a lábamat szabadította ki két gally közül.

- Akkor hogy kerültem fentről le, csak nem azt akarja mondani, hogy leugrottam? Miért tettem volna? - kérdeztem.

- Nem, dehogyis, de a lépcsőn biztos, hogy nem ment fel senki, azt láttam volna.

- Valaki akkor is meg akart ölni. Megint...

- Négy méterről lelökni valakit, nem biztos, hogy meghal. Miért kockáztatott a merénylő? Így kiderült, hogy mégsem a kertész akarta megölni Melindát, vagy nem csak ő - mondta Zoltán.

- A kisasszonynak nagy szerencséje volt, ügyvéd úr. Gondolom arra számított a gyilkos, hogy beleesik ezekbe a stipákokba, ami attól van, hogy a melósok levágták róla a gallyakat, amikor tisztították a kertet. És ha odébb esik a kisasszony, akkor akár öt ilyen is keresztülszúrhatta volna a testét. Pont oda esett, ahol nem volt felnövés, és még az is szerencse, hogy az összegyűjtött gallyra esett.

- Nemsokára itt lesz a mentő és az orvos is.

- Köszönjük, Gizike.

- Nem megyek kórházba, azt már nem! De talán ott biztonságban lennék... Biztonságban lennék... nem tudom a rangját?

- Törzsőrmester, de ez most nem számít - mondta a rendőr. - De, visszatérve a kérdésére, sajnos azt kell, hogy mondjam, hogy nem, nem lenne nagyobb biztonságban, mint itt. De ha mégis, örökké nem maradhat ott. Egyszer csak haza kell jönnie, nem?

- Haza... Szép kis otthon, ahol lépten-nyomon meg akarnak ölni.

- Igen, ebben igaza van, hívom a hadnagy urat - és már URH-zott is.

Az orvos megállapította, hogy az ijedségen és kisebb horzsolásokon kívül semmi bajom nincs, de azért javasolta, menjek be a kórházba a mentővel, hogy vizsgáljanak ki. Ezt én visszautasítottam. A mentő elment, mi bementünk a villába és vártuk a hadnagy urat, aki nemsokára meg is jött.

- Sajnos, csak vissza kellett jönnöm. Mi történt, kérem, mondjanak el mindent. Törzsőrmester úr, először is öntől akarom hallani a történeteket.

- Mondom, hadnagy úr.

- Nem-nem, nem itt. Menjünk be egy szobába, külön akarom hallani mindenkitől a történeteket. Talán az a szoba megfelel, menjünk oda.

Nem voltak bent öt percnél tovább és már jöttek is ki. A hadnagy úr ránézett Zoltánra, és mondta:

- Ügyvéd úr, amikor a törzsőrmester elmondta a történeteket, úgy döntöttem önt hagyom utoljára, hogy kihallgassam. Azt tudnia kell, e pillanatban ön a leggyanúsabb, hisz csak ön volt az emeleten a kisasszonyon kívül, hacsak be nem bizonyítja, hogy a kisasszony leesett vagy leugrott az erkélyről. Az, hogy leesett, előfordulhatott, de miért ugrott volna le? Önnek mi erről a véleménye?

- Semmi esetre sem gondolom, hogy a kisasszonynak nincs igaza. Én elhiszem, hogy lelökték, de azt el sem tudom képzelni, ki és hogy jutott fel az emeletre. De azért valamit mondanék, hadnagy úr, ha megengedi.

- Mint mondtam, önre is sor kerül. - És sorba behívott a szobába mindenkit, még a munkások vezetőjét is, majd Zoltánra került a sor.

- Tessék, hallgatom.

- Arról van szó, amikor délután felmentünk pihenni, nem mertem elaludni, pont azért, hogy tudjak figyelni, nehogy valami baja történjen Melindának, de mint tudjuk, ez nem sikerült. De előtte gondolkoztam, és eszembe jutott az, hogy mi van akkor, ha a fiúgyerek sem Garbóczi úrtól van, és mondjuk az az illető, akié a gyerek volt, az akarja megölni a kisasszonyt. Mert ez ugye lehetséges, és az ölte meg a kertészt is.

- Igen, lehetséges, erre már én is gondoltam, de ha így van, hogy jutott fel az emeletre az illető? Kintről mászott fel? De akkor a kisasszony miért nem vette észre? Hiszen nem aludt. Nem olyan nagy az erkély, hogy el lehessen bújni.

- Erről fogalmam sincs, de ha lehetséges lenne, Garbóczi úr orvosától meg kellene szerezni a beteglapját, és akkor megtudnánk, hogy igaz-e a feltevés, mert ha igazam van, sok mindent megmagyarázna. Igaz, azt nem, hogy jutott fel bárki is az emeletre.

- Még ma elmegyek a doktor úrhoz, engem is érdekel a dolog. Lehet abban valami, amit mond. Ja igen, ügyvéd úr, ha visszajöttem a városból, megnézném Garbóczi úr iratait. Azokat is, amelyek önnél vannak. Menjen el értük az irodájába.

- Rendben van, elmegyek értük. Mikor indulhatok?

- Akár azonnal. Minél hamarabb át akarom nézni őket, talán van valami használható információ bennük.
- Nincsenek, ismerem az egész anyagot.
- Nem baj, azért én átnézném azokat a papírokat.
- Annak semmi akadálya, elhozom.
- Akkor én megyek is. Elintézem, amit kell, majd jövök. Menjen ön is a dolgára, ügyvéd úr.
- Mire visszajön, itt lesznek az iratok, hadnagy úr.
- Csak nehogy eltűnjön az iratokkal együtt.
- Nem látom értelmét, hisz nem vagyok bűnös.
- Legyen úgy, örülnék neki.

Nem kellene egy rendőrt rendelni mellé? Minek? Nem hiszem, hogy bűnös lenne, bízom az emberismeretemben. Csak nehogy csalódjak. - Ezzel a gondolattal indult ki a hadnagy úr az autója felé, köszönt mindenkinek, indított, majd elment. - Gizike látta, hogy Zoltán is készül elmenni, de azért megkérdezte:

- Ön is elmegy, ügyvéd úr?
- Igen, Gizike, megyek bizonyos iratokért, szüksége van rájuk a hadnagy úrnak.
- De ma még visszajön, ugye? Csak azért kérdezem, mert nyugodtabb vagyok, ha ön is itt van, meg az ételt is úgy készítettem, szóval bőven.
- Visszajövök Gizike, ne aggódjon. Vacsorára biztosan visszaérek, de ha nem, majd később eszem.
- Nézze csak, ügyvéd úr, jön egy autó.
- Látom. Ki lehet az?
- Én úgy látom, a Majtényi doktor lánya. Vajon mit akar itt? - kérdezte Gizike, inkább csak úgy magától, majd hangosan folytatta: - Akkor sem járt ide, amikor még Garbóczi úr élt, most meg csak úgy beállít. Mit akarhat?
- Erre én is kíváncsi vagyok, megvárom - mondta Zoltán, és nekitámaszkodott az ajtófélfának, úgy várta az érkező hölgyet. Az autó megállt a villa előtt, kiszállt belőle egy csinos fiatal lány, és mint aki mindennapos a háznál, csak ennyit mondott:
- Jó napot. Hogy vannak? - Ezt már Gizike sem hagyta szó nélkül.
- Mi ez a hirtelen kíváncsiság? Eddig nem nagyon vette a fáradságot, hogy meglátogasson minket, sőt amióta Garbóczi úr meghalt, azóta egyszer sem volt itt. Mi ez a változás?
- Csak úgy eszembe jutottak, kíváncsi voltam, hogy telnek a napjaik. - Eközben egy másik autó is jött a villa felé, a hadnagy úr jött vissza, mert kíváncsi volt, hogy ki jön vele szembe az úton. Leparkolt ő is, majd odajött hozzájuk.
- Jó napot, kisasszony - köszönt a lánynak, bemutatkozott, majd kérdezte: - Kovács hadnagy vagyok. Kit tisztelhetek önben?
- Ééén Majtényi Erzsébet vagyok - mondta zavarodottan a lány.
- Majtényi, Majtényi - gondolkozott a hadnagy. Majd mondta: - A család orvosának a lánya?

- Igen, az vagyok - válaszolta a doktor lánya, és még hozzátette: - De már megyek is, nem akarok zavarni, viszontlátásra - ezzel odaszaladt az autóhoz, indított, és már ment is.

- De sürgős lett neki - jegyezte meg az ügyvéd úr.

- Igen, annyira sürgős, hogy azt sem kérdezte meg, hogy én minek vagyok itt. Én úgy láttam, mintha megijedt volna tőlem. Szerintem, van valami lepleznivalója - mondta a hadnagy úr.

- Ez igaz, hadnagy úr, valóban meglepődött, de vajon mit akarhatott?

- Lehet, hogy fogalma sincs, hogy mi történt itt, de az is lehet, hogy tudta, csak arra nem számított, hogy engem itt talál - mondta a hadnagy. - És még az is lehet, hogy valaki küldte. Mindenesetre furcsán viselkedett. Eljön meglátogatni önöket, és semmit nem kérdez, csak iderohan, majd amilyen gyorsan jött, úgy távozik is.

- És ehhez hozzá kell tenni, hogy nem volt gyakori vendég a villában, sőt, amióta a Garbóczi úr meghalt, egyszer sem volt itt - jegyezte meg Zoltán.

- Ez biztos? Honnan tudja? - kérdezte a hadnagy.

- Én mondtam az ügyvéd úrnak, amikor megláttam, hogy a kisasszony errefelé tart. Az ilyen még nekem is feltűnik - mondta Gizike.

- Na, majd utána nézünk a kisasszonynak, mert furcsának tartom az esetet. Gyanús, de nem tudom, hogy kösszem össze az ügyel.

- De mi van, ha... - hagyta félbe a mondatot Zoltán, mert arra gondolt, nem ostobaság-e, amit mondani akart.

- Erre én is gondoltam, hogy a doktor úré volt a Garbóczi fiú, és így a kisasszony akár a testvére is lehetett, ezt ha valaki tudja, akkor az Majtényi doktor - mondta a hadnagy úr.

- És ő akar bosszút állni? De őt nem láttuk még eddig, elméletileg nem járt itt régóta, így nehéz lett volna elkövetni a bűntényeket - jegyezte meg Zoltán.

- Semmi sem lehetetlen - mondta a hadnagy úr. - Majd utánanézek, hogy hol volt a bűntények időpontjában a lány és az apja is. De akár meg is bízhatott valakit, ez csak pénzkérdés. Ha nem is ő követte el a bűntényeket, attól még lehetett a felbujtó. Azért mondtam, hogy semmi sem lehetetlen. Este találkozunk, ügyvéd úr, menjen az iratokért - az utolsó mondatot már az autója mellől mondta, majd beült és elhajtott. Zoltán is kiment az autójához, ő is elment.

Mindenesetre jól össze van kuszálódva minden - gondolta a hadnagy. - Kutatnom kell az összefüggéseket, biztos, hogy a két Garbóczi csemete körül kell keresni a megoldást. Egyelőre úgy áll a helyzet, hogy senki mással nem lehet összefüggésbe hozni az ügyet, csak az elhunytak rokonaival, és ha valóban nem az öreg Garbóczi úré volt a két gyerek, akkor kívülállót kell keresni. Persze azért a villa lakóit sem szabad kihagyni a szórásból, igaz, egyelőre még nem tudom, milyen indokuk lenne, mi lenne a célja bármelyiküknek azzal, ha megölnék az örököst, Melinda kisasszonyt. És még valami, meg kell látogatnom Melinda kisasszony anyját. Ha igaz az, hogy köze van a gyilkosságokhoz, ő is veszélyben van. De hova menjek először? Mi a fontosabb? Kiküldök egyelőre egy kollégát a kisasszony anyjához, én pedig elmegyek Majtényi doktorhoz. De előbb telefonálok neki, megtudom, hogy otthon van-e, nem ment-e el valamelyik betegéhez...

Elmegyek az iratokért, tudom, hogy fölösleges, de ha a felügyelő úrnak kell, megkapja. De van még időm, meglátogatom Majtényi Erzsikét. Megkérdezem tőle, miért rohant el olyan hirtelen, és egyáltalán, mit akart a villában, minek jött? Lehet, hogy Majtényi úr volt a Garbóczi fiú apja, és Erzsike, mint testvér, bosszút akar állni? Talán megtudok valamit...

- Jó napot, doktor úr, Kovács hadnagy vagyok. Ha megengedi, feltennék önnek pár kérdést.
- Jó napot, hadnagy úr. Parancsoljon, kérdezzen, ha lehet, felelek önnek, amennyiben a titoktartási kötelezettségemet nem sérti.
- Ha sérti, ha nem, mindenféleképpen meg kell tudnom, amiért ide jöttem. Ha most nem mondja el, majd elmondja később, ha...
- Jó, rendben van, kérdezzen, válaszolok önnek. Különben már sejtem, hogy mit akar kérdezni.
- Igen? No, halljuk, miről akarom kérdezni?
- Szerintem, Garbóczi Istvánról. Eltaláltam, hadnagy úr?
- Eltalálta. Mondja, doktor úr, lehetett-e gyereke Garbóczi Istvánnak?
- Elég kényes kérdés, de mivel tudom, hogy miért kérdezi, felelek rá, mert egyszer úgyis kell, és nem akarom, hogy azt mondja, én hátráltattam a nyomozást. Nem lehetett... Semmi esélye nem volt rá, még egy százalék sem.
- És esetleg meg tudná mondani, hogy akkor kié volt a két gyerek?
- Hát, azt sajnos nem. Én nem kérdeztem, Garbóczi úr pedig nem mondta.
- És mondja, doktor úr... Garbóczinének is ön volt az orvosa?
- Igen, az egész családnak.
- És ő sem mondott semmit, hogy kitől vagy kiktől vannak a gyerekei?
- Sajnos ő sem, úgy voltam, mint Garbóczi úrral, ő nem mondta, én meg nem kérdeztem. Mindenesetre furcsállottam az egészet, de hát, mi közöm hozzá?
- Köszönöm, doktor úr, egyelőre ennyi lenne, higgye el, nagyon sokat segített. Viszontlátásra.
- Viszontlátásra, hadnagy úr.

Igaza volt Alföldi úrnak, valóban azért nem tett semmit Garbóczi úr, mert nem az övé volt a két gyerek, nem akarta lecsukni az öccsét, csak testvérek voltak, a két gyerekhez pedig nem fűzte semmi, csak az, hogy ő nevelte őket. Vajon szerette őket egy kicsit is? Mindenesetre, az öccsét jobban, mint a gyerekeket, ez biztos. És akár a doktor úr is lehetett a fiúgyerek apja. Miért ne? Az esély megvan rá, elvégre közel volt a tűzhöz, jobban, mint bárki más. Jobban, mint a kertész. Ha így van, persze hogy tagadja. Miért ne tagadná, mert ha kiderülne, hogy ő az egyik gyerek apja, vagy mindkettőé, azonnal felkerülne a gyanúsítottak listájára. Igaz, a kertész magáénak vallotta az egyik gyereket. De lehetett az egyik akár a kertészé is, ki tudja? És a doktor úr könnyen kikeverhet mérgeket, és a kertész is bizalommal volt iránta. De lehetett a gyilkos a lány is, ha tudta a titkot. De ha az apjáé volt az egyik Garbóczi gyerek, nem hiszem, hogy otthon dicsekedett volna vele. És az sem biztos, hogy azt a levelet a kertész írta. Nem ismerte senki az írását, de még csak egy darab papírt sem találtunk, amivel összehasonlíthatnánk. Nézzük csak, mi mindent kell ellenőriznem? El kell mennem Melinda kisasszony anyjához, meg kell kérdezni a Majtényi lányt, hogy mi volt ez a délutáni eset, meg kell szerezni a vérkép eredményeket. A Garbóczi gyerekeit, a kertészét és a doktor úrét, mindezt úgy, hogy ők ne tudjanak róla. És akkor már többet fogunk tudni, mert így nagyon bizonytalan és rejtelmes ez az egész ügy. Ők? Bolondokat beszélek, hiszen már csak a doktor úr él, ő ne tudja meg, és egyelőre másnak sem muszáj tudni róla. Majd közlöm velük, ha itt lesz az ideje...

Úgy látom, hogy a felügyelő úr is eljött a doktor úrhoz. Biztosan kikérdezte, de az Erzsike autója nincs itt, tehát nem jött el az apjához. Biztosan hazament, mert nem akart találkozni senkivel. Nem is csoda, nagyon megijedt, de vajon mitől vagy kitől? És miért jött a Garbóczi villába éppen ma? Mit akart megnézni, és ki küldte? És aki küldte, nem mondta el neki, hogy esetleg rendőrök is lehetnek ott? De ezt neki is kellett volna tudni, ha értesült a bűntényekről, mert én nem hiszem, hogy a mai világban egy ilyen tanult lány ilyen ne tudna, hogy ez evvel jár együtt. Nem érdekes, elmegyek, megkeresem a kisasszonyt és kikérdezem. Tudom, hogy hol lakik, így előbb érhetek oda, mint a felügyelő úr. De ha ő is odajön, biztos le fog tolni, amiért beleütem az orromat a nyomozásba, és hogy miért nem azzal foglalkozom, amivel megbízott. Nem érdekes, ennyit ki lehet bírni a cél érdekében, és nem is biztos, hogy mindjárt az apja után a lányt is felkeresi. Van ő neki ettől fontosabb dolga is... Gondolom én, hacsak nem tartja fontosnak megtudni az ijedség okát. Hiszen ha nekem fontos, talán ő is úgy gondolja... Miért ne gondolhatná úgy. Na, itt is vagyok. Az autója itthon van, akkor biztosan Erzsike is, legalábbis bízom benne. Becsengetek...

- Ki az?

- Alföldi Zoltán vagyok, kisasszony.

- Mit akar, ügyvéd úr?

- Szeretnék egy pár kérdést feltenni önnek.

- Hivatalos ügyben jött hozzám, vagy csak úgy erre járt? Különben is, nem akarok senkivel beszélni, nem vagyok köteles válaszolni önnek. Menjen innen! Nem nyitok ajtót, és kész.

- Miért ilyen zaklatott, kisasszony? Bántottam én valaha önt? Én nem emlékszem rá, de ha igen, mondja meg, biztosan csak félreértés lehetett, úgy gondolom, hogy meg tudjuk beszélni, ha beenged.

- Nem, ügyvéd úr, nem sértett meg, de nincs kedvem senkivel beszélni, kérem, menjen el.

- Én akár el is mehetek, de higgye el, hogy a hadnagy urat nem fogja tudni lerázni azzal, hogy nem akar vele beszélni. Ő hivatalosan fogja felkeresni önt, és nem hiszem, hogy érdekli majd a lelkivilága. Ha valamit meg akar tudni, azt meg is fogja kérdezni, és önnek válaszolnia kell. Azért lenne jobb, ha mi ketten megbeszelnénk a dolgot, mielőtt ide érne, mert higgye el, neki is gyanús volt a viselkedése, úgyhogy jobban járna, ha tárgyalóképessé tenné magát, és beengedne.

- Jöjjön, ügyvéd úr.

- Higgye el, nem akarok én rosszat önnek, de szeretnék választ kapni a történetekre.

- Mire kíváncsi?

- Arra, hogy miért rohant el olyan ijedten a Garbóczi villából ma délelőtt?

- Nem is tudom, olyan sok a dolgom mostanában, hogy mindenhol csak úgy elrohanok. Odarohanok, elrohanok... De ezt ön is tudja, hisz önnek is rengeteg dolga van, ön is rohan állandóan. Ezt önnek meg kell értenie.

- Még ha én hinnék is önnek, de nem hiszek, a hadnagy úr biztos nem fogja elhinni ezt a... hogy is mondjam, ezt a süket dumát.

- Süket duma? Úgy beszél velem, mintha egy útszéli lotyó lennék. Miért gondolja, hogy süketetek? Csak önnek lehet sok dolga?

- Közel sem beszélek úgy önnel, mintha útszéli lenne. Én pusztán csak őszinte vagyok. Legyen ön is őszinte mindenben, és én azért sem fogok megharagudni, ha stricinek hív.

- Nem tudok mást mondani, ez van, és kész. Hiába faggat, ez az igazság.

Hüm, szóval nem lehetett gyereke Garbóczi úrnak - gondolta a hadnagy. - Ez persze megmagyarázza, hogy miért volt fontosabb neki az, hogy ne derüljön ki, hogy a testvére megölte a mostoha gyerekeit. Ha megölte! Elvégre erre még semmiféle bizonyítékom sincs, de úgy néz ki, hogy igaz volt a gyanúja az öreg Garbóczinak, de lehet, hogy ő nem csak gyanúsította a testvérét, ő tudta, hogy ő volt a vétkes a gyerekek haláláért. Még talán az is lehet, együtt tervelték ki a gyilkosságot, hogy Melinda kisasszonyra maradjon a Garbóczi-vagyon, vagyis nem csak névszerinti legyen az örökös, hanem vérszerinti is. Lehet... Egyenlőre még minden elképzelhető ebben az ügyben. Na, most még ellátogatok a kisasszony anyjához, ott is megtudok talán valamit, majd utána elmegyek Majtényi kisasszonyhoz is, lehet, hogy ő is tud valami információval szolgálni, és akkor már tisztább lesz a kép. Itt is vagyok... Vajon itthon van-e? Mindjárt megtudjuk, becsengetek. Hiába, talán elment valahová. Ha elment... az csak a jobbik eset, mert tulajdonképpen, ha igaz hogy ő is segédkezett a Garbóczi gyerekek meggyilkolásában, akkor nem csak Melinda kisasszony van életveszélyben, hanem az anyja is. De hogy tudjam meg, hogy nincs-e valami baj? Be mégsem törhetem az ajtót, vagy mégis? De ha csak elment itthonról? És ha haza jön, mit fog gondolni, ha meglátja a betört ajtót? Megállt egy autó... Ki lehet az? Talán éppen Garbócziné... Nem, ez a lánya. - Éppen jókor... De azért még sincs jól, hogy elhagyta a villát, és vele együtt a rendőri őrizetet is.

- Ön itt, hadnagy úr?

- Igen kisasszony itt vagyok, de ön mit keres itt? És ha már itt van, a rendőr miért nincs önnel? Én nem azért hagytam ott a törzsőrmester urat, hogy a házat őrizze, hanem azért, hogy magát. De ha már itt van... Mondja, van önnél kulcs?

- Milyen kulcs?

- A házhoz... Ehhez a házhoz.

- Ó, igen van, nincs itthon az anyám?

- Nem tudom, erről szeretnék meggyőződni.

- Gondolja, hogy valami baja van?

- Talán, ha bemennénk, akkor nem kellene találgatnunk, hanem megtudnánk.

- Igen, már nyitom is.

- Garbócziné!

- Anya!

- Nincs itthon, hol lehet?

- Talán... Fogalmam sincs, hadnagy úr.

- És ez a *talán* mi volt?

- Semmi, csak próbáltam kitalálni, hogy hol lehet, de olyan sok a lehetőség, hogy fölösleges lett volna bármit is mondanom.

- Értem... Visszakísérem a villába, de kérem máskor, ha el akar valahová menni, az önt őrző rendőr legyen önnel, de az lenne a legjobb, ha egy pár napig nem menne sehova.

- És ha egy fél évig nem oldja meg az ügyet, akkor egy fél évig nem mehetek sehova?

- Bízom benne, hogy hamarabb meglesz a tettes, már sokat tudok, de még van kivel beszélnem, akiktől még megtudhatok egyet-mást. Higgye el, hogy szorul a hurok az illető nyaka körül. Kérem, jöjjön, még sok a dolgom.
- Csak végezze a dolgát, vissza tudok menni egyedül is, ugyanúgy, ahogy idejöttem.
- Azt már nem! Az is elég baj, hogy ide jött egyedül, nem akarom, hogy ez megismétlődjön.
- Rendben, nem fog.
- Még jó, hogy ilyen közel van a villa, hamar odaérünk. Azért jó lett volna az anyjával beszélni. Na mindegy, először beszélek a Majtényi lánnyal, hogy is hívják őt?
- Erzsébet.
- Rendben van, akkor én elmegyek hozzá, de nem hiszem, hogy sok köze lenne a villában történetekhez. Na, majd meglátom, mire jutok vele. Jobban szerettem volna az anyjával beszélni előbb, mert ő biztosan többet tudna mondani. Ön nem úgy gondolja?
- Nekem fogalmam sincs arról, hogy miről mennyit tud. Talán csak nem fordult meg a fejében, hogy valami közöm lehet az egészhez?
- Hogy én mit gondolok, az most még egyelőre nem lényeges, de nyugodjon meg, nem azért kérdeztem öntől, hogy mit gondol, mert gyanúsítom, csak az jutott az eszembe, talán eszébe jutott valami, azon kívül, amit elmondott.
- De hadnagy úr, elfelejti, hogy én voltam a célpontja a „merénylőnek”. Vagy azt gondolja, hogy megrendeztem az egészet? De miért tenném? Hiszen az enyém minden, minden, amit a nagybátyám itt hagyott ebben a világban. Még csak vetélkednem sem kell senkivel, annak adok, akinek akarok, sőt én el sem akartam fogadni az örökséget, mert azt hittem, hogy csak egy rozoga épület, amit a nagybátyám rám hagyott. És higgye el, az anyám is azt hitte, látni kellett volna az arcát, amikor közöltem vele a tényt, ha akarom, gazdag lehetek. Na, ami igaz, az igaz, azért volt egy-két különös megjegyzése.
- Ne ijedjen meg kisasszony, én nem akarom gyanúsítani, csak arra gondolok, hogy véletlenül nem hallott-e valamit, pontosabban, nem emlékszik-e valamire, az apja és az anyja beszélgetéseiből, vagy talán a vitáiból olyan dolgokra, ami esetleg előbbre vinné a nyomozást. Például olyan különös megjegyzések is érdekelnek, amit az előbb említett.
- Mire gondol?
- Azokra a különös megjegyzésekre, az anyja részéről.
- Ne haragudjon meg hadnagy úr, de egyelőre nem mondanék az anyám ellen semmit, mert mi van, ha tévedett az öreg Garbóczi, és tévesen ítéljük meg az anyám szerepét ebben az ügyben, és ha valami olyat találok mondani, amit én nem jól értelmeztem, és kikiáltom gyilkosnak, és kiderül, hogy nem igaz, akkor hogy fogok az anyám szemébe nézni?
- Rendben van, én ezt tiszteletbe tartom, de tudnia kell, hogy az az illető, aki az ön életére tört, azokat akarja megölni, akiknek valamilyen köze van a Garbóczi gyerekek halálához. Ugye ön az egyik, akinek köze van hozzá, és ezt a *köze van hozzá*-t tudja, hogy értem.
- Nekem? Nekem miért lenne közöm az ő halálukhoz?
- Mondjuk, mert nem ők örökölték, hanem ön, és ha az igaz, amit a nagybátyja mondott az ügyvéd úrnak, már ami az apját és az anyját illeti, ugye tudja, hogy miről beszélek, akkor nem csak ön, hanem az anyja is nagy veszélyben van. És ha meggyilkolják bármelyiküket, akkor már késő lesz azon gondolkodni, hogy elmondja vagy ne mondja el, amit tud. Mert kétség-

telen, hogy mindenki mellé nem tudunk rendőrt állítani, különösen akkor nem, ha nem tudjuk, hogy ki mellé is állítsuk azt a rendőrt. Az lenne a legjobb, ha megtalálnám az anyját, és ő is a villában tartózkodna, de ez ugye nem lehetséges, mert a nagybátyja végrendeletileg megtiltotta.

- Az engem nem érdekel, mert ha elvesztem a vagyont, hát elvesztem. De ha kiderülne, hogy az anyámat azért ölték meg, mert a végrendelet miatt nem engedtem be a villába, vagyis előnyben részesítettem a pénzt, mint az anyámat, és ráadásul még az is kiderülne, hogy ártatlan, akkor az én életem mit érne? Úgyhogy, ha gondolja, hozza oda az anyámat, és bárkit, aki veszélyben van, és itt a villában könnyebben meg tudja védeni. Higgye el, nem érdekel az örökség, én ebbe csak úgy bele csöppentem. Nekem jó volt úgy, ahogy volt, nem vágytam én soha többre az elégnél.

- Rendben, megkeresem az anyját, és megpróbálom idehozni. Ha nem, majd később elmegyek hozzá, talán akkor már otthon lesz. Addig is felkeresem a Majtényi lányt. Viszontlátásra, kisasszony.

- Viszontlátásra, hadnagy úr.

- Szeretném itt találni, ha visszajövök. Rendben?

- Igen, hadnagy úr, itt leszek.

Gabalyodnak a szálak, nagyon gabalyodnak. De azért már nem annyira kuszák, mint tegnap, és talán sikerül minél hamarabb kibogozni, mielőtt még újabb gyilkosság történik. Mert ugye, mint kiderült, a kertésszel ugyanaz a méreg végzett, mint amivel Melinda kisasszonyt akarták megölni. Ez nem lehet véletlen, tehát megmérgezték. De miért? Hogy a gyanú rá terelődjön? De akkor a gyilkosnak várnia kellett volna, és nem még aznap megkísérelni egy gyilkosságot Melinda kisasszony ellen, mert így hiába terelte a gyanút a kertészre. Mert ha a gyilkos nem lép, akkor azt hihette volna mindenki, hogy a kertész azzal a méreggel ölte meg magát, amellyel a kisasszonyt akarta a másvilágra küldeni. Az egyik Garbóczi gyerek a kertészé, de kié a másik? Ezt jó lenne megtudni, mert akkor csak annak az embernek a rokonságát kellene közelebből megvizsgálni, mert több mint valószínű, hogy a gyilkost köztük kellene keresni... Nocsak, az nem az ügyvéd úr autója? Mit keres itt? Mégiscsak köze van... Nem, nem. Inkább kedve támadt egy kis magánnyomozásra. Majd rendreutasítom! Még az ajtót sem zárták be.

- Jó napot! Én arra számítottam, hogy a kisasszonyt itthon találom, de ön mit keres itt ügyvéd úr? Nem azt beszéltük meg, hogy elmegy az iratokért és siet vissza a villába? Gyanúba akarja magát keverni még jobban? Közlöm önnel, hogy ez sikerült. Eddig is a gyanúsítottak között volt, de most sikerült feljebb tornásznia magát a ranglétrán.

- Úgy! Szóval ő is gyanúsított! - kelt ki magából a Majtényi lány. - Úgy jött ide, mint aki vezeti a nyomozást, mintha a rendőrség nem bírna megbirkózni az üggyel, és szükségük lenne az ügyvéd úr tanácsaira. Ha tudom, be sem engedem. Ügyvéd úr, ön becsapott engem. Legyen szíves, hagyja el a házamat, mert ha nem távozik azonnal, feljelentem!

- Jó, megyek. De biztos vagyok benne, hogy... - de az ügyvéd nem tudta befejezni a mondatot, mert a hadnagy a szavába vágott.

- Ügyvéd úr, még mielőtt felelőtlen kijelentéseket tenne ügyvéd létére, kérem, távozzon és tegye azt, amivel megbíztam magát, vagyis menjen az iratokért és vigye el a Garbóczi villába.

- Bocsánat, igaza van, hadnagy úr. Viszontlátásra, és ne haragudjon kisasszony, elvesztettem a fejem.

Nem is tudom minek kellett nekem ide jönnöm? - gondolta az ügyvéd. - Most a hadnagy úr azt hiszi, hogy tényleg közöm van a gyilkossághoz és a merényletkez, amit Melinda ellen követtek el. Most már mindegy, bemegyek az iratokért az irodába, és elviszem a villába. Igaz, azokban semmit sem fog találni a hadnagy úr, ami előbbre vinné a nyomozást, és lehet, hogy ezek után azt fogja hinni, hogy eldugtam azt, amelyik az ügyszöz kapcsolódik. Sietek, nehogy amíg én össze-vissza mászkálok, valami baj érje Melindát. Vonzódok hozzá, nagyon is. És ő? Ő vajon érez-e valamit irántam? Azért ez a pár nap kevés volt arra, hogy érezzem valamit is irántam, különösen így, hogy céltáblájává vált egy gyilkosnak. Hogy gondolhatom azt, hogy azzal foglalkozzék, vagyis, szóval felejtsem el a vonzódásomat addig, amíg le nem zárul ez az ügy, amíg a gyilkos kézre nem kerül. Itt is vagyok, felmegyek a papírokért. - De az irodáját előtt lemerevedett, mert olyat látott, amire még álmában sem mert volna gondolni. - Hüm, ez az ajtó úgy néz ki, mint amelyiket felfeszítettek. Ide betört valaki, de vajon mit akart elvinni? Telefonálok a hadnagy úrnak... ajjaj, azt fogja gondolni, hogy én törtem fel az irodámat, hogy eltüntessem valamilyen fontos iratot. Megint bajba kerültem. Ha nem mondanám el? De ha rájön, akkor még nagyobb bajba kerülök. És miért ne jöjjön rá? Hisz bárki észreveheti az ajtót, hogy fessegetve van.

- Jó estét, kolléga - köszönt rá az egyik ügyvéd a másik irodából. - Látom, észrevette a felfeszített zárat. Körülbelül húsz perce láttam meg, és ugye nem baj, de kihívtam a rendőrséget.

- Dehogyan baj, sőt, nagyon örülök - és mindjárt az jutott eszébe, hogy így bizonyítva van, hogy nem ő tört be az irodába, mert talán éppen akkor volt Majtényi Erzsébetnél.

- Akkor jó - mondta a másik ügyvéd. - Gondolom, megvárja őket. Én mindenesetre hazamegyek.

- Nem hiszem, hogy jó ötlet.

- Igaza van, úgyis megkeresnek, hiszen én vettem észre, hogy betörték, és én hívtam ki a rendőröket. Na jó, maradok, pedig sok dolgom lenne, fel kell készülni a holnapi tárgyalásra. Nem nagy ügy, de akkor is munkát igényel, és én már ilyenkor otthon szeretek dolgozni. Nem baj, majd felkészülök itt. Az irodámban leszek, ha keresnek.

Hova mehetnék? - töprengett Melinda anyja. - Meg akartak ölni... Meg akartak ölni! A villába nem mehetek, összevesztem Melindával és a végrendeletben is megtiltotta az a vén mocsok. Vén mocsok? És én, én nem vagyok az? Gábor, a testvére, nem volt az? Az a vén mocsok védett minket még akkor is, amikor a családját úgymond elpusztítottuk. Mert nem csak a két gyereket öltük meg, hanem a feleségét is. Igaz, őt nem közvetlenül mi, hanem elemésztette magát a két gyerek halála miatt. Vagyis mégiscsak mi öltük meg őt is... De miért nyitották rám a gázt? És ki? Arra számítottak, ha hazamegyek, feloltom a villanyt, és akkor bummm, felrobbanok a házzal, de megéreztem a gázszagot és nem nyúltam a kapcsolóhoz. De ki a fene lehet, aki meg akar ölni? És most itt állok, és nincs hova mennem. Illetve lenne, csak nem merek hazamenni. Csak nem a vén Garbóczi fizetett le valakit, hogy öljön meg, ha ő már meghalt. Lehet. Lehetséges, hogy még csak véletlenül se terelődjek rá a gyanú. Úgy gondolta, hogy halála után megfizet mindenért. De megtehette volna ezt életében is, ha nem is megöl minket, de tönkre tehetné volna a testvérét azzal, hogy a börtönbe juttatja, és akkor befellegzett volna az egész családnak. Mert ugye akkor mi lett volna Melindával? Én képtelen lettem volna a legjobb iskolába járatni. Sőt, még így is a nagybátyja fizette az iskolát, ha nem is mind, de javarészt. És a kapcsolatai, mert mondjuk meg az őszintét, abban az időben Melinda nem volt a legjobb tanuló. Tehát kellett a protekció ahhoz, hogy bejusson abba az iskolába. Rendőrök... Mit akarhatnak? - Amint igazoltatták Garbóczinét, az egyik rendőr máris felhívta a hadnagyot.

- Megtaláltuk, hadnagy úr, Garbóczinét.
- Adja át neki az URH-t.
- Jó estét, asszonyom - köszönt bele az URH-ba a hadnagy. - Már mindenütt kerestük.
- Jó estét... - köszönt vissza Garbócziné. Majd kérdezte: Kerestek? És ha kerestek, akkor miért? Mit követtem el, rendőr urak?
- Semmit asszonyom, legalábbis remélem. Ide kellene jönnie a Garbóczi villába, a kollégáimmal.
- Nem! Oda nem megyek! Oda nem mehetek...
- Pedig a hadnagy úr szerint nagyon fontos lenne, hogy oda menjünk - szólt közbe az egyik rendőr.
- És vajon miért lenne olyan fontos?
- Ezt jobb lenne, ha ő közölné önnel, ott a villában.
- Nem, akkor sem mehetek oda, nem tehetem, mindent tönkretennék. Nem szeretnék ártani a lányomnak.
- Erőszakkal nem vihetjük oda, de mielőtt elmenne, kérem, beszéljen még a hadnagy úrral.
- Ugyan minek? Nem látom semmi értelmét.
- De kérem, a kedvemért - már-már könyörgött a rendőr.
- Jó, adja vissza azt a beszélőt, beszélek vele, tulajdonképpen úgyis van neki mondanivalóm.
- Hadnagy úr, adom Garbóczinét, kérem, beszéljen vele még egyszer, mert nem akar a villába jönni velem.
- Asszonyom, kérem, jöjjön a rendőrökkel a villába, nem kertelek, lehet, hogy életveszélyben van, lehet, hogy meg akarják gyilkolni, és itt a villában nagyobb biztonságban lenne.
- Igen, hadnagy úr, valaki meg akar ölni, már megpróbálta, kinyitotta a gázt a házamban, de észrevettem, mielőtt felkapcsoltam volna a villanyt.
- Na, pontosan azért kell idejönnie.
- Nem tehetem, meg van tiltva. És... és a lányommal sem vagyok most, hogy is mondjam, a legjobb viszonyban.
- Éppen a lánya mondta, hogy hívjuk ide, nem érdekli az örökség, nem venné a lelkére, ha ön vagy bárki más meghalna a vagyon miatt.
- Biztos, hogy ezt mondta?
- Higgyen nekem, kérem, miért csapnám be?
- Jó, rendben van, oda megyek.
- Köszönöm a megértését, várjuk.
- Eljön, hadnagy úr? - kérdeztem, pedig már tudtam, hogy ide jön.
- Igen, kisasszony. Ide kísérik a kollégák. Mondta az anyja, hogy nincsenek jóban, persze ezt én tudtam, illetve sejtettem, csak annyit tudtam biztosan, hogy nem jöhet ide, mert a nagybátyja így hagyta meg a végrendeletében. Ha szabad megkérdezni, miért veszték össze az anyjával?

- Bonyolult história ez, hadnagy úr. Ezt így elmondani...
- Hosszú? Nem baj, ráérek.
- Nem olyan hosszú, illetve, de mért ne mondhatnám el, úgyis megígértem a házbelieknek, így legalább ők is hallják. Ezzel még tartozom nekik. Nos, azért veszem össze az anyámmal, mert nem tudta elviselni azt, hogy egy hónapig itt leszek a villában nélküle, és hogy teletömik a fejemet mindennel, vagyis ő attól fél, hogy megtudok egyet-mást, amit esetleg nem kellene megtudnom. Mondta, hogy szerinte nem is kell betartani ezt az úgynevezett fejmosó egy hónapot, de én ragaszkodtam hozzá, mert én tudni akarok mindent, amit lehetséges, kerüljön bármibe is. De azért arra nem számítottam, hogy ilyen sokba kerül, hogy még az életemre is törnek. És akkor még ott van a mások élete is. Például a kertész... Ő adta a legtöbbet ebben az ügyben.
- És Alike. Jó, tudom, ő csak egy kutya - mondta Gizike, de még hozzátette: - Szóval tudják hogy értem.
- Igen, Gizike, csak egy kutya, de ez a kutya megmentette az életemet, mert ha akkor nem nyalja fel a kávé, nem tudtuk volna meg, hogy meg akarnak ölni, és lehet, hogy már nem is élnék, mert nem lennének itt a hadnagy úr és ki lennének szolgáltatva a gyilkosnak.
- A gyilkost ez nem riasztja vissza, amit bizonyít az, hogy a törzsőrmester itt volt a hallban, és attól függetlenül megkísérelték másodszor is megölni, és senkin nem múlt, hogy ez nem sikerült, csupán a véletlennek köszönhető - jegyezte meg a hadnagy, de alig mondta el a mondókáját, bejött az egyik rendőr és mondta:
- Hadnagy úr jöjjön ki az autóhoz, URH-n keresik.
- Hadnagy úr, megint én vagyok.
- Mondja, őrmester.
- URH-n kaptuk a jelentést, hogy betörték Alföldi ügyvéd úr irodájába. Az ügyvéd úr szerint, már ahogy meg tudja állapítani ilyen rövid idő alatt, nem vittek el semmit, ő azt mondja azért, mert nem is volt mit elvinni, ami összefügg a Garbóczi-üggyel. Mert ő meg van róla győződve, hogy azért törtek be az irodájába, hogy hátha találnak valamilyen kompromittáló iratot. De azt állítja, hogy ilyen ott nem volt, ezt megmondta a hadnagy úrnak is. Azt kérdezik a kollégák, hogy engedjék-e el, vagy vigyék a rendőrségre kihallgatni?
- Kísérjék ide, a Garbóczi villába, és hozza magával a papírokat. De egyenesen ide, sehova nem tehet kitérőt. Elegendem van a magánakcióiból.
- Mi történt? - kérdeztem, amikor bejött a hadnagy úr.
- Betörték az ügyvéd úr irodájába - válaszolta a hadnagy.
- Mert nem azt csinálta, amit hagytam, hanem magánakciózik.
- Miféle magánakciókról beszél. Az ügyvéd úr is gyanúsított?
- Nem, az ügyvéd úr nem gyanúsított, legalábbis még most nem az. De ha továbbra is megy a maga feje után, könnyen bajba keverheti magát. Mindig talál magának valamit, valami okot, amivel fel tud bosszantani.
- Hadnagy úr, megjött Garbócziné - szól be az egyik rendőr az ajtón.
- Köszönöm, őrmester, küldje be.

- Nem mer bejönni. Nem hiszi el, hogy a lánya megengedte, hogy ide jöjjön, úgy véli, ön találta ki ezt azért, hogy ide csalja, hogy ki tudja hallgatni.
 - Mondja meg neki, ha ki akarom hallgatni, nem kell, hogy idecsaljam, bevitethettem volna a rendőrségre is. Úgyhogy, jöjjön be! Ne keresse magát, ha már eddig eljutott.
 - De ha nem akar?
 - Győzze meg.
 - Hogyan?
 - Ez az ön dolga.
 - Majd én kimegyek és behívom - mondtam.
 - Köszönöm, Melinda kisasszony, nagyon hálás vagyok érte. Semmi kedvem nem lett volna ahhoz, hogy vitába bocsátkozzam az anyjával. Lehet, hogy egy félóráig is gyözködhettem volna.
 - Semmiség, ennyit igazán megtehetek önöknek azért, hogy éjszakákat virrasztanak miattam.
 - Ez a munkánk, ha nem itt, akkor máshol - és ekkor belépett az ajtón az anyám.
 - Jó estét. Szerbusz, lányom.
 - Csak be mert jönni, Garbócziné?
 - Igen, hallottam, hogy a lányom be akar hívni, ezért adtam rá a fejemet.
 - Jó napot, asszonyom, régen láttam.
 - Én is önt, Gizike.
 - Semmit nem változott ez alatt a pár év alatt, szinte ugyanúgy néz ki, mint amikor elmentek innen.
 - Szinte, de csak szinte... Nagyon fáradt vagyok, nem mehetnék be valahova, hogy ledőljek egy órácskát?
- Láttam az anyám szemében valami huncutságot, biztosan azt gondolta, hogy a pihenést imitálva összeszedi a gondolatait.
- Dehogynem. Természetesen, ha Melinda kisasszony egyetért velem - mondta Oszkár bácsi.
 - Ó, persze. Oszkár bácsi, kísérje fel az anyámat valamelyik szobába.
 - Azonnal, Melinda kisassz... Máris.
 - De, Garbócziné - szólalt meg a hadnagy úr. - Minél hamarabb fel szeretnék önnek tenni egy pár kérdést, ezért ha kipihente magát, kérem, keressen meg.
 - Tudtam én, hogy nem pusztán jóakaratból hoztak ide. Ide hozatott, hogy ki tudjon hallgatni, pedig én semmit nem tudok. Csak azt, hogy valaki a házamba járt, kinyitotta a gázt, hogy felrobbantson.
 - Nem értem, ezek után mi a furcsa abban, ha fel akarok tenni néhány kérdést? Ha nem foglalkoznék az ügyel, akkor az volna a baja. Máskülönben én összefüggést látok az ön elleni és az itteni gyilkossági kísérletekben, na és a kertész meggyilkolásában.
 - Nem értem? - döbbent meg anyám. - Milyen gyilkossági kísérletről beszél, hadnagy úr?
 - Igaz, ön még nem tudja. A lányát akarták megölni, már kétszer is, és a kertészt meg is ölték.

- Akkor azért van itt ön. Ez borzasztó! A lányomat, de miért?
- Azon vagyok, hogy kiderítsem.
- Eddig is rosszul éreztem magam, de most, most... Megyek, lefekszem. Még ma beszélhet velem, hadnagy úr.
- Jöjjön, asszonyom, megmutatom a szobáját.
- Köszönöm Oszkár, menjünk.

A hír hallatára teljesen letört lett az anyám, fel is ment pihenni, de mint később kiderült, gondolkodott és elhatározta magát. A letörtségét Gizike is észrevette, amit szóvá is tett.

- Teljesen letört ez az asszony, ami nem is csoda, hisz a lányát akarták megölni. Minden anya így reagálna. - De jut eszembe, még mielőtt elfelejteném, az emberek, akik a kertben irtják a gazt, behoztak egy kulcsot.

- Miféle kulcsot, Gizike? - kérdeztem.

- Én nem tudom, csak annyit mondtak, hogy a kertben a kisajtóból vették ki, ahol ma irtották a bokrot.

- És ott van valamilyen ajtó?

- Én nem tudom, nem szoktam arra járni. Mert akkora hatalmas bokor volt, hogy ha belekeveredtem volna, még mindig benne kóvályognék.

- Ennyire hatalmas bokor tudott kifejlődni azóta, amióta meghalt Garbóczi úr? - kérdezte a hadnagy.

- Nem, nem. Már akkor is megvolt, amikor még az úr élt, sőt, én itt vagyok húsz éve, de az már akkor is megvolt, és már akkor is hatalmas volt.

- És miért nem lett kivágva? Már csak azért kérdezem, ha nekem ilyen villám lenne, nem tűrnék meg ilyen nagy gazt.

- Ezt én is furcsállottam - mondta Gizike -, mert mindent olyan rendben tartatott Garbóczi úr, de ezt a bokrot kifejezetten megtiltotta, hogy kivágja bárki. Azért mondom, hogy bárki, mert ha betette a lábát valamilyen kertészsegéd, mindjárt azzal akart jó pontot szerezni Garbóczi úrnál, hogy ki akarta irtani a bokrot. Meg is tette volna, de mindig meg kellett kérdezni, hogy hova vigyék azt az irdatlan sok gallyat, ami lesz, ha kivágja a bozótot. És akkor érte őket a hidegzuhany. Az úr elővette a kertészt, hogy ha idehívja ezeket az embereket, miért nem ügyel rájuk. Miért hagyja, hogy kivágják a bokrot? Két alkalom után már a kertész azzal kezdte minden új embernek, hogy a bokorhoz hozzányúlni tilos. De még így is volt, aki megkerülte, és csak megkérdezte Garbóczi úrtól, hogy kivághatja-e? Nem fért a fejükbe, miért kellene meghagyni egy ilyen dzsungelt.

- És ön ezek szerint nem tudja, hol van az a kisajtó? - kérdezte a hadnagy.

- Nem, egyáltalán nem - mondta Gizike. - Nem szoktam arra járni. A zöldséges a másik irányban van, a villa háta mögött.

- És ki tudna engem oda vezetni?

- Akár én is. Odavezetni oda tudom, mert tudom, hogy hol van az a bokor, csak ritkán járok arra.

- Meg én is oda tudom vezetni - mondtam. - Gyerekkoromban játszottunk ott. Bújócskáztunk az unokatestvéreimmal. Egyszer rászedtek, hogy bújjak bele a bokorba, és nem tudtam kijönni

belőle. Az unokabátyám direkt rám akasztott négy-öt tüskés gallyat. Úgy megijedtem, hogy elkezdtem torkom szakadtából ordítani, ezt az ordítást szó szerint értse. Jól emlékszem, pont te jöttél ki először, Gizike, és én olyan hálás voltam. Azt hiszem, akkor szerettelek meg igazán. Azt hittem, hogy soha nem tudok kiszabadulni, mert az unokatestvéreim azt mondták, hogy ők bizony nem szólnak senkinek, majd valamikor megtalálják a csontvázamat. Azután jött a nagybátyám is, kivettetek a gallyak közül, és a nagybátyám mind a hármunkat megbüntetett. Vagyis elvert minket. Csorgott belőlem a vér a tüskéktől, meg plusz a verés, de nem bántam, mert kapott a két testvér is, és azt nekem olyan jó volt látni, de olyan jó. Hát ilyen kalandom volt nekem a bokorral, hadnagy úr. Úgyhogy én is oda tudom vezetni önt, melleleg nincs messze, de ott most nagyon sötét van.

- Nem baj, viszünk lámpát. Vagy autóval nem lehet oda menni? Mert akkor meg van oldva a lámpakérdés.

- Á, nem. Fák vannak arra, nem fér el az autó.

- Akkor, Gizike, kerítsen lámpákat, ha megkérhetem.

- Megyek, hadnagy úr.

- Ön emlékszik arra, hogy hol van ez az ajtó, kisasszony? - kérdezte a hadnagy úr.

- Fogalmam sincs, hogy hol lehet - mondtam -, én nem emlékszem rá. Pedig annak idején bebarangoltam a kertet széltebe-hosszába. Igaz, miután megtörtént az incidens, arra gondolok, miután szinte bezárt magába a bokor, kerültem azt a környéket, mindig rossz érzésem támadt, ha arra kellett mennem.

- Ez érthető. Nem baj, majd kimegyünk, és megnézzük, mi is az a kisajtó, lehet, hogy csak egy régi, beomlott pince - mondta a hadnagy úr.

- Igen... De az is lehet, hogy azért nem hagyta kívágni azt a gatz a nagybátyám, hogy álcázza azt az ajtót. Nem gondolja, hadnagy úr?

- Végül is lehetséges, különben mi értelme lenne az egésznek. - Nyílt az ajtó, bejött egy rendőr és mondta:

- Hadnagy úr, meghozták az ügyvéd urat a kollégák.

- Jó estét, hadnagy úr, jó estét mindenkinek - köszönt Zoltán, mint aki most van itt először.

- Ügyvéd úr, meg van elégedve magával?

- Mire gondol?

- Csak arra, amíg ön nyomozósdit játszott, addig lehet, hogy elvittek az irodájából valamilyen fontos iratot.

- Nem vittek el semmit és semmiféle iratot. A pánceszekrényt nem törték fel, nem tudták feltörni, úgy vélem, hogy nem profi volt, vagy voltak. Itt van a pánceszekrény tartalma. Már az irodámban átadtam a rendőröknek, sőt, én csak kinyitottam az ajtaját, és mondtam a kollégáinak, hogy ők vegyék ki, ami benne van, nehogy az legyen, hogy valamit elemeltem belőle.

- Ügyes, ügyvéd úr nagyon ügyes. Melleleg lehet, jól tette, hogy nem mindjárt az irodába ment, mert ki tudja, mi történt volna, ha meglepi a betörőt. Lehet, hogy talán meg is öli önt.

- Ez eddig eszembe sem jutott. De lehet, ha mindjárt oda megyek, elkapom a szemetet!

- Az lehet. Ha bír vele. És ha nem? Ki tudja, ki az és milyen erőben van? És akkor még mindig ott van az, hogy azon kívül, hogy betört az irodájába, mást egyelőre nem tudtunk volna rábizonyítani.

- Az lehet, de legalább tudtuk volna, hogy ki az illető, vagy esetleg csak megbízták, és ha elmondjuk, hogy miben segédkezik, inkább vallott volna, minthogy belekeveredjen egy gyilkossági ügybe.

- Ez is előfordulhatott volna, de én még mindig azt mondom, hogy jobb volt így. Inkább később derítsem ki, hogy ki a tettes, mint hamarabb, de több áldozattal. - Gizike jött be a hallba.

- Jó estét, ügyvéd úr.

- Jó estét, Gizike.

A köszönés után a hadnagy úrhoz fordult, majd mondta:

- Itt vannak a lámpák, hadnagy úr.

- Jó, akkor menjünk - mondta a hadnagy.

- Milyen lámpák? - kérdezte Zoltán. - És minek ez a sok lámpa?

- Csak jöjjön, ha van kedve, majd közben elmondom. Nem biztos, hogy érdekes, de utánajárunk. Az van, hogy a munkások találtak egy ajtót, benne a kulccsal, a kulcsot behozták, mi pedig most megyünk megkeresni a hozzávaló ajtót.

- És hol az az ajtó?

- Állítólag a villa háta mögött volt egy nagy bokor, azt most kivágták, és ott valahol, de hogy hol, azt senki nem tudja, se Oszkár, se Gizike, senki. Illetve a bokorirtók, ők tudják, de ők már hazamentek.

- Itt vagyunk. Vigyázzanak, nehogy elessenek. Tudják, a stipákok, amibe Melindát majdnem belelőkték - mondta Gizike, holott neki kellett volna a legjobban vigyáznia. - Meg is jegyeztem:

- Rendben Gizike, de maga is vigyázzon, hisz ön vezet minket.

- Én ezen a falon nem látok semmiféle ajtót, és önök? - kérdezte Gizike.

- Nem, én sem - mondta az ügyvéd úr, majd még hozzátette: - Ez egy kőfal, még csak egy lyukat sem látok rajta, nem még egy ajtót. Mit szól hozzá, hadnagy úr?

- Hogy mit szólok hozzá? Én sem látok semmi szokatlant. Olyannyira, hogy merem állítani, hogy ezen a kőfalon nincs semmiféle ajtó. Valamit biztosan félreértett, Gizike.

- Nekem azt mondták az emberek, hogy ott volt az ajtóban a kulcs, ahol a bokrot kivágták. Hát a bokor itt volt, innen vágták ki.

- Így nem jutunk semmire - mondta a hadnagy -, majd holnap megkérdezzük azokat az embereket arról az ajtóról, most pedig menjünk vissza a villába, mert csak azt fogjuk elérni, hogy mind megfázunk.

- Azért valaminek csak kell lenni, máskülönben honnan vették a kulcsot azok az emberek - szólt Zoltán, és még egyszer átvizsgálta lámpájával a kőfalat.

- Biztosan igaza van, ezért fogjuk őket megkérdezni holnap, de most láthatja, ügyvéd úr, hogy semmire nem jutottunk.

- Nem, ez így igaz. Engem nagyon izgat, alig várom, hogy reggel legyen. De miért nem hozatja ide most azokat az embereket?
- Mert szerintem reggelig várhat a dolog, ügyvéd úr.
- Nem kellene mindnyájukat, csak egyet - próbálkozott még egyszer Zoltán, de a hadnagy hajthatatlan maradt.
- Mondom, reggelig várhat. Én is azt gondolom, amit ön, szerintem is van jelentősége annak az „ajtónak”, de sem az ajtó nem szalad el, sem pedig az emberek.
- Jó, megértettem. Várunk reggelig - nyugodott bele az ügyvéd úr. Közben visszaértünk a villába, jólesett a meleg, hideg volt kint. Alighogy beértünk, Gizike mindjárt a feladatára koncentrált. Hiába, vérbeli házvezetőnő.
- Megyek, hozok be valami meleg italt, majd utána készítek vacsorát. Velünk eszik, hadnagy úr? - Az jutott az eszembe, hogy engem meg sem kérdez, hogy meg akarok-e hívni valakit egyáltalán. Látszott, hogy az ilyen ügyekben mindig ő döntött. Vagyis szabadkezet kapott attól a „goromba” nagybátyámtól.
- Nem akarok zavarni - mondta a hadnagy.
- Egyáltalán nem zavar, sőt örülnék neki, ha velünk tartana. Ahol van ötnek étel, ott akad a hatodiknak is - tettem hozzá, de csak azért, hogy kisegítsem Gizikét.
- Ebben az esetben köszönöm, mert még nem áll szándékomban elmenni, még várok, és kikérdezem az anyját, talán tud valami okosat mondani nekem.
- Itt vagyok - szólalt meg anyám a lépcső tetejéről -, állok rendelkezésére, hadnagy úr.
- Hamar kipihente magát.
- Semmit nem aludtam. Azt hittem, úgy el fogok aludni, hogy egy óráig fognak költögetni, mire életet vernek belém. Lehet, hogy úgy lett volna, ha ön nem mondja el az itt történeteket. Nagyon felzaklattak az itteni események. Állandóan az járt a fejemben, ki lehet az, aki meg akarja ölni az én lányomat.
- Éppen ezért fontos, hogy válaszoljon a kérdéseimre, és ha valamit tud, de nem kérdezem, kérem, mondja el a lánya érdekében.
- Megteszem, nekem mindennél fontosabb a lányom, ezért nem fogok elhallgatni semmit.
- Nagyszerű! Akkor talán menjünk be egy üres szobába, ahol nyugodtan tudunk beszélni egymással. Oszkár, tudna nekünk egy szobát, ahova elvonulhatunk Garbóczinéval, hogy kikérdezhessem?
- Természetesen, jöjjenek velem.
- Kíváncsi lennék, mit mond az anyám a hadnagy úrnak - fordultam Zoltánhoz.
- Szerintem, amit tud, mindent el fog mondani, mert rájött arra, hogy segítheti a nyomozást és így megvédheti önt.
- Úgy néz ki, mégis igaz, amit a nagybátyám állított, mármint az, hogy a szüleimnek a keze benne volt az unokatestvéreim halálában.
- Igen úgy néz ki, nagyon sajnálom, ezt nem akartuk, csak azt, hogy a nagybátyáról megváltozzon a véleménye, hogy ne tartsa rosszabbnak, mint amilyen volt valójában.
- Hagyja, Zoltán. Ezt a forgatókönyvet nem ön írja, legalábbis most már nem.

- Sajnos, ez igaz.
- De tudja, Zoltán, engem nagyon izgat valami.
- És mi lenne az?
- Vajon milyen ajtót találtak az emberek?
- Higgye el Melinda, hogy én is nagyon kíváncsi vagyok rá, de ezt csak holnap fogjuk megtudni. Valamit kombinálok, de még nem merem kimondani, mert félek, hogy egy oltári nagy hülyeség.
- Nem baj, azért csak ossza meg velem.
- Nem lehet, ma már ügyvéd létemre elkövettem egy baklövést, nem akarom, hogy ráadásul még hülyének is nézzenek. Mert a végén még híre megy, és akkor visszaadhatom az ügyvédi diplomámat.
- Jó, akkor kombinálok én maga helyet is. Szerintem azt akarja mondani, hogy ha létezik az az ajtó, azon keresztül be lehet jutni a villába.
- Ezek szerint mégsem olyan hülyeség, amit kigondoltam?
- Szerintem nem. De ez a hadnagy úrnak hogyhogy nem jutott eszébe?
- Eszébe jutott, egészen biztos, csak ő óvatosabb, mint mi, nem akar feleslegesen állást-foglalni olyan dologban, amiben nem biztos, és neki van igaza. Máskülönben miért tartotta volna fontosnak, hogy kimenjen megnézni sötétben azt az ajtót.
- Mi nem bírjuk megállni, hogy ki ne mondjuk azt, amit gondolunk.
- Én nem bírom megállni. Én mondtam ki, ön nem.
- Nem mondtam ki, de tudta, hogy mit akarok mondani.
- Ez igaz, éppen ezért nem is biztos, hogy olyan nagy hülyeség. - Ekkor kinyílt az az ajtó, amelyiken nemrég bement a hadnagy úr és az anyám. Az anyám? Én most egy megtört öreg-asszonyt láttam kijönni abból a szobából. Hallottam, amint a hadnagy úr mondta:
- Köszönöm, Garbócziné, sokat segített, de tudja, hogy ez egy beismerő vallomás volt?
- Igen, tudom. És most ugye letartóztat?
- Nem tehetek mást. Jöjjön, menjünk ki, és utasítom a kollégákat, ők majd bekísérik a rendőrségre. - Sajnálni fogom a lányát, de nem tehetek mást.
- Igen, ez nekem is kellemetlen lesz, de higgye el, már nagyon bántott a lelkiismeret, még ha nem is látszott.
- Törzsőrmester!
- Igen, hadnagy úr.
- Kísérje Garbóczinét a rendőrségre, le van tartóztatva. Bilincset csak kint tegyen rá.
- Értettem.
- Letartóztatták az anyámat? - kérdeztem, ahogy szinte szaladtam anyám felé.
- Igen kisasszony, kénytelen voltam megtenni.
- Tehát mégis igaz, amit a nagybátyám állított? - kérdeztem az anyám felé fordulva, de a hadnagy úr válaszolt a kérdésemre.

- Igaz, sajnos igaz, kisasszony - majd kivitték az anyámat, és még a hadnagy úr hozzátette:
- És a nagyobb bünt az anyja követte el, vagy csak a férjét védi. Attól tartok, ez már soha nem fog kiderülni, hacsak az anyja nem dönt másképp. Pedig így az ítélet sokkal súlyosabb lesz. Mondtam neki, ha a férje volt a főbűnös, mondja el, neki már úgyis mindegy, de hajthatatlan volt. Szerette a férjét, még halála után sem akarja bántani. Pedig neki egyszerűbb lenne, sok asszony rákenne mindent a férjére, csak hogy ő megússza a legkevesebb büntetéssel. Ő nem ilyen.
- Kész a vacsora, teríthetek? - lépett be ebben a drámai pillanatban Gizike. Látta, hogy nem a legjobb pillanatban jött, már fordult volna vissza, de én felemeltem a kezem és mondtam:
- Terítsen, Gizike.
- Ha megengedik, én mégiscsak inkább elmennék, még akadt egy kis dolgom - mondta a hadnagy úr.
- De azt mondta, hadnagy úr, hogy még marad - erősködtem.
- Igen, de már az anyját kihallgattam, így most egyelőre itt nincs dolgom. Természetesen az egyik kolléga itt marad, amíg az őrmester úr ide nem ér. Jó éjszakát, holnap találkozunk. Ja igen, a munkások várjanak meg itt a ház előtt, és ügyvéd úr: semmi magánakció!
- Nem lesz magánakció, hadnagy úr, megígérem.
- Kár, hogy nem találtuk meg azt az ajtót - gondolkodott útközben a hadnagy -, mert ha kiderülne, hogy azon keresztül be lehet jutni az épületbe, akkor az megmagyarázná azt az esetet, amikor Melinda kisasszonyt lelőtték az erkélyről. Ha fel lehet jutni, ha egyáltalán be lehet jutni a villába. Majd holnap kiderül. Majd a melósok megmutatják azt az ajtót. Addig is szólok a rádión az őrmesternek, hogy mindenki a hallban tartózkodjon. De lehet, hogy még bent lesz a rendőrségen, és majd ott elmondom neki, miért kell, hogy ne menjenek be a szobába aludni. Azt is közlöm vele, hogy ez csak egy feltevés, tehát nem biztos, hogy van egy olyan bejárat, amit senki sem tud, hogy létezik. Az ügyvéd úr is biztos sejti, hogy miért lett volna fontos tisztázni ezt az ajtókérdést. Nagy a szorongás a villában, biztos ezekről a dolgokról beszélgetnek most is.
- Vajon mi fog még kiderülni ebben az ügyben. A kertész meghalt, az anyámat letartóztatták, engem már kétszer meg akartak gyilkolni, mi jöhet még, Zoltán? Ugye még ön sem számított ilyen dolgokra?
- Nem, egyáltalán nem. Én csak arra számítottam, hogy meg kell győznöm arról... Arról, amit most már tud, és mindent kövessek el, annak érdekében, hogy fogadja el, amit a nagybátyja a végrendeletében hagyott. Még csak meg sem fordult a fejemben, hogy ilyen ügybe keveredek és még gyanúsított is vagyok. Igaz, ezt magamnak köszönhetem.
- De ha bebizonyosodik, hogy létezik az a rejtekajtó, mert ugye, ha van, akkor rejtekajtó, hiszen senki nem tudja, hogy hol van és hova vezet, akkor az egyik gyanútól megszabadul, és az nem kevés, sőt szerintem már akkor a hadnagy úr nem is fogja önt gyanúsítani. Szerintem már most sem gyanúsítja jobban, mint bárki mást, és nem is gyanúsította.
- Lehet, majd holnap minden kiderül, remélem. - Ekkor csengettek, és Oszkár beengedte az őrmester urat.
- Jó estét, már itt is vagyok.
- Iszik egy meleg teát, őrmester? - kérdezte Gizike.
- Köszönöm, jól fog esni.

- Töltök önnek. - Eközben a másik rendőr köszönt, majd távozott.
 - Majd én töltök, csak menjen Gizike, és végezze a dolgát, ha van, ha nincs, akkor pihenjen, vagy akár le is fekhethet.
 - Éppen a lefekvéssel kapcsolatban akarok mondani valamit, kérem, hallgassanak meg.
 - Mondja, őrmester.
 - Tehát, ha mód és lehetőség van rá, próbálják meg itt, a hallban megoldani a pihenést. Nem én találtam ki, a hadnagy úr kéri önöket erre.
 - Igen, és nem tudja, hogy miért? - kérdeztem.
 - Nem mondhatom el, sajnálom.
 - Tehát, ön tudja?
 - Nem tudom, mivel a hadnagy úr is, csak sejtí.
 - Akkor elárulok egy titkot, mi is tudjuk. Illetve csak sejtjük. A titkos bejárat miatt van, jól mondom?
 - Nem mondhatok semmit.
 - Mi sem mehetünk a szobánkba, Oszkárral? - kérdezte Gizike.
 - Ez csak egy kérdés - mondta az őrmester -, de örülnék, ha nem mennének. Maradjanak önök is itt, egy-két órát itt is lehet aludni, és ha majd vége lesz ennek, majd nyugodtan pihenhetnek ott, ahol akarnak.
 - Jó, megértettük, őrmester úr.
- Az éjszaka csendesen telt el, beszélgettünk, néha el-elszundítottunk, de alapjában véve nem történt semmi. Reggel lett, és mindnyájan megnyugodtunk, hogy megúsztuk az éjszakát, nem törtek az életünkre. Amint kivilágosodott, megkérdeztem:
- Milyen időnk lesz ma, Oszkár? Mit állapít meg, ha kinéz az ablakon. Tudja, ön az én időjósom.
 - Szerintem jó. Jön fel a nap, ami remény arra, hogy kellemes, tavaszias idő lesz. De ez nem csoda, hisz tavasz van.
 - Ez az, tavasz van, éppen ezért a jó időből nagyon hamar lehet rossz.
 - Igaz, Melinda, de a tavasz után csak a nyár következik.
 - Én most megelégednék egy kiadós éjszakai alvással is. Úgy igazán, ágyban, párnák között. Ki tudja hány napot kell még a hallban eltöltenünk. A gyilkos meg nevet rajtunk, ha tudja, hogy itt nyomorgunk, mert félünk tőle.
 - Majd csak sikerül megoldani a hadnagy úrnak ezeket a bűntényeket, és akkor majd megnyugodhatunk, és mindenki ott lehet, ott alhat, ahol akar.
 - Úgy látom, megjöttek a munkások.
 - Hívja be őket, Gizike, mégsem lehet, hogy kint álldogáljanak ebben a hidegben.
 - Megszokták ők ezt az időjárást is, épp úgy, mint a rekkenő hőséget. Nekik muszáj hozzászokni, mert máskülönben éhen halnának.

- Azért más, amikor dolgozik valaki, vagy csak úgy álldogál. Hívja be őket a konyhába és kínálja meg őket valamivel. Biztos jól fog nekik esni a meleg étel, ital, és mondja meg nekik, ne menjenek sehova, a konyhában várják meg a hadnagy urat, mert beszélni akar velük.

- Megmondom, Melinda.

- Talán meg kellene kérdezni őket, hogy milyen ajtót találtak? Megyek is, hátha megtudok valamit.

- Maga csak ne menjen sehova, Zoltán. Elfelejtette, mit mondott a hadnagy úr? Csak semmi magánakció, emlékszik. Megint bajba akarja magát keverni?

- Ugyan, mi baj lehet abból, ha elbeszélgetek az emberekkel?

- Abból még semmi baj nem lenne, de ön nem elégedne meg annyival, mert ha megmondják, hogy hol az az ajtó, biztosan kimenne, ha vezet valahova, bemenne, és a hadnagy úr meg le-tartóztatná. Hiányzik ez magának? Miért akar mindenáron a feketelista élére törni? Nincs már így is éppen elég baja?

- Igaza van, éppen elég bajom van, de szeretném minél hamarabb elkapni azt a gazembert. Nekem az olyan rossz, hogy szenvedni látom, mert én...

- Mert ön? - már azt hittem olyat mond, ami nekem is tetszett volna, de meggondolta magát.

- Nem érdekes, nincs jelentősége, most még nincs.

- Mikor lesz jelentősége, és minek?

- Kérem, hagyjuk, majd egyszer.

- Mintha az apámat hallanám. Ő is mindig azt mondta: majd egyszer. És ez lett belőle. Gyilkosokká váltak, azért, hogy én gazdag legyek. Arra nem is gondoltak, hogy esetleg nekem jobb lett volna, ha ezt az egészet nem kellett volna átélnem. Most már biztos, hogy nem kell az örökség, és se örökség, se anyám, és se szülő iránti tisztelet. Mindenem odalett egy pár nap alatt. Nincs semmim és senkim. Még a faluból is el kell költöznöm, mert itt már nem fogok tudni élni, mert ujjal fognak rám mutogatni, ott megy az a lány, akit gyilkosság árán akartak a szülei vagyonhoz juttatni. Most mondja meg nekem, hogy maradhatnék itt ezek után?

- Sajnos igaza van, már túl nagy a nyilvánosság, így már csak azt lehet tenni, hogy elad mindent, és elmegy minél messzebbre innen.

- Gondolja, hogy meg akarok tartani bármit, ami ide köt? És gondolja, ha nincs ilyen nagy nyilvánosság, megtartottam volna bármit is, mintha mi sem történt volna? Hát nem! És nagyon sajnálom, ha ilyennek gondoltak a nagybátyámmal.

- Nem ilyennek gondoltuk, tudtuk, ha megtudja az igazságot, biztos nem kell semmi, amit így szereztek önnek a szülei. De azt is tudtuk, ha nem intézzük úgy a dolgot, hogy ide jöjjön, soha nem fogja megtudni az igazságot, ez viszont a nagybátyját zavarta volna, mert amíg ön él, vén mocskoknak tartotta volna, ami ugye nem helyénvaló, nem lehet egy embert éveken át azért el-ítélni, amit nem követett el. A bátyja tudta, nem a legjobb ember a földön, de az nagyon fontos volt a számára, hogy az unokahúga szemében ne legyen rosszabb, mint amilyen valójában volt, mert higgye el, szerette önt. A maga módján, nagyon szerette. - Kinézett az ablakon, majd mondta: - Megjött a hadnagy úr.

- Jó reggelt, őrmester, levegőzik? - kérdezte a kint álldogáló rendőrt.

- Igen, hadnagy úr, hosszú volt ez az éjszaka. Nagyon meg tudja viselni a szervezetet, ha állandóan ugrásra készen kell állni, és lesni mindenkinek a mozdulatát, mert nem tudni, ki

mikor akar elkövetni valamilyen gazságot. Meg arra is gondoltam, ha valaki gyilkolni akar, lehet, hogy én lettem volna az első, hogy utána nyugodtan végezhesse a „dolgát”.

- Van benne valami, őrmester, úgyhogy nem is baj, ha éberebb volt a szokottnál.

- Jó reggelt, kisasszony, önnek is, ügyvéd úr.

- Jó reggelt önnek is, hadnagy úr - köszöntünk vissza.

- Hogy telt az éjszaka?

- Vajon hogy telhetett? Hol az egyikünk szunyókált el egy fél órára, hol pedig a másikunk. Természetesen az őrmester úr kivételével. Nem tudom, meddig fogjuk ezt bírni?

- Higgyék el, én sem aludtam semmit. Az éjszaka felét az irodában töltöttem, törtem a fejem, megpróbáltam összerakni a láncszemeket, de nagyon hiányos még. Az éjszaka másik felét pedig otthon töprengtem át. Tudom, hogy itt a megoldás a szemem előtt, de valami miatt nem látom. Jut eszembe, megjöttek a munkások?

- Meg, a konyhában várják, hogy behívja őket - mondtam.

- Nagyszerű, én megyek hozzájuk, beszélek velük - és elment a konyha felé. Én pedig Zoltánhoz fordultam és mondtam: - Látja, éppen elkapta volna a hadnagy úr, amint megszegi az ígéretét.

- Igaza van, jó, hogy hallgattam az okos szóra.

- Jó napot, uraim - köszönt a munkásoknak a hadnagy.

- Jó napot - köszöntek vissza ők is.

- Azért hagytam, hogy itt várjanak meg, mert mi kimentünk az este, de nem találtunk semmi-féle ajtót azon a falon, ezért szeretném, ha megmutatnák, hogy hol van.

- Azért nem találta, mert nem a falon kell keresni, hanem a földön - mondta egy ősz hajú, ötven év körüli ember, majd folytatta: - Mi meg voltunk róla győződve, hogy akik itt laknak tudják, milyen ajtóról van szó.

- Tehát a földön... És hova vezet az az ajtó?

- Fogalmunk sincs róla.

- Azt akarja mondani, hogy találnak egy rejtekajtó-félét, és nem nézik meg, hogy mi van mögötte?

- Így igaz. Annyi ablak van ezen az épületen, ki mer valamit is csinálni, ami nem a munkájához tartozik? Az egyik kollégánk mondta, nehogy bemenjünk, mert meg találnak látni, sőt még a kulcsot sem akarta, hogy bevigyük, de én azt mondtam, ugyan mi bajom lehet belőle? Úgy gondoltam, talán megkínálnak egy felessel, de tévedtem, biztos eszébe sem volt annak az asszonynak, aki szokott kínálni minket. Úgy tudom, hogy ő a szakácsnő.

- Igen, Gizikének hívják.

- Na, nekiadtam oda azt a kulcsot.

- Önök négyen mindig együtt vállalnak munkát?

- Nem, a kertész keresett meg minket, ő szólt nekünk, eljött a faluba emberekért, és minket talált.

- Azelőtt nem is ismerték egymást?

- Dehogynem, ő például a sógorom, ez a csibész meg a bátyám fia. Ezzel a bitanggal meg együtt jártam még iskolába is, pertu barátok vagyunk.
 - Így ismerik egymást, és a négyük között egy bátor ember sem volt, aki be mert volna legalább nézni ezen az ajtón?
 - Nem. Annyira ellenezte a kollégánk.
 - És melyikük volt az?
 - Az nincs itt, valamiért nem jött ma.
 - Igen? Ő is a falujukba való?
 - Nem.
 - Akkor?
 - Fogalmunk sincs róla. Nem ismertük azelőtt. Itt találkoztunk először. De meg is gyűlt vele a bajunk, nem hiszem, hogy eddig fizikai munkával kereste a kenyerét.
 - Miből gondolja?
 - Mert valahogy nem tudott hozzáállni a dologhoz. Ha nem vigyázunk rá és nem a könnyebb munkát bízuk rá, képes lett volna magát össze-vissza vagdalni.
 - Hogyan könnyebb munkát?
 - Úgy, hogy mi vagdaltuk ki, amit ki kellett, ő meg hordta csomóra valamelyikünkkel, mert mi négyen váltottuk egymást, csak ő volt állandó gallyhordó.
 - Értem... És egyáltalán semmit nem tudnak róla?
 - Nem, semmit. Illetve a keresztnévét, azt tudjuk. Andrásnak hívták.
 - András, András... - Jó, menjünk és nézzük meg azt az ajtót, lehet, hogy nincs is jelentősége, de ha az lesz, amire gondolok, akkor... De majd meglátjuk. Addig nem kombinálok. - Kijött a hadnagy úr az emberekkel a konyhából, és indultak a bejárat felé, de Zoltán megállította őket a kérdésével.
 - A kulcsot viszi, hadnagy úr?
 - Itt van nálam, tegnap eltettem, mert még véletlenül kísértésbe talált volna esni.
 - De nyugodtan velünk jöhet, tudom, nagyon kíváncsi rá, hogy hova vezet az az ajtó. Nem venném a lelkemre, ha valami baja lenne, mert nem engedtem, hogy velünk jöjjön.
 - Én is mehetek?
 - Persze, kisasszony, jöjjön csak. - A munkások egyenesen oda vezettek, ahol a bokor volt, és rámutatva egy kis vaslemezre, mondták:
 - Itt van. A bokor közepében volt.
 - Talán nyissuk ki - javasolta izgatottan Zoltán.
- A hadnagy úr odament, lehajolt, beleillesztette a zárba a kulcsot és elfordította, majd mondta:
- Ez nagyon könnyen elfordult, nem úgy néz ki, mint amit nem szoktak nyitogatni. Na, nyissuk fel.
 - Egy keskeny járat. Nézzük meg, hova vezet, ha vezet valahova egyáltalán. - A hadnagy úr és Zoltán bepréselték magukat a szűk nyíláson, mentek pár métert, majd a hadnagy úr mondta:

- Itt vége van.
- Szerintem már a villa alatt vagyunk, biztosan nincs vége, máskülönben mi értelme lenne? - mondta Zoltán.
- Lehet, hogy valamiért nem építették tovább - jegyezte meg a hadnagy, de az ügyvéd nem adta fel, és egyszer csak felkiáltott:
- Ez az! Kinyílt! Mondtam én.
- Tudtam, hogy jó ötlet, ha megengedem, hogy ön is jöjjön, ügyvéd úr. Már is hasznossá tette magát és bizonyosságot szereztem az ártatlanságáról is.
- Tudom, hadnagy úr, mert ha tudtam volna a bejáratról, bolond lettem volna kinyitni.
- Már nem is vagyok benne biztos, hogy ártatlan - nézett Zoltánra mosolyogva, és még hozzátette: - Mert lehet, hogy ez csel az ön részéről. - Az ügyvéd nagy, kerek szemekkel nézett rá.
- Na, ne ijedjen meg - mondta a hadnagy -, láttam én az izgalmat, amit csak egy olyan ember látni, aki valami újat talál. Menjünk tovább.
- Ez a lépcső szerintem a villába vezet, és ha nem tévedek, abba a szobába, ahonnan Melinda kisasszonyt lelőtték az erkélyről - mondta az ügyvéd, a hadnagy helyeslően bólintott, majd mondta:
- Én is úgy látom, de menjünk fel és ki fog derülni.
- Itt megint úgy néz ki, mintha vége lenne, de mi már nem dőlünk be az ilyenek. Gondolom, egyetért velem, ügyvéd úr?
- Teljes mértékben. Keressük meg, amivel ki lehet nyitni, valami... Valamibe beleakadt a kezem. Ez lesz az, már csak azt kell megtudni, hogy működik?
- Csak próbálgassa, majd csak összejön.
- Megvan! Nyílik! - és beléptek abba a szobába, amelyikben engem szállásolt el Oszkár bácsi még az első este, és amelyikben annakidején laktunk a szüleimmel.
- Hát ezért nem vette észre Melinda, hogy valaki a háta mögé lopódzott, mert nagyon halkán működik a rejtékajtó. Így már érthető, miért nem vette észre senki, hogy feljött valaki. A törzsőrmester hiába őrködött a hallban, hiába figyelt mindenre, erre nem számíthatott. Ki gondolta volna akkor, senki. Ez sok mindenre magyarázatot ad, arra is, hogy került a tejbe a mérge. Persze, hogy közöttünk kereste a tettest a hadnagy úr, és nem egy kívülállóra gyanakodott, aki ezen a járaton ki-be mászkálhatott az épületbe.
- És milyen szerencse, hogy a kertész meggyilkolása után nem küldték el a munkásokat, mint ahogy Melinda kisasszonynak szándékában volt.
- És milyen szerencse, hogy én nem figyeltem oda az események miatt rájuk, mert a Garbóczi úr iránti tiszteletből nem engedtem volna hozzányúlni a bokorhoz - mondta Gizike a szobaajtóból, mert időközben visszamentünk a villába, mert nagyon hideg volt, és nem vettünk fel semmi meleg ruhát.
- Bizony, Gizike, jó, hogy el volt foglalva az eseményekkel. Lehet mondani, hogy a szerencsés véletlenek sorozatának lehet köszönni ezt a felfedezést.
- Igen, hadnagy úr, de az ügy még mindig nincs megoldva, mert nem tudjuk, hogy ki használta ezt a titkos folyosót, és amíg az illető szabadon van, kitalálhat valami más megközelítést, hogy végezzen Melindával - mondta Zoltán.

- Ez igaz, de bízom benne, hamarosan meglesz a tettes, ugyanis van egy gyanúm.
- Talán tudja, hogy ki az elkövető?
- Még nem, de ha igaz a feltevésem, hamarosan megtudom. - Mentünk le a lépcsőn, és a hadnagy úr mondta az őrmesternek:
- Őrmester, hívja be a munkásokat, sőt mindenki jöjjön a hallba. - Amikor mindenki bent volt, leültünk, csak a hadnagy úr állt vagy járkált. Megkérdezte:
- Mondják csak, tudnak-e valakit, aki közelebbi kapcsolatban volt Garbóczi úrral és Andrásnak hívnak?
- Nem, az üzletfelei között nem szerepel ez a név, de az orvosát Andrásnak hívják - mondta Zoltán. Ezután a hadnagy a munkásokhoz fordult.
- Meg tudnák nekem mondani, hány éves lehetett a kollégájuk?
- Huszonöt és harminc között, fiatalember volt.
- Akkor a doktor úr nem lehetett, ő jóval öregebb.
- Senki nem emlékszik valakire, akit Andrásnak hívnak?
- Én kettőt is tudok mondani - szólalt meg Gizike -, egyik a doktor úr...
- Ő nem jó, fiatalabbat mondjon - mondta a hadnagy.
- És a fia - tette hozzá Gizike.
- A fia? Ő már jobban érdekel. Hány éves?
- Huszonhét.
- Ő már beleillik a képbe. És esetleg azt is tudja, hol tartózkodik ez a fiatalember?
- Már nem láttam vagy három éve, úgy tudom, hogy Pesten van, ott praktizál. Az apja mondta, nagyon ritkán jár haza a fiam, mert nagyon nélkülözhetetlen a munkahelyén. Ezt mondta az apja, de én tudom, ez nem fedi a valóságot, Garbóczi úr mondta nekem, hogy panaszkodott neki az orvosa, hogy összeveszett a fiával. Azt, hogy miért, én nem firtattam, ő meg többet nem mondott.
- De lehet, hogy időközben kibékültek. Köszönöm, Gizike, sokat segített. De mondja csak, nem ismert fel senkit ezek közül az emberek közül?
- Dehogynem! Látásból mindegyiket ismerem... Illetve, az ötödik embert csak messziről láttam, vele nem beszéltem soha. Nem jött be, én meg nem mentem ki. Nem ivott az soha semmit, nem fogadott el semmit. A kollégái mondták, ne is foglalkozzam vele, mert egy bumburnyák.
- Én úgy gondolom, csak azt hiszi, Gizike, hogy nem beszélt vele és hogy nem ismeri.
- De miért állítaná valótlant? Miből gondolja, hogy ismerem azt az embert?
- Nem akarattal, azt hiszem, később rá fog jönni, hogy igazam van. - Őrmester!
- Hadnagy úr?
- Próbálják megkeresni a fiatal doktor urat, na, nem maga, szóljon be URH-n, de csak elegánsan, úriember módjára, hiszen még semmit nem tudunk, lehet, hogy rossz a nyom.
- Intézkedem, hadnagy úr.

- Ön pedig, hogy is hívják?

- Nagy Mihály, uram.

- Mihály, ha megkérhetem, bemenne a rendőrségre és ott az ön segítségével készítenének egy fantomképet az ötödik kollégájukról.

- Á, nem volt ő kollégánk. Nem is nagyon emlékszek rá, mindig csak annyit beszélünk, ami éppen szükséges volt. Tudja, megpróbáltunk viccelni vele, mint melós a melóssal, nem volt vevő rá, és utána már nem sokat foglalkoztunk vele.

- Nem baj, azért csak menjen el. De tudja mit? Menjenek mind a négyen, csak sikerül összehozni egy képet arról az emberről.

Így telt el körülbelül két óra, azt mondhatnám, hogy a nagy semmittevésben. A hadnagy úr kérdezett tőlünk pár dolgot, de ez inkább már csak megerősítés volt, és nem tartoztak az új információk közé. Tizenegykor jött egy rendőr, és ezt mondta a hadnagy úrnak:

- Hadnagy úr, a doktor urat nem találtuk még meg, de a fantomkép elkészült az ötödik emberről.

- Adja csak ide, és keresse meg Gizikét. - A rendőr kiment, és nemsokára Gizikével tért vissza.

- Hívatott, hadnagy úr?

- Igen. Nézze meg ezt a képet!

- Ez a doktor úr fia, András.

- Ugye mondtam, hogy ismeri az ötödik embert is.

- Itt volt ő is? Itt irtotta a gazt a többiekkel? Szerintem nem azért, mert rá volt szorulva a pénzre. Ő lenne a gyilkos?

- Ezt még nem lehet ilyen határozottan állítani, még nincs bizonyítva, de ha ő volt, be lesz.

- Nem hiszem, hogy csak azért jött ide, mert kikapcsolódás neki a fizikai munka. Azért jött ide, hogy zavartalanul járkálhasson ki-be, lehet, hogy még ki is hallgatott minket, ahogy beszélünk, látta azt is, hogy éjszakákat virrasztottunk, talán még nevetett is rajtunk.

- Ha ő volt, elkapjuk. Egy biztos, az emberek mondták, hogy mindig külön dolgozott. Valami feladatot mindig kitalált, hogy egyedül maradhasson, ilyenkor megtehetette, amivel gyanúsítjuk. Ott van például az „erkélyjelenet”. Az udvarról észrevehette, hogy a kisasszony kint áll az erkélyen, és arra gondolt, itt az alkalom, hiszen tudta, hogy a bokrokat kivágták, így ha lelöki Melindát, meghal, ha beleesik a stipákokba, de nem így történt, és ezért maradt itt. Várt a következő alkalomra, csak hogy elérhetetlen volt a számára, mert a kisasszony mindig valaki mellett tartózkodott, és ez megmentette az életét. Nem ment a szobájába aludni, nem ment egyedül sehova, így az alkalom váratott magára. És most, hogy az ajtót megtaláltuk, kezdett forrósodni a lába alatt a talaj, úgy érezte, ideje lelépni, de mostanra már annyi nyomot hagyott maga után, hogy már késő volt visszavonulót fújni.

- Mi mindenre képes egy ember... De miért tette?

- Mert az idősebb doktor úré volt a másik Garbóczi csemete, a fiú, így a fiatalabb doktorral testvérek voltak. A bosszú, az, ami vezérelte.

- De én mit vétettem ennek az embernek? Hisz nem is ismerem!

- Már megbocsásson, kisasszony, de a Garbóczi gyerekek mit ártottak az ön szüleinek? Természetesen nem helyeslem az elégtételnek ezt a formáját, de a tény az attól még tény marad... Ha kiderül, hogy az ifjabb doktor a bűnös, lényegében meg van oldva az ügy. De vajon az apja tudott-e a fia terveiről? És vajon a lány tudott-e a bátyja tervéről? Na, majd kiderül, remélem.
- Hadnagy úr, megtalálták az álkertészt, azt kérdezik a kollégák, a rendőrségre vigyék vagy hozzák ide?
- Hozzák ide, itt akarom látni, hogy viselkedik, ha megtudja, hogy le van leplezve. Hátra viszem a titkos bejárathoz, kíváncsi vagyok, mit szól hozzá. Ha azt mondja, hogy nem járt ott, akkor majd döntenek helyette a nyomok. De egy másik rendőrautó menjen el az apjáért is, és majd ha szólok, akkor hozzák be.
- Kezd szűkülni a kör. Úgy néz ki, ezt az ügyet megoldotta.
- Mit fog tenni ezután, kisasszony, ha szabad kérdeznem? Gondolom, az épületet nem tartja meg. Nem hiszem, hogy ezek után lenne kedve itt élni.
- Nem tartom meg, és mást sem. Semmi nem kell ebből a vagyonból. Majd felajánlom valamelyik gyermekintézménynek, hogy szolgáljon valami jót, ez után a sok gonoszság után. Szerintem ez a hely tökéletes lenne valamilyen különleges iskola számára. A pénzből, a részvényekből szépen rendbe lehetne hozni, és berendezni a célnak megfelelően.
- Azt megértem, hogy az épületen túlad, de valamennyi pénzt megtarthatna, ha valaki, ön megérdemelné, hisz majdnem az életével fizetett érte.
- Nem, nem tartok meg semmit, csak annyival akarok rendelkezni, hogy Gizikét és Oszkárt tisztességesen útra tudjam bocsátani. Annyi pénzt elveszek az örökségből. Nem szeretném, ha semmi nélkül hagynák el ezt az elátkozott házat.
- Itt vannak a doktor urak, hadnagy úr.
- És a laboreredmények?
- Azok is.
- Jó, a fiatalabbik doktort vezessék hátra az úgynevezett kisajtóhoz, majd meglátjuk, hogy fog reagálni. Kijön, kisasszony?
- Nem. Nem vagyok rá kíváncsi. A lényeg, hogy most már nyugodtan fogok élni. Már amennyire ezek után lehet. Nem ismerem ezt az embert, és mégis valami sajnálatot érzek iránta. A sors rávitte egy olyan bűn elkövetésére, amire semmi szükség nem volt. Biztos vagyok benne, ha a szüleim nem követik el ezt a szörnyűséget, akkor ezt az embert most nem vádolnák gyilkossággal, és ameddig élne, köztiszteletnek örvendene.
- Én, ha megengedi, kimennék, hadnagy úr.
- Jöjjön, ügyvéd úr. Ön nélkül már mozdulni sem tudnék.
- Jó napot, doktor úr. Mit szól ehhez a helyhez?
- Úgy látom gazoltak a napokban, ráfért.
- Ön nem is járt itt?
- Nem, minek jöttem volna ide, akkor sem jártam ide sokat, amikor még Garbóczi úr élt.
- Szóval, nem járt itt soha?
- Nem.

- Azok az emberek, akik a gazt irtották, mást mondanak. Ők határozottan állítják, hogy a napokban együtt dolgoztak ebben a kertben. Ott állnak abban az ablakban, és most is önt nézik, és a kollégám felemelte a kezét, ami azt jelenti, hogy felismerték önben az ötödik társukat.

- Biztos összetévesztenek valakivel.

- Akkor ezt az ajtót sem látta soha?

- Ha nem jártam itt, nem is láthattam.

- Akkor mivel magyarázza a sáros bakancsnyomokat az ajtó mögötti folyosón, ami attól a bakancstól származik, amit az ön garázsában találtunk?

- Olyan cipőt bárki vehetett ott, ahol én vettem. Új bakancs, egyszer volt a lábamon, az én kertemben.

- De a sármaradvány egyezik az itt található sárral. Ezt mivel magyarázza?

- Nincs oly messze egymástól a két terület, miért ne egyezhetne?

- És ön úgy gondolja, hogy nincs különbség az ön és az itteni föld összetétel között?

- Szerintem nincs.

- Téved, van. De ha ez ön szerint nem bizonyíték, akkor mit szól ahhoz, hogy megtaláltuk az ujjlenyomatát, ezen az ajtón, belülről, és a folyosó végén lévő is, ami a villába nyílik, egész pontosan, abba a szobába, amelyikben Melinda kisasszony tartózkodott?

- Fogalmam sincs róla, hadnagy úr.

- De nekem van. Majtényi András letartóztatom a kertész meggyilkolásáért és Garbóczi Melinda elleni kétszeres gyilkossági kísérlet elkövetéséért. Minden, amit mond, felhasználható ön ellen. - Itt a hadnagy úr tartott egy kis lélektani szünetet, majd megkérdezte: - Azért egyet még áruljon el nekem: az apja tudott arról, hogy mit tervez?

- Ő nem tudott semmiről... Vagyis, én sem tudtam semmiről! Mi semmit nem tudunk! Mi nem is vagyunk a legjobb viszonyban. Különbösen is, csak akkor vagyok köteles válaszolni, ha az ügyvédem is jelen van!

- Majtényi úr, én figyelmeztettem, hogy minden, amit mond, felhasználható ön ellen. Nem volt köteles válaszolni. De egy biztos, csak az apjától tudhatta meg, hogy a Garbóczi fiú az ő gyereke, így önnek testvére volt. Erről az ajtóról is csak az apja tudhatott, mert még a szolgák sem tudták, hogy mit rejt a bokr. A Tomori ügyvéd úr és az ön apja voltak Garbóczi úr főbb bizalmasai, amin nem is csodálkozom, hisz évtizedekig álltak a szolgálatában. Bilincseljék meg és vigyék el az urat.

- Igenis, hadnagy úr.

Itt ülök a szobámban, és azon gondolkodom, hogy van-e még valami, amit meg kellene osztanom önökkel. És most eszembe jutott, hogy van. Még elmondom azt az esetet, amikor a hadnagy úr felkeresett az albérleti szobámban. És miért voltam albérletben? Azt is leírom.

Csengettek, én kinyitottam az ajtót, és ott állt a hadnagy úr.

- Jó napot, hadnagy úr.

- Jó napot kisasszony. Csak azért jöttem, hogy megmondjam: apa és fia mindent beismertek.

- Akkor már nem fenyeget az a veszély, hogy valaki bosszút akar állni rajtam a szüleim tetteért?
- Megvan a két apa, mármint a két Garbóczi testvér apja, megvannak a testvérek is.
- Nagyjából értek mindent, csak azt nem értem, hogy a kertészt miért kellett megölni?
- Ifjabb Majtényi úr elmondása szerint azon az estén elment a kertészhez, hogy vegye fel dolgozni. Közben beszédbe elegyedtek, szó szót követett, és mind a ketten rájöttek egymás titkára. A titkuk egyezett, de nem bíztak meg egymásban. Mindketten attól féltek, hogy a másik rákeni az ő tettét, csak hogy míg a kertész gondolkozott, hogy tegye el láb alól a doktort, addig Majtényi úr már cselekedett, beletette a még nála lévő mérget a kertész italába. Arra a méregre gondolok, amivel önt is meg akarta ölni. És még a doktor úr azt is mondta, hogy a kertésznek is szándékában állt önt megölni, mert ugye tudjuk, Garbóczi Erzsébet pedig az ő lánya volt.
- De honnan tudta meg a doktor, hogy ki akarom tisztíttatni a kertet, honnan tudta, mivel bíztam meg a kertészt?
- Kisasszony, ez nagyon egyszerű, gondolkozzon csak egy kicsit.
- Hát persze, én balga! Ugyan honnan? A titkos ajtón bejött, és kihallgatott minket. És a nagybátyám is így tudta meg, hogy a szüleim ölték meg a nevelt gyerekeit, hiszen abban a szobában laktunk annakidején, ahova a titkos folyosó vezetett. Van egy olyan érzésem, ha ez az ember nem akart volna ilyen közel lenni hozzám, ha nem jön ide gazt írtani, még most is szabadon kószál.
- Úgyis elkaptuk volna, előbb vagy utóbb.
- Igen, de lehet, hogy addigra a vád ellene kettős gyilkosság lett volna.
- Egyezzünk meg abban, hogy jól van ez így.
- Egyezzünk...
- És mi van a lánnyal, Erzsébettel?
- Emlékszik arra az esetre, amikor a villából olyan hirtelen elrohant?
- Igen, emlékszem.
- Akkor akarta figyelmeztetni magát, hogy veszélyben az élete, ugyanis kihallgatta az apját és a bátyát, amint beszélnek arról, hogy önt mindenféleképpen úgy kell megbüntetni, ahogy azt az ön szülei tették a Garbóczi gyerekekkel. De amikor megtudta, hogy én ki vagyok, elszaladt, mert azt azért nem akarta, hogy az apja és a bátyja börtönbe kerüljön.
- Értem. Akkor tőle nem kell tartanom.
- Nem, tőle nem.
- Szegény unokatestvéreim... Illetve nem is voltak azok. Azt mondják, a vér nem válik vízzé; azért nem jöttünk ki egymással, mert nem voltunk egy vérből valók. Azért piszkáltak állandóan.
- Ez így nem teljesen igaz, vannak emberek, akik többre becsülnék egy jó barátot, mint egy rossz testvért. Tudja, mi a különbség a testvér és a barát közt?
- Gondolom, úgyis megmondja.
- A barátot megválogathatom, a testvért meg odaszüli az anyám mellém.

- Ez igaz, de nekem nincs testvérem.

- És barátja?

- Ha hiszi, ha nem, ez alatt a pár nap alatt szereztem igazi barátokat: Gizikét, Oszkárt, és az ügyvéd urat is a barátomnak tekinthetem. Szinte ismeretlenül mellém álltak a bajban. Még az életüket is kockára tették miattam, ha elmennek, ha ott hagynak, megtehették volna, de nem tették, és ez nekem nagyon jól esik.

- Valaki jön - mondtam -, az ügyvéd úr.

- Micsoda hatalmas csokor! - nézett rám a hadnagy, majd mondta: - Ügyvéd úr, önnel jól járt a virágáros, nem kell egész nap ott lennie, mehet haza, ma már teljesítette a normát.

- Jó napot hadnagy úr, szerbusz, Melinda, ezt neked hoztam, hova tehetem?

- Ide a kezembe, beteszem egy vázába - és kimentem a konyhába vízért.

- Nocsak, nocsak, ez én szerintem már az udvarlás határát súrolja, vagy tévedek? Már tegeződnek is.

- Nem téved, hadnagy úr, valóban az, aminek látszik. Tudja, addig nem akartam Melindát ezzel traktálni, amíg az ügy le nem zárult, és most, hogy börtönben van az az ámokfutó, úgy éreztem, hogy lépnem kell, nem szeretném, ha elmenne a kisasszony anélkül, hogy tudná, mit érzek iránta.

- Szóval, szereti?

- Igen, és ha biztató választ kapnék, oda mennék, ahova ő megy. Hisz megmondta, hogy mindent itthagya. Láthatja, még a szülői házba sem volt hajlandó visszamenni, hát még a villába. Inkább kivette ezt a kis házat bérbe, amíg mindent elrendez. Már Gizikének és Oszkárnak, na és persze a sofőrnek is átutaltatott egy szép összeget.

- És ön intézi az ügyeit továbbra is, gondolok itt az átruházásokra, az ingatlanok, részvények, stb.?

- Nem. Egy másik ügyvédet bízott meg ezzel. Talán nem volt megelégedve a szolgáltatásaimmal? Tényleg, miért nem engem bízott meg?

- Azért, mert te jössz velem. Most mondtad - szóltam közbe a konyhaajtóból.

- De akkor te ezt már előbb tudtad, számítottál rá?

- Legalábbis, bízottam benne. - Ránk nézett a hadnagy úr mosolyogva, majd mondta:

- Nagyszerű, én akkor megyek is. Legyenek nagyon boldogok. Viszontlátásra, de ne így, mint most.

- Viszontlátásra hadnagy úr, mindent köszönünk, és ígérjük, ha esküvőre kerül sor, meghívjuk.

Így szereztem én barátokat, majd később egy férjet, miközben elvesztettem a szüleimet. Ilyen áron vált be a nagybátyám álma, vagyis hogy ne tartsam egy életen keresztül „vén trógernek”. Ma már nem tartom annak, sőt tiszteltem azért a testvéri szeretetért, amit az apám iránt tanúsított. Talán egy kicsit túlzásba is vitte. Még arra is tellett ebből a nagy szeretetből, hogy az öccse lányát segítse, amiben tudja. És ő sokban tudott segíteni nekem, csak én nem tudtam, ezt is elfelejtették közölni a szüleim velem. Igaz, csak úgy tudott segíteni, hogy én vevő voltam rá, gondolok itt arra, hogy tanultam. Mert mit ér a legjobb iskola, ha a diák felelőtlen, nem akarja kihasználni a szerencséjét. Az, hogy apám vagy anyám volt-e a főbűnös, nem

derült ki. Anyám mindent úgy adott elő a bíróságon, hogy tulajdonképpen az apám ellenezte az egészet. Hogy csak védte az apám emlékét, vagy tényleg így volt, nem tudjuk meg, mert anyám két év börtönélet után meghalt. Mindenesetre, abban biztos vagyok, hogy anyám nem értett az autókhoz, csak vezetni tudta. Mi lett Gizikével, Oszkárral, Lacival? Gondtalanul élnek, már ami az anyagiakat illeti, hiszen jól megnyomtam a tollat, amikor kifizettem nekik a végkielégítést. És mindannyian egy kisvárosban lakunk, ugyanabban a városban.

Vége